

MOMENT ISTORIC

SALA
DE
LECTURĂ

REGELE ÎN TARĂ !

Noi, românii, am traversat deșertul comunist acasă, și-l mai traversăm încă. Suveranul legitim al României, Majestatea Sa Regele Mihai I, a traversat deșertul într-un exil silit și nedrept, și-l mai traversează încă. Dar în tot acest timp, al traversării, Regele și poporul au fost uniți în cuget și simțiri și s-au dorit unul pe altul și nu și-au pierdut speranța că vor fi din nou împreună.

Și iată că au fost ! Pentru prima dată după mai bine de 44 de ani ! Regele s-a aflat din nou în țară și românii de pretutindeni au trăit un moment istoric.

Prezența în România a Majestaților Lor Regelui Mihai I și Reginei Ana a avut o puternică încărcătură emoțională. Suveranul României a pășit din nou pe pământul țării Sale, țară în care s-a născut și în care sunt înmormîtați strămoșii Săi Carol I și Ferdinand I. Și s-a aflat din nou în mijlocul românilor, al poporului Său. Românimea a întins un arc peste timp și s-a simțit mai tinăra cu 44 de ani, sigură pe ea, prosperă și apărută. Cum era în timpurile noastre normale.

Da, dar Regele a fost doar în vizită. Vizitator la el acasă. O aberație și o nedreptate strigătoare la cer. Locul Majestații Sale Regelui Mihai I este în România, ca șef al statului român. Pentru că, alături de considerentele istorice, juridice și (de ce nu ?) sentimentale, se așază, puternic, considerentul politic : monarhia este în prezent pentru România soluția politică optimă.

ION D. GOIA ■

Fotografie de ELENA GHERA ■

Calea regală

A fost odată ca niciodată un rege tânăr și frumos alungat din țara sa. Nu l-a alungat poporul.

L-au izgonit ocupanții străini și slugile lor care și-au trădat neamul.

Puterea instalată prin samavolnicie nu numai că l-a ținut la distanță, dar l-a și defăimat mereu, pentru că nimeni să nu-l știe cu adevărat.

După multe decenii, regele se întoarce. E bătrîn acum, figura lui exprimă suferința provocată de pribegie. Se închină în primul rînd la mormîntul unuia dintre înaintașii săi de seamă și sărbătorește învierea celui mai mare domn al omenirii.

Așa cum e și firesc, deoarece n-a fost aruncat peste granițe de către supuși, se întîlnește, în clipe de neuitat, cu o mulțime pe care n-a reușit s-o strîngă pînă acum nimeni altcineva în afară de el. Fără nici o poruncă.

Apoi, se reculege cu pioșenie în locul unde îi sînt îngropați strămoșii.

După care, își ia rămas bun cu aceiași delicatețe și lipsă de emfază.

Dar basmul continuă.

GEORGE ARION ■

LA MORMÎNTUL LUI ȘTEFAN

Putna 25 aprilie. Clopotul mare bate fără odihnă, mulțimea se bulucește spre intrare. Regele ! Cîteva femei de la țară îl recunosc și, brusc, izbucnesc în plîns. „Eram fată la mama în casă și regele venea aici la Putna și intra în horă cu noi. Dumnezeu să-l deie sănătate și gîndul cel bun să nu se mai întoarcă printre străini” (Aga Elvira). „Eu am să-i spun așa : să trăiești la mulți ani, Majestate, că noi simțim de-o seamă și te-am așteptat să vii în fiecare an, așa cum veneai la Putna în copilărie” (Mie Văcăreanu – gospodăra din Putna). Cînteau clopotelor se amestecă, apoi este acoperit de ovatiile mulțimii. „Regele și Patria”, „Numai monarhia / Salvează România”, „Regele în țară / Comuniștii afară”, „Mihai, nu pleca / Țara e de partea ta”, „Imnul Regal cîntat înduioșător de cei mai în vîrstă, plînea și sarea românească, lacrimi și flori – acestea au fost primele momente. Regele intră în biserică și lăcrămează la mormîntul voievodului moldovean Ștefan cel Mare. Gestul i-a copleșit pe moldoveni, de acum înainte uralele nu se vor mai opri ore în șir. Din afara zidurilor mănăstirii, răzbat cîntece și ovatii : o coloană cu pancarte se apropie cîntînd „Trăiască Regele în pace și onor”. Pe pinzele desfă-

șurate scrie : „Bine ați venit, Majestate” (P.N.T.C.D. – Iași și Societatea Amicii Regelui Mihai – Iași), „A.R.M. – Arad urează Majestaților Voastre, Bun venit acasă !” Timișoara este și ea prezentă la Putna printr-un grup compact. Regele trece sobru prin mulțimea, dar este vizibil marcat de emoție. Cei de afară refuză să vadă în Regele Mihai o persoană particulară, așa că se adună sub balconul palatului domnesc scîndînd : „Bine ați venit”, „Bine ați venit acasă” și „Să vorbească Regele !” Majestatea Sa apare în pridvor și rostește cîteva cuvinte de mulțumire potrivite cu situația de față și cu sărbătorile de Paști. Liniștea este spintecată de-o voce care vine parcă din timp, de după 45 de ani : „Majestate, vin tocmai de la Tîrgu Jiu ! Am făcut parte din garda dumneavoastră, Regimentul I de gardă București ! Am și scrisorile pe care le-am primit de la Majestatea Voastră. Am venit atîta drum pentru că sînt bolnav de inimă și, înainte de-a muri, am vrut să te mai văd o dată”. Cîteva femei încep să bocească, blestemîndu-i pe comuniști. Dintr-o aripă a mulțimii este scos la iveală Tricolorul cu Stema Regală. Regele primește stîndardul și-l ține un moment la piept. Ovatiile se întetesc. Un domn în vîrstă explică metodic și compe-

tent că este greșit să spunem „fostul monarh”, întrucît Regele a fost silit să abdice, iar acel act este nul și neavenit. Prin mulțime o zăresc pe doamna Doina Cornea care, în cîteva cuvinte, îmi spune că este foarte emoționată și fericită că s-a întîmplat așa, dar, că ar fi vrut ca la Putna să fie un milion de oameni. Toată lumea este de acord că Regele nu trebuie lăsat să plece din țară, altfel, cine știe, o să-l înghită neagra străinătate. Sosec, între timp, alte grupuri, fiecare vrea să-l vadă pe Rege, iar Regele, cu toată oboseala, apore din nou în fața mulțimii. Cînta Mihai din Războieni Neamț își face pîrtie printre oameni, trece prin cordonul de pază și sus, într-o încăpere a palatului domnesc, se înfățișează Regelui. Strigă : „Am fost botezat de Majestatea Sa Regele Mihai I pe 15 iunie 1938 ! Eu n-am avut naș pînă acum și am venit cu aceste flori să le dau Regelui, nașul meu. Pe fiul meu, tot Mihai l-am botezat !” Femeile își scot din nou batiste. Mulțimea este iarăși în fierbere, cîțiva țărani de la munte îi luminează pe toți cei care nu înțeleg ținuta rezervată a Regelui : comuniștii nu-i dau voie să vorbească ? De ce nu există o stație de amplificare ? Într-un timp, Majestatea Sa se întîlnește cu ziaristii. Înalt preasfințitul Arhiepiscop Pimen, cel care a ținut ca de Paști românii să aibă o mare bucurie, îmi relatează părerea sa cu privire la intervenția din Parlament a senatorului Simion Tatu I. „Dacă privim lucrurile românești și creștinești, ținînd seama că Regele a venit la Putna de Paști, senatorul Tatu a vorbit ca un om nesocotit”.

AL. MIHĂILĂ ■

Flacăra

ANUL LXXXI

Nr. 17

29 IV-5 V

BUCUREȘTI

1992

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Al treilea pol?

Cea mai hultă personalitate politică în momentul de față este fără îndoială liderul P.N.L., dl Radu Câmpeanu. Figură de prim-rang a opoziției românești cu doi ani în urmă, candidat, atunci, la președinție, răsfățat de presa democratică și neocolit nici de cea guvernamentală sau progubernamentală, dl Câmpeanu se vede în prezent admonestat și contestat de întreaga opoziție, cu slabe compensații în tonul mai atenuat utilizat acum de vechii lui critici.

Președintele P.N.L. este supus titlului criticii mai întâi de către foștii lui parteneri din Convenția Democratică, de foștii tovarăși întru cheie, care îl acuză de trădare, de spargerea opoziției unite, de punerea în intereselor personale ori, cel mult, de grup (ale grupului de la conducerea P.N.L.) mai presus de cauză — victoria forțelor democratice, adică a opoziției autentice, la viitoarele alegeri și deci triumful democrației în România. Contestarea vine, de asemenea, din partea unor vechi liberali, care-l tratează pe dl Câmpeanu drept uzurpator și parvenit, care duce de ripă gloriosul partid al Brătienilor. La fel fac și mulți liberali care pînă nu de mult îl susțineau pe actualul lider. Alte contestații: din partea unguirilor, cum că după ce ei l-au sprijinit și l-au votat, iată, acum, le întoarce spatele, cere izolarea lor; din partea electoratului liberal (unele sondaje pretind că numai jumătate din acest electorat l-ar mai vota pe dl Câmpeanu în cazul că ar candida pentru postul de președinte); în sfîrșit, din partea mass-media — în prezent liderul liberal are ceea ce se cheamă o presă proastă. Mulți se întreabă dacă nu cumva derutantele sinuozități ale comportamentului politic al dlui Radu Câmpeanu vin din niște oculte obligații asumate de Domnia sa.

Liderul liberal, după cum se știe, n-a vrut să rămînă dator. În presă, la TV, și pe postul național, și la SOTI, dl Câmpeanu i-a infierat pe criticii săi, mai ales pe cei din Convenție, acuzându-i, la rîndul său, de autoritarism, de despotism, de tendințe hegemonice, dictatoriale, de intenția de a realiza un superpartid monolitic, după modelul partidului unic. În cele ce urmează, propun o altă cheie pentru dezlegarea enigmei Câmpeanu.

Chiar dacă dl Câmpeanu n-a fost și nu este nici omul Securității, nici piesă de bază a mafiei iliesciene, este cert că fosta nomenclatură, grupată în jurul dlui Iliescu a ajuns la concluzia că cel mai bun lucru este să-l atragă pe dl Câmpeanu de partea sa, garantându-i șul de ros. Și așa P.N.L.-ul a ajuns partaș la guvernarea fesenistă (fapt ce s-a lăsat și cu unele foloase pentru țară, mai ales în domeniul politicii externe). Însă dl Câmpeanu își va fi zis în sinea lui că este bine să-și asigure osul indiferent de cine vine la guvern. Un os perpetuu. Prin ce metodă? Prin metoda celui de-al treilea pol al cimpului politic.

Spre deosebire de unele țări ca Statele Unite, de exemplu, în care există două partide mari, apte de a guverna singure și care se rotesc la putere (restul partidelor avînd o pondere și un rol insignifiante), în unele state s-a afirmat și al treilea partid important. Cazul clasic — R.F.G. (situație moștenită și de Germania unită). Acolo, pe lângă partidele creștin-democrat (U.C.D. — U.C.S.) și socialist, a dobîndit o pondere importantă și Partidul Liber-Democrat (P.L.D.). Care s-a transformat într-un fel de arbitru al situației, întrucît cei doi mari, ca să poată guverna, au fost nevoiți să apeleze, pe rînd, la el. Și astfel, P.L.D. a fost mereu la guvern, cînd cu creștin-democrații, cînd cu socialiștii, cînd din nou cu creștin-democrații. Este posibil ca dl Radu Câmpeanu să vrea să facă la fel. În ce chip?

În România, bipolarizarea este nu numai posibilă, dar și, într-un fel, inevitabilă. Împărțirea forțelor politice românești în două tabere este, de altfel, în ființă încă de pe acum, în ciuda unor dizidențe și rebeliuni din unele partide. Astfel, avem, pe de o parte, F.S.N.-ul (F.S.N.-urile), împreună cu toată cohozia de partide acolită și vasele, create special la indicația președintelui a dlui Iliescu pentru a arunca praf în ochii electoratului și ai străinătății, și, pe de altă parte, opoziția, organizată în Convenția Democratică. P.N.L.-ul aparține primei grupări prin participare la guvern și celei de-a doua prin includerea sa în Convenție. Și întrucît, nu-i așa, P.N.L.-ul este partid croit și obișnuit să guverneze, nu să stea în opoziție, dl Câmpeanu își va fi zis că partidului Domniei sale îi stă bine să poată privi rezultatele luptei politice din postura celui care poate să aleagă la sfîrșit: cel care va birui, tot un bărbătel mi-o fi. Deci, pe urmele domnilor Mende și Genscher. N-are a face că presa, rea de gură, a acuzat P.L.D.-ul german că trece cu dezinvoltură dintr-un pat în altul, ca o fată din cele frumusele.

Are șanse reale P.N.L.-ul să devină în România al treilea pol politic și să joace apoi rolul de arbitru (și de guvernant perpetuu), precum la germani P.L.D.-ul? Toți cei care îl contestă acum pe dl Radu Câmpeanu ar răspunde categoric nu! Ungurii din România cred că acum, fără sprijinul lor, P.N.L.-ul nici măcar nu va mai aduna numărul necesar de voturi pentru a fi reprezentat în parlament. Alții spun însă că ceea ce pierd liberalii de la unguri, cîștigă de la clientela Vetrei Românești și din alte surse, dar nu suficient pentru a deveni a treia forță politică românească. Personal, cred că jocurile politice propriu-zise se vor face de-abia de-acum înainte (ce s-a întimplat pînă acum a fost doar un preambul). În acest context — lăsînd la o parte prognosticurile cele mai sumbre cu privire la soarta dlui Câmpeanu, inclusiv o apropiată înlăturare a Domniei sale din fruntea partidului —, multe vor depinde de felul în care liderul P.N.L. va izbuti să convingă opinia publică și electoratul că exact asta dorește, să facă din partidul său un al treilea pol al puterii, în stare să tempereze bine zelul fiecăruia din cele două blocuri, cînd va fi ca acestea să ia friele puterii, întrucît n-o vor putea face fără o alianță cu P.N.L. În ceea ce privește mutatul dintr-un pat în altul, frumusețele nu și-au făcut niciodată o problemă din asta.

ION D. GOIA

C.P.Ex-istii ca monedă

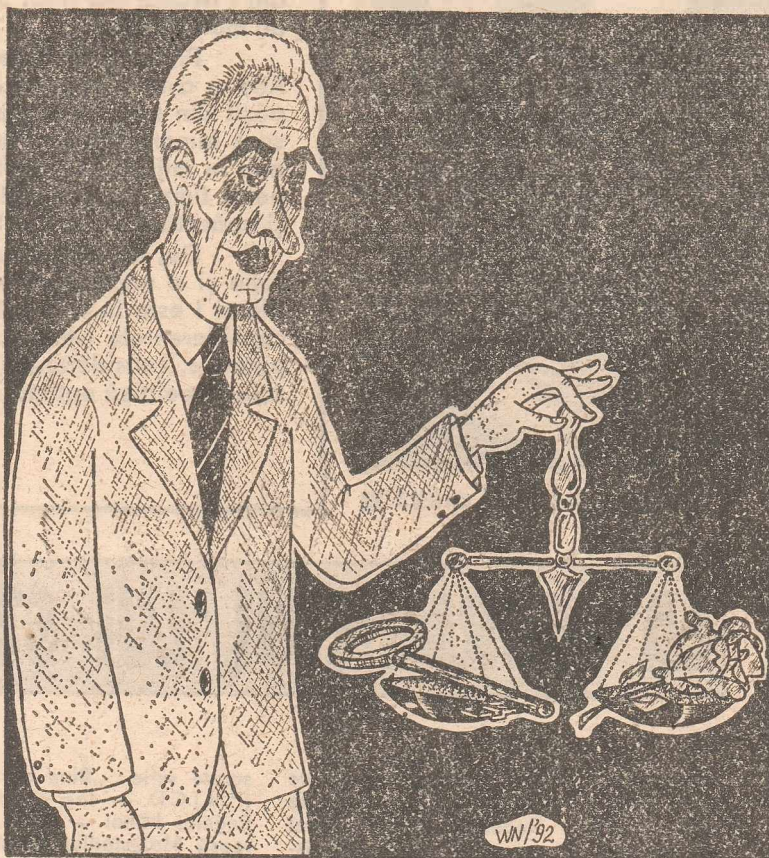
De problema aceasta m-am ocupat în nenumărate rînduri, nu mai reiau acum întregul dosar. C.P.Ex-istii merită cu virf și îndesat anii de pușcărie pe care Curtea Supremă de Justiție li i-au făcut cadou în săptămîna patimilor din anul de grație 1992. Da, dar nu pentru ce li s-a pus în circă, ci pentru ce totul altceva: pentru dezastrul țării și pentru suferințele atroce ale unui neam întreg aflat mai bine de patru decenii sub oprirea unui regim criminal. Adică exact pentru ce n-au fost judecați.

În realitate, prin sentința de săptămîna trecută, actuala stăpînire, formată din nomenclaturişti comunisti din eşalonul doi, n-a făcut decît să-i folosească pe nomenclaturişti comunisti din primul eşalon ca monedă de schimb, plătind cu ei mai multe: scaunele proprii, liniștea, siguranța, discreția, tăcerea, mușamaua cu privire la propriile prestații din timpul bolșevismului; nedeclanșarea procesului comunismului — grangurii sunt după gratii, ce mai vreți?; voturi la viitoarele alegeri, întrucît românimea va a-

precia că s-a făcut în cele din urmă dreptate; captatio benevolentian (cîștigarea bunăvoinței) străinătății, care se va convinge că actuala putere din România nu-i compusă din comunisti (ori, în tot cazul, cei care se mai găsesc sînt comunisti convertiți, foști dizidenți, foști adversari ai regimului etc.), de vreme ce, iată, îi bagă la gros pe capii comunismului.

Reacția negativă stîrnită în presa românească de sentința Curții Supreme de Justiție ar putea determina firma Iliescu et Comp. să riposteze: cu voi n-o mai scoate nimeni la capăt, după ce ne băgați sula-n coaste să-i pedepsim pe C.P.Ex-istii, săriți acum în apărarea lor; rău așa, rău așa; în fond, ce vreți?

Vor considera oare românii că prin condamnarea C.P.Ex-istilor plățile s-au făcut? Fără îndoială că nu. Independent de sentința dată săptămîna trecută, răspunderile politice ale reprezentanților vechiului regim — inclusiv ale celor condamnați, precum și ale celor care au provocat sentința — rămîn intacte, iar procesul comunismului trebuie să aibă loc.

Desen de MIHAI ZGUBEA

GALAȚIUL ÎȘI SCHIMBĂ CULOAREA?

După Revoluția din decembrie '89, Galațiul a dobîndit faima, deloc de invidiat, de „oraș roșu”. Se pare că, victime ale turnesolului politic, culorile se mai schimbă între ele cu vremea. Tocmai acum, după ce în alegerile pentru primar, Uniunea Stîngii Democratice cîștigase fotoliul mult-rîvnit pentru reprezentantul său, dlul Eugen Durbacă. (Pentru că tot veni vorba, din surse confirmate oficial, aflăm că dl Durbacă „s-a ales” pînă la urmă cu o condamnare cumulată de 6 ani și 6 luni închisoare...). Și totuși, la recenta ședință de constituire a Consiliului Județean Galați, desfășurată la Prefectură, s-a dovedit limpede că migrația spre alte culori politice devine o realitate (surprinzătoare cel puțin pentru unii). „Deplasarea spre roșu” are și un „revers”: deplasarea dinspre roșu! Pe scurt, a triumfat opoziția — cu un succes zdrobitor — principalul învingător fiind P.N.L.-ul local, iar principalul învins — F.S.N.-ul. În vînturi oriunde, el chiar într-unul din „fief”-urile principale în care triumfase la 20 mai '90, în „parohia” proprie, cum s-ar zice. „Actori” cei mai importanți ai acestui „teatru de operațiuni” au fost: Victor Lepădatu, președintele „zonal” al P.N.T.C.D. și al Convenției Democratice, domnul Octavian Bologa (de curînd instaurat ca președinte al P.A.C.-ului), domnul George Kramer (fostul subprefect) și domnul Samoilă Pătrașcu (fost primar) — de la F.A.S.N. De menționat că, înainte cu cîteva ore de confruntare, domnul subprefect G. Kramer își dăduse demisia din

funcție deoarece, se pare, aceasta era incompatibilă cu cea de Președinte al Consiliului Județean Galați, mult-jînduită din toate părțile. Ce nu face omul pentru lozul cel mare? Dar meciul s-a decis cu totul altfel. „Peștele” cel mare a tras la cu totul altă undiță. Numărul total al consilierilor a fost patruzeci și cinci, prezenți cu toții, în afara dlui Jișcanu, plecat în China. Reprezentarea era, aproximativ, următoarea: F.S.N.-ul beneficia de 18 voturi, P.N.L.-ul de opt, P.D.A.R.-ul de zece, iar Convenția Democrată numai de șase. Deci, altfel spus, F.S.N.-ul pornea cu o majoritate confortabilă care s-a dovedit cu totul inoperantă în final. Pentru că, la sfîrșitul ședinței, F.S.N.-ul nu a reușit să cîștige nici măcar un loc în structurile de conducere ale organismului județean. Delegația permanentă aleasă a fost constituită din domnul Roșu — de la P.A.C., dlul Strungă de la P.N.L., domnul Ignat — de la P.S.D., domnul Ciobanaru — de la P.D.A.R. și, în plus, încă un reprezentant al P.N.L. Între timp, demisia din funcția de subprefect a domnului Kramer, înregistrată la Prefectură cu numărul 2096 din 08. 04. 1992, a fost aprobată de domnul Prefect al Județului Galați, Nicolae Beuran. (Mai tirziu, spre hazul tuturor, domnul Kramer avea de gînd să-și manifeste dorința de a-și retrage neinspirata și precipitata sa demisie. Acum mai speră ca Guvernul să nu i-o aprobe... Deși, după un vechi proverb, ce-a mîncat lupul e bun mîncat!). Pentru funcția de președinte al

Copil din flori al presei române, senil ca o varză murată acum doi ani, dar smecher foc, gata să ne ducă orînd cu preșul, așa cum a făcut-o, brai la braț cu președintele RTV, cu ocazia Mineriei din iunie '90, agent secret al unei firme despre care nu se mai știe nimic, Intermercato, individ care, dacă-ți dă bună ziua și 11 miloghești cu 5 lei, într-o vorbă și nu mai scapi de el, o gloarsă care face de ris meseria de ziarist, discipol duminical al unui dizident din Dămăroaia, cu care este, pare-se, frate de cruce comunistă, un individ care a ieșit la pensie (de gradul 2) cu documente în regulă emise de Spitalul numărul 9, arhetip al cameleonului. Gata să cumpere și să vîndă orice, numai să-i iasă și lui ceva, neica-nvîrte tot și știe tot, o rimă, un gîndac de bucătărie, frate bun cu tusea și cu junghiul. Cam acesta este individul care a dat buzna în casele noastre pe la miezul nopții și a început să ne improaște de

Tusea de la miezul nopții despre junghiul de dimineață

pe ecranul televizorului cu o tuse nesfîrșită, un hîrîit de oală spartă. Cîcătele făcea o revistă a presei ce urma să apară a doua zi. Dar orice ar zice și orice ar face, el și-a pierdut definitiv încrederea în fața omului de rînd. El este ca păstorul care a strigat „Săriți, oameni buni, că au venit lupii la stînă!” și au sărit oamenii, dar lupii nu erau și ciobanul a ris de prostia oamenilor. Iar atunci cînd au venit lupii, de-adevăratelea, și a strigat ca din gură de șarpe, nimeni n-a mai venit. Așa și el, individul, orice ar zice și orice ar face, nimeni nu-l mai crede. Cît despre revista presei de-a doua zi, s-o lase mai moale, că nu tocmai el, nimeni în drum, trebuie s-o prezinte, s-o analizeze (!) și, după cum crede el în sinea lui, să o manipuleze. Pentru că asta vrea el, la miezul nopții, să ne spună ce să citim a doua zi. Și atunci cînd faci o selecție, poți foarte lesne să-i năcălești pe oamenii pe care i-ai mai pălăit de atîtea ori. Treaba asta, cu revista presei de a doua zi, e bună, dar omul care o face nu are nici un Dumnezeu. Să ne lase în pace cu tusea lui de la miezul nopții despre junghiul de dimineață!

VICTOR NIȚĂ

Consiliului Județean a fost ales domnul Răzvan Anghelută (de la P.D.A.R.) cu 25 de voturi favorabile. Ca vice-președinte au fost aleși domnul Valeriu Atanasiu (de la formațiunea liberalilor) cu 44 de voturi pentru — și Valeriu Melinte (reprezentant al Convenției Democratice. Principalul „artizan din umbră” al acestei victorii a unei coaliții neprevăzute (P.D.A.R. — P.N.L. — C.D.) a fost, după o opinie cvasiunanimă, Paul Păcuraru, președinte al P.N.L., după cum „sufletul” unității în opoziție a fost domnul Lepădatu (președintele P.N.T.C.D.-ului și al Convenției Democratice).

Reprezentanții fesenisti au acuzat (fără o mențiune foarte exactă) că ar fi vorba de o „trădare a înțelegerilor”. Trădare, trădare, dar trebuia s-o știți și dumneavoastră, domnilor, nu-i așa? De vină pentru eșecul (demonstrativ!) al fesenistilor gălățeni sînt, printre altele, lipsa de „orientare în teren”, o politică electorală rigidă (respîndind alianțele), o strategie confuză și fără orizont. Așa că, iaca, F.S.N.-ul s-a trezit pe banca incomodă a opoziției. Încît, dacă domnul Durbacă va demisiona (sau va fi înlăturat) din funcția de primar (datorită spinosului său dosar penal și a condamnării ce se profilează), Galațiul nu va mai avea faima „purpurie” de pînă acum. Altfel zis, va încăpea „pe miinile opoziției”. Și atunci, unde vor mai crește trandafirii bine-mirositori la Cotroceni?

MIHAIL GALĂȚANU

TRANSNISTRIA ROMÂNEASCĂ

Cazul Iosif Constantin Drăgan

O treabă foarte bună face „Expresul” când se străduiește să aducă la rampă figura lui Iosif Constantin Drăgan. Dar punctul de reazem al demersului și acuza principală — că I.C.D. a fost legionar — sunt greșite. Lăsând la o parte faptul că apreciatul săptăminal privește spre legionari exclusiv prin lupa evreilor și bolșevicilor kominterniști (noi, românii, cu optica acestora am rămas în privința legionarilor), Iosif Constantin Drăgan n-a putut fi legionar de-adevăratelea, ci, și acolo, tot un oportunist. El, adică, „în toa-

te Camerele, cu toate partidele, ca românul imparțial”. S-a dat cu legionarii fiindcă ei erau forța politică pe care se putea miza atunci. Pe urmă, s-a dat cu comuniștii, apoi cu fesenștii. Codreanu, Ceaușescu, Iliescu sunt

casele la care a purtat până acum țuculul. Oricine ar veni de-aici înainte la Cotroceni sau la Palatul din Calea Victoriei — Manolescu, Regele Mihai I, Rațiu sau altcineva —, Iosif Constantin Drăgan va sta după ușă

cu țuculul în mână, pe care-l va duce la latrină golit în bună măsură, fiind el și un vajnic sca-tofag. Nu, Iosif Constantin Drăgan nu are culoarea verde, el n-are nici o culoare proprie, ci ia culoarea mediului ambiant, ca orice cameleon. Precum — spiritualmente, moralmente — el nu are profil propriu, formă, consistență, ci ia forma vasului în care e pus. Fără îndoială că de-ar fi fost ca Iosif Constantin Drăgan să facă drumul invers, întâi om de casă la Ceaușescu și Iliescu și pe urmă la legionari, legionarii nu l-ar fi primit. Cit privește considerarea condiției de (fost) legionar ca supremă vină, supremă păcătoșenie, supremă crimă și, în consecință, utilizarea etichetei de legionar ca armă absolută, cu care iei piuitul oricui, acestea — evident, în cazul cind n-avem de-a face cu pură demagogie ori cu injurături — nu sunt altceva decât efectul opticii (deformante) amintite. De această problemă ne vom ocupa cu alt prilej.

ION D. GOIA ■

Cind se referă la Transnistria, în contextul căutărilor de soluții pentru criza de acum, chiar și oameni de mare valoare, patrioți inflăcărați, ca Iurie Roșca, comit greșea colosală de a porni de la premisa că, intrucit teritoriul respectiv n-a aparținut niciodată României, el nu va putea deveni parte a țării reintegrite (după reunirea celor două state românești). Și rușii, și ucrainenii, și toți dușmanii noștri, și-au însușit urgent teza și au clădit pe ea luări de poziție, acțiuni și crime antiromânești. Și-a însușit teza și dl Iliescu și a recitat-o cu sîrg în fața camerei de luat vederi a Televiziunii moscovite. „Teza a pătruns și în mass-media românească. Recent, ea a fost utilizată și împotriva ideii ca Transnistria să fie folosită ca monedă de schimb pentru redobîndirea de către o Românie reunită a sudului și nordului Basarabiei, precum și a nordului Bucovinei, deținute acum de ucrainenii. „Nu poate fi monedă de schimb ceea ce nu-ți aparține”, s-a spus. În realitate, lucrurile stau cu totul altfel.

Da, Transnistria n-a făcut parte din România, dar împrejurarea că este locuită preponderent de români (în ciuda infuziei masive de ruși și de alte nații realizate de regimul bolșevic kremlinist cu scopul precis de a schimba compoziția națională a populației, lucru înăptuit, de altfel, și în Basarabia) o face aptă de a deveni de aici înainte parte a României. Se știe că românii de acolo au suferit cumplit atunci cind Basarabia s-a unit cu România, ei rămînînd în continuare sub ruși. „Pe noi cui ne lăsați?” era întrebarea ce răsună din toate piepturile. Și ce explozie de bucurie a fost

cind armata română eliberatoare a eliberat în 1941 și Transnistria! Românii de la răsărit de Nistru au umblat de Anul Nou 1942 cu plugușorul în care se spunea: „În Transnistria, pe plai, / Ară Regele Mihai, / Mareșalul-n urma lui / Stringe rodul grîului”. În prezent, pe românii din Transnistria îi paște același pericol — de a fi lăsați din nou sub stăpînire străină. De ce să-l lăsăm? Numai pentru că așa s-a mai întimplat o dată? Să-l lăsăm să fie umiliți, batjocoriți, asupriți, omoriți? Cind cu Coreea, cu Laosul, cu Biafra și în alte împrejurări, strigau toți românii: Opreți măcelul! Acum, ce facem? Ne lamentăm că n-am avut niciodată Transnistria și-i lăsăm pe muscali să-i bată, să-i prade și să-i omoare în continuare pe frații noștri de singe?

Să nu ne ascundem după vorbe și să nu umblăm cu lașități. Transnistria locuită de români este normal să fie românească. Dacă n-a fost pînă acum, să fie de-acum înainte. Cit privește un eventual schimb cu Ucraina, el se poate face, dar numai concomitent cu un schimb de populație. Nu poate fi monedă de schimb ceea ce nu ne aparține (adică ceea ce n-a fost mai înainte încorporat în România?). Dar ce teritoriile din nordul și sudul Basarabiei aparțin Ucrainei? Le deține Ucraina, cadou făcut de Stalin, dar de aparținut nu-i aparțin. Așadar, schimbul se poate face. Dar numai ca ultimă soluție. Pentru că soluția optimă și corectă este revenirea la România a tuturor teritoriilor ei de la răsărit de Prut, precum și o Transnistrie românească.

ION D. GOIA ■

CÎNTECE DE... GREVĂ

La Uniunea Compozitorilor, partiturile se interpretează furios. Cauza: absența a două legi, a sponsorizării și a drepturilor de autor.

„Dacă soliștii se mai descurcă cîntînd prin baruri și restaurante, compozitorii se mențin greu pe linia de plutire. Nu știu cît de în serios va fi luată o grevă a compozitorilor și cîntăreților de muzică ușoară. Ea este pe cale de a fi declanșată, însă, ca expresie a disperării” — conchide dl Anton Suteu, secretarul Secției de muzică ușoară.

RADU POPA

EVENIMENTE MARI ...

● **Regele revine**, dar nu intră în casă, ci numai în curte. Invitat de Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și al Rădăuților, Majestatea Sa nu e invitat și de Preafericitul Teoctist, Iliescu, Birlădeanu și Simion Tatu. Casa — Palatul Cotroceni — a fost repartizată unui Erou al revoluției cu acte în regulă. ● **Condamnați**, în sfîrșit, după doi ani de ta-tonări cu o sesizabilă dominantă politică, membrii C.P.Ex.-ului au aflat de hotărîrea Curții Supreme în timp ce se pregăteau de Paști și puneau la cale înființarea unui Partid al Stingii Democratice. Nici unul din inculpați nu a fost prezent în sală. Ca simplu cetățean mă întreb cum se va proceda, intrucit oamenii își luaseră gîndul de la pușcărie: Vor fi chemați prin telefon? Li se va trimite cite o invitație acasă? Vor fi căutați prin munți? Vor fi ridicați din așternut noaptea? ● **Lăudați** de ziarul „Azi”, după ce aceeași publicație îl demasca sistematic ca fiu de exploatare și proprietar de bordel la Paris, senatorul Cîmpeanu joacă totul pe o carte. Cum 50 la sută din liberali — conform unui sondaj de opinie — nu-l vor susține într-o eventuală campanie

la scaunul prezidențial, liderul P.N.L.-ului așteaptă, probabil, să fie lăudat și de „România Mare”. Niciodată un șef al opoziției n-a făcut atîtea servicii vitale unui adversar, cite i-a făcut Radu Cîmpeanu lui Ion Iliescu în doi ani. Christos a inviat! domnule Cîmpeanu. Și Dumnezeu să te ierte! ● **În vizită** de lucru la Roman S.A. din Brașov, domnul Iliescu a vorbit tot timpul de întreprinderea „Camionul”. Oare cum îl va boteza domnia sa pe noul președinte de tranziție al Perului San Roman? Că doar n-o să-i zică San Camion? ● **În doi ani** au emigrat în alte țări 11 000 de persoane cu studii superioare. Cam cît producția pe un cincinal a Politehnicii și a Universității din București. Creșterea zero e cel mai ingenios mod de a califica un dezastriu. Pleacă legionarii, pleacă, ne rămîn doar intelectualii de la „Stefan Gheorghiu”. ● **Dolphi Drimer**, ecologistul cu universitate particulară și portofoliu de consens, și-a dat demisia după ce a eșuat în cea mai scirboasă tentativă de asasinat ecologic. Nu am cîștigat să califice jocul celui care, investit să apere sănătatea naturii românești, încheie, pe numai 30 de arginți, tranzacții pentru chimizarea pe ter-

men lung a cerului patriei. Poate găsec cuvintele potrivite niște procurori cu iubire de țară. Dacă Dolphi Drimer nu e antisemit, atunci nu mai e nimeni! ● **Impozitul pe democrație** preconizat de Răzvan Theodorescu și definit ca atare într-un interviu în „Curierul Național” („Taxa audiovizualului este o taxă pentru democrație”) ne amintește de o altă dorință (sau, dacă vă place mai mult vechiul termen, de un alt deziderat) a susnumitului. Poate vă amintiți că domnul Theodorescu număra, între soluțiile pentru salvarea financiară a radio-televiziunii și pe aceea de un democratism desăntat, a inventarului de aparate per familie, ca urmare a activității unor comisi-sii de scoțocire în case. De ce s-o fi chinuind acest domn să caute cuvinte de ocoliș pentru soluția preconizată, cind există un cuvînt cu tradiție în regimurile democratice: **razie!** ● **După ce** și-a trimis un neam în America pe banii televiziunii și pe obrazul șefului, Emanuel Valeriu a încheiat în numele instituției, unde a fost pînă nu de mult încheietor de contracte, o afacere cu firma „Graffiti”. Aici lucrează și... flică-sa, Maria Ruxandra Valeriu. Oare firma „Intermerca-

to” nu se simte lezată în interese? ● **Un cotidian** entuziasmat anunță că Declarația guvernului privind sosirea capitalului străin e „un covor roșu pentru investitori”. Și dacă va fi vorba de capital rusesc, ce culoare va avea covorul? ● **Într-un cămin** au fost găsiți morți doi hoți de benzină. E vorba de un cămin al magistralei de transport benzină Ploiești, iar moartea s-a produs prin intoxicarea cu vapori. Cel doi tocmai găureau conducta și visau bani. Există probabil și un Dumnezeu al smintitilor. ● **Echipa națională** de rugbi consumă înfrîngerii după înfrîngerii, iar ziaristii sportivi vorbesc în neștiere de „surprize”. De fapt, adevărata surpriză se va produce cind rugbiștii noștri vor învinge pe cineva, fie chiar și o echipă din lumea a treia a acestui sport. Din lumea a doua ne-au miluit toți! ● **A murit** Alexandru Nikolski (alias Boris Grünberg). A preferat judecata de apoi celei pămîntesti. Stalin (pseudonim și acesta, pentru că, de-adevăratelea, îl chema Djugajvill) fie cu el! ● **La Craiova**, emite zilnic postul de radio al P.S.M. deghizat în organ județean al radio-televiziunii române. La

Craiova s-a transmis și emisiunea programatică a partidului lui Verdeț: „Porța marelui vizionar”. Vizionarul e Ceaușescu, iar de resortul forță s-a ocupat vizionarul F. Stama, director al postului plătit din bugetul sărac al organului tată din București. Ca de la organ la organ ● **Diverse**, la rubricile cu acest nume în revistele de mică publicitate. Iată citeva: „Cumpăr burete greu comprésibil la 1 000 lei bucata”. E vorba, probabil, de un burete de beton armat. „Cumpăr pistol sau pușcă pentru speriat ciori”. Trebuie să fie o neînțelegere: ciorile se sperie numai cu Bazu-lă. „Cumpăr electrovalvă pentru instalație gaz”. Dacă nu e o greșală de corectură, înseamnă că se produce și vulve electrice. „Cumpăr urgent două caschete de milițian pentru colecție”. Domnule Verdeț, nu vă astimpărați de loc! Ce-ați făcut cu colecția de șepci din Armata Roșie? „Cumpăr 1-2 locuri de veci Progresu”. Un anunț greu de interpretat: cum adică 1-2 locuri de veci? Pentru 1-2 decedați?

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

**DIAGNOSTIC
FĂRĂ ANALIZE
ȘI FĂRĂ
APARATURĂ**

MIRACOLUL Maria Vârlan

**TRATAMENTE
FĂRĂ
MEDICAMENTE
ȘI FĂRĂ
BISTURIU**

bere pentru Medicină Complementară. O altă recunoaștere internațională se reflectă în diploma conferită de Academia Internațională de Științe Alternative (Medicină) sub egida unor foruri ale Națiunilor Unite. Scria acolo „cu toate drepturile, onorurile și privilegiile ce decurg din această diplomă”. Și nu știm a ceea este Diploma de onoare pe care o avem în față pentru contribuții semnificative în medicina Bioenergetică conferită de Academia Internațională de Științe Bioenergetice. Așadar, un interviu fulger cu această personalitate a românismului poate interesa un cerc mai larg de cititori.

— Ca și bunică dumneavoastră aveți însușiri native care vindecă un cimp bioenergetic extrem de puternic. Oare acestea se pot transmite ereditar?

— Bunica mea nu avea cunoștințe despre bioterapie, cum n-aveau ațiția și ațiția vrăci care au tratat bolnavi de-a lungul mileniilor, dar poseda harul de a vindeca, folosindu-și bioenergia în mod intuitiv și asociindu-și practici vechi și străvechi ale medicinei naturiste. De la ea am învățat, încă din anii copilăriei, secretele vindecării cu ajutorul plantelor medicinale și al ierburilor de leac.

— După câte știu ați declinat multe oferte de a trata pacienți în diferite țări occidentale, propunându-le interlocutorilor milionari pe una dintre discipolele dv. din România. De ce v-ați oprit la ELENA LEONTE din România?

— Puteam face același lucru cu oricare dintre bioterapeuții cu care lucrez la Chișinău și în România, cu Elena Rusu din Rădăuți sau cu dr. Sândița din Timișoara. Toți au forță tălmăduitoare și capacitate de dăruire, generozitate și aș spune religiozitate în ceea ce fac cu har și profesionalism.

— Vă rog să spuneți câte ceva despre miracolele bioterapiei, începând de la diagnosticul exact, efectuat într-un timp extrem de scurt, fără analize de laborator și fără aparatură. Am observat că nu-i cereți pacientului datele anamnetice obișnuite în medicina alopatică, nici analize ori certificate medicale, nici măcar nu-l întrebați ce-l doare. Care-s tainele diagnosti-

cului bioterapeutic, atât cât pot fi dezvăluite?

— Bioenergia pătrunde acolo unde nu poate ajunge nimeni, nu are acces nici cea mai sofisticată aparatură care, oricum, ar fi intermediară între medic și pacient. Ce să spun mai întâi? Poate faptul că simt orice semn ale maladiilor ce bintuie organismul uman, depistez, dacă e cazul, boli din trecutul mai apropiat sau mai îndepărtat, din copilărie și tinerețe, chiar cele uitate de pacientul însuși. Extrem de dificil, dar și de mare utilitate este diagnosticul anticipativ prin care previn pacienții asupra maladiilor ce-l amenință, asupra a ceea ce le poate afecta starea de sănătate, chiar peste ani și ani de zile.

— Să-i spunem diagnosticul la timpul prezent, trecut și viitor. Bioterapeuții cu experiență, cum este Valeriu Popa în România, și nu numai el, pun diagnosticul pe fotografia pacientului.

— Da, nici nu e prea greu, este un procedeu pe care totuși îl folosesc mai rar, numai în cazuri de absolută necesitate, când pacientul nu se poate deplasa. Eu prefer să examinez pacientul direct și nemijlocit, să-i stabilesc schema de tratament, așa cum am procedat și cu dv., să-i întocmesc fișa medicală cu schița robot din față și din spate (în care se localizează focarele de boală), luând permanent împreună cu dr. Margareta Cazacu. Cu un anume efort, în unele situații, în lipsa bolnavului, am diagnosticat maladii după obiecte aparținând acestuia. Este, de asemenea, posibil diagnosticul după scrisul pacientului, ca și după fantoma lui. Înțeleg că mi-ați și pregătit o întrebare în legătură cu ultima modalitate de diagnostic.

restii și alte orase din România pentru diagnosticul și tălmăduirea a sute și sute de bolnavi? Cât timp consacrați pacienților în Republica Moldova și cât în România?

— Bioterapeuții, care aduc oamenilor sănătate, nu mai dispun de timpul lor. Pentru mine, pentru colaboratorii care dăruie cu generozitate bioenergia, adică „darul cerului”, este absolut firesc să ne dedicăm viața celor aflați în suferință. Să le aducem sănătate în organism și bucurie în casă. Aproximativ jumătate din timp lucrez la Chișinău și jumătate în România.

— Vă rugăm să precizați dacă pacienții din România pot fi tratați la Chișinău și în ce condiții?

— Avem deja pacienți de pe ambele maluri ale Prutului, dar și din alte zone ale României, tratați la Chișinău unde le acordăm toată atenția în stabilirea diagnosticului și a schemei de tratament. De regulă punem diagnosticul persoanelor prezente, dar, mai rar, și după fotografie, scris sau obiecte personale. Colaboratorii bioterapeuți din Chișinău tratează bolnavii fără medicamente prin metodele: masajul intangibil (fără atingerea corpului), reflexoterapie, terapie manuală, stimulare psihică. Se tratează boli ale sistemelor și organelor: cardiovasculare, digestive, respiratorii, renale (funcționarea cabinetului urologic), nervoase, aparatului locomotor. De asemenea, tratăm afecțiuni dermatologice, ginecologice, endocrine, metabolice (de reglare a schimbului de substanțe), oftalmologice, otorinolaringologice, dispunem de posibilitatea tratamentului staționar.

O ultimă precizare: la rugă-

Despre miracolul Maria Vârlan scriem gândindu-ne la sutele și miile de pacienți vindecați și mai ales la cei mult mai mulți care așteaptă miracolul vindecării. Harul Doamnei Sănătate și al bioterapeuților pe care i-a descoperit, i-a testat, format și atestat se revărsă cu generozitate asupra pacienților, vindicând o gamă extrem de largă de maladii, care ne afectează organismul, cu excepția cazurilor de cancer în stadiul avansat, SIDA, anumite forme de schizofrenie și boli infecto-contagioase. Din respect față de cititori, precizăm de la bun început că cei atât de puțini bioterapeuți nu vor putea trata decât un număr relativ restrâns de bolnavi, acordându-se prioritate celor aflați în situații limită. Cel mai puternic efect benefic, tălmăduitor se manifestă asupra copiilor și tinerilor, al căror organism răspunde pozitiv la masajul intangibil (fără atingerea corpului) cu bioenergie.

Dar cine este doamna Maria Vârlan? Este directoarea Centrului Internațional Bioenergetic-Extrasensorial pentru Renășterea Omului „Sfânta Maria” din Chișinău, o femeie supradotată cu bioenergie și însușiri magice de la Dumnezeu și Mama Natură. Nimeni nu-l cunoaște limitele cimpului bioenergetic (bioenergia pe care o emană trece și prin zid, încarcă baterii de ceasuri, jucării, însăși fotografia ei are anumite efecte benefice asupra organismului uman). Doamna M.V. simte cu palmele ca două micro-radaruri tot ceea ce reprezintă abatere de la starea de normalitate a oricăror organe interne, ale sistemelor și organismului în ansamblu, diagnosticul fiind pus în puține minute fără ana-

liză de laborator și fără aparatură. Dar despre acestea și multe altele, într-un micro-interviu fulger (M.V. nu are timp de interviuri la la long și conferințe de presă, preferind ca, în acest timp, să pună diagnosticul bolnavilor și să stabilească scheme de tratament care aduc sănătate și salvează vieți omenestii, adaugă ani de viață oamenilor).

Să menționăm, fie și în treacăt, că doamna Vârlan este doctor în medicina alternativă și a fost distinsă cu numeroase diplome și titluri ce atestă consacrarea pe plan internațional. Pentru cititorii din România precizăm că una dintre acestea este Diploma de doctor în medicina alternativă conferită de Senatul și Consiliul director al Institutului de Medicină Alternativă (1962) Sri Lanka și al Universității Internaționale Li-

tate de diagnostic. Să vă relatez un caz. A venit la mine cineva din familia unui pacient imobilizat la pat, descriindu-mi suferințele atroce prin care trece acesta și cu rugămintea de a mă deplasa la domiciliu. Eu l-am rugat să facă gesturile de a așeza pacientul (în mod imaginat) în fotoliu, ca și cum ar fi prezent, rugându-l apoi să se dea la o parte. Este greu să descriu cum i-am stabilit diagnosticul, dar asta e realitatea. Subliniez, nu folosesc asemenea procedee decât în cazuri extreme.

— Cum reușiți să vă trăiți timpul între Chișinău — Bucu-

mintea noastră, doamna Maria Vârlan ne-a dat adresa unde se află „oaza de sănătate”: CENTRUL INTERNAȚIONAL BIOENERGETICO — EXTRASENSORIAL PENTRU RENĂȘTEREA OMULUI „SFÎNTA MARIA” — din Chișinău, str. Kogălniceanu nr. 11 (fost Pirogov), colț cu Strada Bulgară. Telefon: 26 43 64.

Atât deocamdată, despre cazuri de vindecări miraculoase ale bioterapeuților descoperiți și formați de doctorul în medicină alternativă MARIA VÂRLAN, pe altă dată.

C. BORDEIANU ■

Interlocutorul nostru de astăzi, dr. VALENTIN FILIP, medic primar, șeful secției de medicină internă de la Spitalul C.F.R. I. — elev al prof. E. Seropian, întemeietorul școlii românești de alergologie — este autorul unui număr de 6 cărți și numeroase studii și articole având ca subiect boala alergică.

ALERGICI — VICTIME ALE CIVILIZAȚIEI MODERNE ?

— Despre poluarea continuă a mediului s-au scris, în ultimele decenții, mii, sute de mii de pagini. Toate lucrările, fără excepție, atenționează drastic asupra influenței poluării asupra sănătății noastre și a urmașilor. Alergiile ocupă un loc de frunte în lista bolilor declanșate de factorii de mediu. Parafrazând un dicton celebru cineva rezuma spunând „secolul XX va fi alergic sau nu va fi deloc”.

— Eu nu aș afirma, ci m-aș întreba. Mai întâi, pentru că prin personalitatea biologică moștenită, transmisă ereditar, fiecare din cei 5—6 miliarde de oameni de pe planetă este un unicat, și fiecare este „inarmat” cu un arsenal de arme biologice îndreptate împotriva agresiunilor de orice fel din mediul înconjurător. Diferența între indivizi constă în calitatea și cantitatea „armelor” de care dispun. Trebuie să vă spun că o proporție însemnată dintre locuitorii planetei sunt alergici. Statisticile dau cifre care variază între 2 și 10%, unele ajungând până la 15% din populația globului.

— Diferențele dintre cifrele avansate de statisticile amintite sînt, totuși, foarte mari !

— Adevărul este că la ora actuală nu dispunem de statistici care privesc exclusiv bolile alergice, nici la noi, nici peste hotare. S-au publicat statistici izolate pe regiuni, pe un anumit tip de boală alergică, dar nu pe colectivități întinse pe scară națională sau internațională.

— De ce ?

— Pentru că bolile alergice se manifestă foarte diferit și cel puțin în prima fază, până a li se pune diagnosticul de boli alergice, sînt considerate ca boli de piele (dermatita atopică, eczema de contact), boli ale aparatului respirator (apropo-

ximativ 50% din astmul bronșic), boli aparținînd Oto-Rino-Laringologiei (alergia la polen) ș.a.m.d. În consecință statistica O.M.S.-ului le include în aceste specialități și nu într-un capitol de boli alergice.

— Cîți medici în România sînt pregătiți să pună un astfel de diagnostic cu exactitate ?

— Din păcate foarte puțini. Deși avem o rețea națională de medici alergologi, aceștia sînt numai 1—2 la nivelul fiecărui județ. Este adevărat că un ordin al Ministerului Sănătății stipulează că orice spital care depășește 500 de paturi trebuie să fie încadrat cu un medic specialist alergolog, dar acest lucru la ora actuală rămîne totuși un deziderat.

— Și totuși, nu pot să mă abțin să nu vă întreb, cum poate un neinițiat să recunoască o boală alergică ?

— Alergia este produsă de anumite substanțe, de regulă organice, cu care organismul vine în contact de mai multe ori, sensibilizîndu-se pe parcurs. Cînd această sensibilizare atinge un prag maxim, un nou contact cu aceeași substanță declanșează manifestările clinice ale alergiei care, de regulă, durează atîta timp cît organismul sensibilizat rămîne în contact cu substanța sensibilizatoare.

— Factorul de mediu este, așadar, elementul determinant al alergiei. Reiese de aici că alergicii trebuie izolați într-un „clopot de sticlă” ?

— Să nu intrăm în panică ! Desigur, mediul este un factor favorizant și, în același timp, declanșator al bolilor alergice, dar asta numai în cazul în care zestrea genetică a individului este și ea favorizantă. În același mediu, mai mult sau mai puțin poluat, trăim cu toții. Unii fac, alții nu, astm bronșic, alergici. Unii fac iar alții în aceleași condiții de lucru nu fac ec-

zema de contact ș.a.m.d. Cel ce declanșează boala au o predispoziție înăscută capabilă să răspundă „favorabil” la noxele mediului înconjurător. Deci nu putem să punem totul în seama (numai) a factorilor de mediu. Aș pleda chiar categoric în „favoarea”, factorului individual biologic care predispune individul la anumite boli, printre care evident și bolile alergice. Factorul de mediu, este „ultima picătură care umple paharul”.

— Este posibilă profilaxia alergiilor ?

— Este evident posibilă și, bineînțeles, se impune ca o primă metodă de evitare a manifestărilor alergice. Eu cred că ar fi absolut necesar să se înființeze în rețeaua medicală cabinete de sfaturi genetice și în paralel ar trebui să se creeze posibilități de diagnosticare din primii ani de viață a potențialilor alergici. De asemenea, este absolut necesară o „baterie de teste” care să analizeze „zestrea” biologică a copiilor care sînt înscrși la școlile profesionale precum și a celor care se angajează în anumite întreprinderi. S-ar putea astfel evita anumite agravări a stării de sănătate a celor predispuși la boli alergice.

— Cum credeți că ar putea fi evitate formele dramatice de alergii ?

— Vă referiți desigur la șocul anafilactic, cea mai dramatică formă de manifestare a alergiei ! Din fericire, șocul poate fi prevăzută, de cele mai multe ori, printr-o iminență de șoc. Tocmai de aceea ar trebui ca fiecare alergic să poarte înscris în buletin alergia de care suferă. Este, de asemenea obligatoriu ca fiecare dispensar sau cameră de gardă să fie dotată cu trusă antișoc iar personalul acestora să fie instruit periodic în tehnica intervenției rapide.

Medicamente noi în lupta cu diabetul

De fapt, este vorba de o serie de medicamente fitoterapice (produse din plante) extrem de utile în bolile metabolice. Realizate de un colectiv al Spitalului Cantacuzino, aceste medicamente, pe care vi le prezentăm prin bunăvoința conf. dr. Constantin Ionescu-Tirgoviște, se adresează, de fapt, unor afecțiuni datorate tulburărilor provocate de diabet.

Plantele folosite au fost îndelung experimentate în clinică, urmărindu-se parametrii biochimici și biologici care să le ateste valoarea terapeutică. Specialiștii au modificat modul de administrare în sensul unei pulberi tablete, mai ușor de administrat și păstrind toate componentele bioactive ale plantelor, spre deosebire de infuzii, prin care în lichid trec numai o parte din componentele și principiile bioactive. Fiind vorba de regenerarea țesuturilor, sigur că preluarea din plante a tuturor vitaminelor, sărurilor minerale, oligoelementelor, substanțe bioactive de tip hormonal și enzimatic este foarte importantă.

„Bolile metabolice pe care le-am abordat sînt în strînsă relație și au multe elemente comune, motiv pentru care și în aceste medicamente se vor regăsi plante comune — ne spune dr. Ionescu-Tirgoviște. Bineînțeles, fiecare medicament, în funcție de boala căreia i se adresează, are în componență și plante specifice. Spre exemplu, scăderea lichidelor plasmactice e urmărită și în diabetul zaharat și în obezitate, pentru că de multe ori aceste tulburări se asociază. Dar în obezitate avem peste formula de bază o categorie de plante, iar pentru scăderea lipidelor, pentru scăderea glicemiei și pentru refacere nervoasă sau vasculară, bineînțeles, formule particulare.

Este vorba, practic, de un număr de 20 de plante, asocia-

te cite 4—5 în fiecare medicament.

Iată și cele 4 medicamente :

NEUROMION-ul este destinat tratamentului neoropatiei diabetice, fiind alcătuit din patru componente, care în ansamblu realizează o concentrație de substanțe bioactive capabile să contribuie la regenerarea țesutului nervos (a nervilor periferici, în speță), care la bolnavii de diabet sînt profund alterați. Medicamentul, care a fost experimentat pe un număr mare de pacienți, atît în clinica de diabet de la Cantacuzino cît și în alte clinici, se află în prezent în stadiul de producție. Peste circa o lună, pacienții interesați îl vor putea găsi în farmacie.

Aflat în stadiul de brevetare, RETINOMION-ul este util bolnavilor de angiopatie și microangiopatie diabetică, în special celor suferind de retinopatie diabetică, o complicație vasculară foarte frecventă a diabetului zaharat. În componența medicamentului sînt incluse elementele necesare refacerii structurii vaselor.

În ceea ce privește FITOLIP-ul, numele, credem, sugerează și componența și utilitatea sa. E vorba, așadar, de un medicament care determină scăderea lipidelor plasmactice. Experimentat pe un număr relativ mare de bolnavi, cu rezultate bune, Fitolip-ul va fi curînd brevetat.

În sfîrșit, FITODIAB-ul, ultimul din această serie, și-a dovedit, de-a lungul testărilor la care a fost supus, eficacitatea în scăderea glicemiei.

De adăugat, numai, că alături de colectivul secției de diabet de la Spitalul Cantacuzino, la realizarea acestor medicamente au colaborat regretatul biolog farmacist Mircea Alexan și farmacistă Rodica Lupeanu. (R.M.F.)

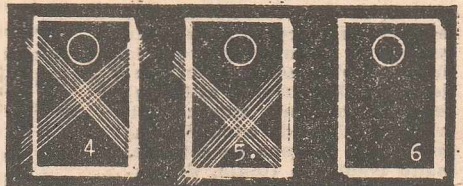
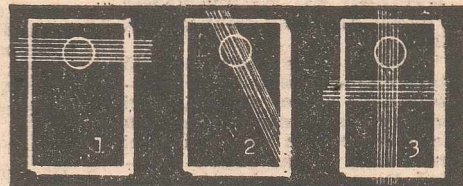
Pacienții suferind de boli alergice pot fi dirijați în vederea investigațiilor către medicii alergologi din fiecare județ, sau, pentru cazurile speciale, către Centrul de alergologie din București, str. dr. Grozovici nr. 2, centru condus de conf. dr. Jeana Rodica Radu.

ROXANA PAICU MANOLESCU ■

ECOSINERGETICA

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (XI)

Averman stabilește următoarele cazuri tipice ale bolii: obosabilitate la trezirea din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1) ; amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2) ; tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2) ; infarct (poz. 2 și 3) ; afecțiuni maligne (îmbolnăviri lente) la gît (poz. 3) ; la plămîni, stomac, vezică biliară (poz. 3 și 4) ; îmbolnăviri la rinichi, arterită, afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3) ; la pancreas (poz. 4) ; îmbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizii lor (poz. 5). În cazul poziției 6 patul se află în zonă neutră.

Cum să ne apărăm de radiațiile nocive ale Terrei ?

Am arătat pe larg în numerele trecute ale „Flacărilor” ce sînt, cum acționează și ce influență pot avea asupra sănătății noastre emisiunile energetice din interiorul pămîntului. Consecințele cele mai nefaste se produc acolo unde locul de muncă sau de odihnă este intersectat vreme îndelungată de benzile energetice. Prin completarea talonului alăturat (cînd se imprimă pe hîrtie lungimea de undă a expeditorului), profesorul Dan Alexandru poate indica poziția greșită sau neutră a patului din apartament, precum și gradul de sănătate a celui în cauză (amănunte în desenele din stînga). Reamenajarea locului de muncă sau de odihnă necesită însă o tehnică specială de depistare a zonelor critice sau inofensive despre care colaboratorul nostru a vorbit într-o ședință publică (vezi relatarea din numărul trecut). Asemenea întruniri vor fi repetate la cererea cititorilor.

Lipsa de spațiu ne obligă ca, de acum înainte, să expediem răspunsurile direct prin poștă,

în baza plicurilor timbrate ale cititorilor. Restul spațiului îl vom utiliza pentru prezentarea altor metode de diagnostic și tratament prin mijloacele medicinei neconvenționale (grupele tot în sfera ecosinergeticii), despre care vom continua să vorbim începînd cu numărul viitor. Cei ce vor poseda de asemenea fișe de diagnostic (de o exactitate uluitoare, cum vor constata beneficiarii) vor avea nu numai un tablou al sănătății lor, ci și un ghid în vederea efectuării unor analize suplimentare în laboratoare de investigații medicale.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)

Data nașterii Sexul

Localitatea unde domiciliază

Boala de care suferă De cit timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc

Semnătura sau amprenta

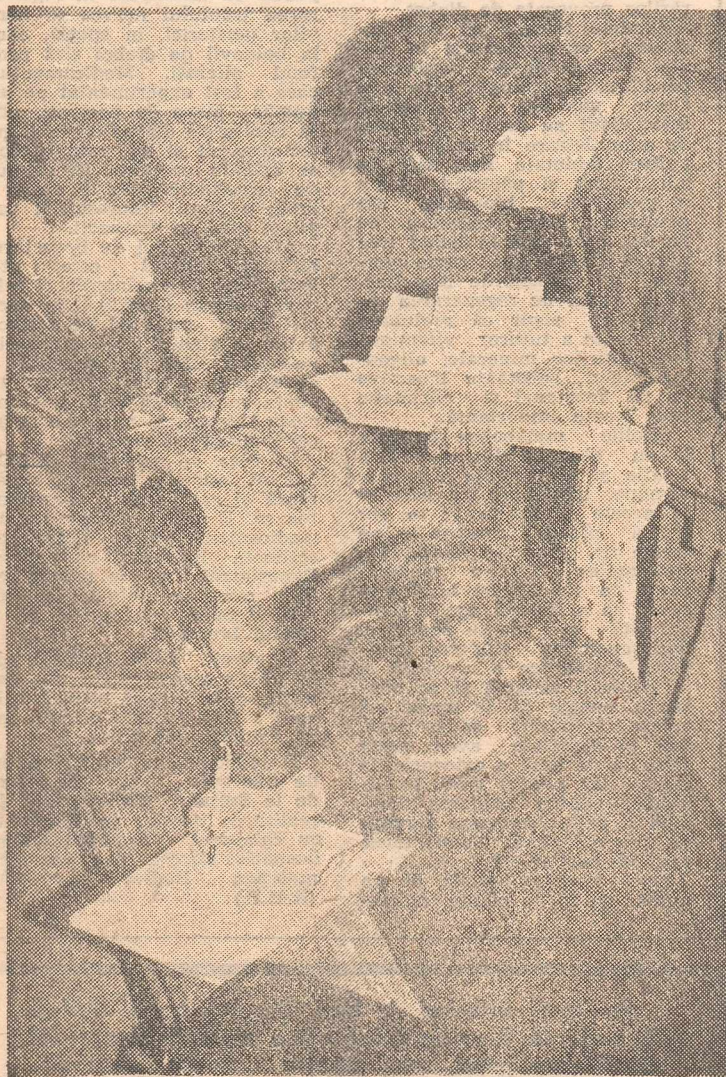
Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

SOMAJUL

Somerii. Multi dintre ei au alergat în cursa vieții, numai de culoare nefavorabile. Unii mai puțin. Alții au ajuns la capătul puterilor. Cîndva au pus și ei umărul la urnirea economiei românești, bună, rea, așa cum e ea. Astăzi se simt dezorientați și marginalizați. Ce

gîndesc semenii noștri pămînti de soartă? Am încercat să aflăm punindu-le câteva întrebări:

1. Ati început să deznădăjduiți?
2. Ce veți face dacă nu găsiți de lucru după expirarea ajutorului de șomaj?

3. În cazul lipsei mijloacelor existențiale, sinteți gata să acceptați orice muncă?
4. Considerați venit un miting al șomerilor?
5. Cu ce ochi privește un șomer, vitrinele magazinelor?
6. Este Guvernul răspunzător de situația dvs. actuală?

O. M. — 19 ani:

1. Nu deznădăjduiesc; locuiesc cu mama și am o situație bună. Nu stau pe roze dar nu mor de foame. Am avut câteva ocazii de a mă încadra dar le-am respins. Prefer să am un venit mai modest, fără să fac nimic. Îmi place traiul parazit. Am lucrat totuși o perioadă, la ziarul „Libertatea”, fără carte de muncă.
2. După ce-mi expiră ajutorul de șomaj, sper să intru la medicină și să obțin o bursă. Duc o viață ultrahippy. Dacă nu intru la facultate, voi cochetă cu ideea sinuciderii sau am să încerc să străbat Europa ca un hippy autostopist.
3. Nu.
4. Nu mă consider șomer din cauza societății. N-as avea cu cine să solidarizez.
5. Adopt altitudinea socratică: uite cite lucruri există de care n-am nevoie.
6. Guvernul este o grupare de oameni cu grămizi de interese proprii ca totii oamenii de azi. Nu-l găsesc de condamnat. Este, însă, loc de îmbunătățiri.

ALEXANDRU DIACONU — 34 ani:

1. Sint descurajat, neavînd un venit permanent pentru cei 5 copii de acasă.
2. Voi căuta de lucru în străinătate sau am să mă apuc de furat.
3. As accepta să muncesc chiar și ca măturaș.
4. Ar fi bine venit un miting pasnic care să facă posibil un dialog între noi și ministerul de resort.
5. În situația în care o pereche de pantofi costă cit ajutorul de șomaj, gîndiți-vă și dvs...
6. Nu consider vinovat Guvernul, ci pe cei care vor să frîneze economia; pe cei care vor să facă rău.

FILĂ DIN DOSARUL DISPERĂRII

SORIN NITOI — 25 ani:

1. Sint subinginer electronist în luna a noua de șomaj. De la început mi-am dat seama că n-am să găsesc post. N-am pîle. O unitate militară mi-a aprobat cererea și am sustinut un concurs (3 pe un loc) ieșind primul, cu media cea mai mare. Mi s-a refuzat angajarea, pe motiv că mama este stabilită în S.U.A.
2. Voi căuta de lucru la privatizati. Am în vedere așa-zisii detectivi particulari. De fapt, ceva între portari și pază.
3. Sint obligat să fac acest compromis.
4. Mitinguri au fost destule. Lumea s-a săturat de „miting-eală”. Regimul actual, oricît s-ar da peste cap, nu poate face nimic, avînd în vedere problema falimentelor și a economiei care e la pămînt.
5. Am încetat să le mai privesc.
6. În orice țară cu economie capitalistă, trebuie să fie șomeri. Nu sint revoltat de situația în care mă afl, ci pentru că în comparație cu alte state unde un șomer are mai multe șanse, aici eforturile oamenilor calificați superior sint zadarnice.

CORNELIA ANTONESCU — 39 ani:

1. Disperarea a ajuns la limită. Am stări depresive. Fetița dragătasă, pe care o am, e singurul meu sprijin moral.
2. Sint derutată; am încercat să mă angajez vinzătoare dar se cere o garanție de 15.000 lei și nu am banii.
3. Da bineînțeles. Am vrut să intru femeie de serviciu la o patiserie, dar după o săptămînă mi-au spus că nu mai au nevoie. As fi acceptat să spăl vasele în restaurante, dar nu au nevoie. Și de acolo se dă afară.
4. Nu.
5. M-am învățat cu lipsurile de la 17 ani. Niciodată nu-mi atîngea salariul să-mi cumpăr ceva. Pe unde am lucrat am avut ocazia să sustrag cite ceva, dar educația nu mi-a permis s-o fac.
6. Privatizati nu trebuiau

încurajați cu credite de așa proporții. Creditele trebuiau date la întreprinderi pentru achiziții de mărfuri și utilaje. S-ar fi redus astfel șomajul.

VINCENTIU IONESCU — 23 ani:

1. Am avut meseria de operator gama. Nu mi s-a primit dosarul la forțele de muncă, refuzîndu-mi-se pînă și ajutorul de șomaj. Sint disperat.
2. Nu se pune problema. Sint student la Facultatea de Plată — Construcții în anul II dar nu sper să găsesc post după terminarea facultății.
3. As accepta orice, numai să mă pot înscrie într-un program după-amiaza sau noaptea, dimineața fiind la facultate. La firmele particulare se angajează numai cunoscîntele lor; la stat, nici pomeneală.
4. Cred că ar folosi un miting nici prea gălăgios nici prea pasnic care să facă totuși simțit protestul. Sint demoralizat. Gîndiți-vă ce a ieșit din Revoluție.
5. Vitrinele sint urmarea unei specule cumplită. Nu a fost o privatizare cu simț umanitar ci o tendință de îmbogățire peste noapte. O iecmăneală!
6. Indiscutabil. Dacă aveau grija de întreprinderi în stadiul inițial nu se atîngea aici; dar dumnezeul s-au ocupat de politică și de luptă pentru putere.

CORNELIU IONESCU — 29 ani:

1. Nu sper să găsesc nimic prin forțele de muncă din moment ce nici prietenii nu mă ajută.
2. Deocamdată nici o idee. Voi aștepta să văd cum evoluează lucrurile.
3. Am studii superioare. Doresc un post pe potrivă. Dacă acasă mi se vor tăia gazele și lumina mă voi duce și la tir-năcop.
4. Mitingurile au început să fie prost văzute. Cei care le fac au totuși convingerea că folosesc. As participa cu dragă inimă. Lumea nu se mai sinchisește totuși.
5. Mă uit și trec mai departe. Nici lucrurile deosebite nu mă mai fascinează ca înainte.
6. Are o mare parte din vină; situația economică însă, cîntăreste mult. Guvernul ar trebui să se implice mai mult în crearea noilor locuri de muncă.

RADU POPA ■

Armata țării — o problemă a întregului popor român

DEMNITATEA, ONOAREA, DOTAREA ȘI PREGĂTIREA ARMATEI TREBUIE SĂ FIE O REALITATE.

Fotografie de SILVIU ȘTAN ■

De peste doi ani, printre întrebările pe care și le pune poporul român, este și aceea dacă, la ora actuală, sîntem sau nu pregătiți pentru a face față — din punct de vedere militar — problemelor grele pe care, aproape sigur, ni le va pune în față situația destul de tulbură cu care se confruntă bătrîna noastră Europă.

Această problemă l-a frămîntat pe Mareșalul Ion Antonescu în întreaga sa viață de oștean al țării și mai ales în perioada din anii premergători celui de-al doilea război mondial...

Și atunci, ca și acum, tot ce este în legătură cu ARMATA ȚĂRII, este tratat cu aceeași lipsă de interes, mai ales în ceea ce privește asigurarea unor

condiții materiale optime (prin bugetul țării) și selecționarea, pregătirea cadrelor și instruirea corespunzătoare (prin organul însărcinat cu conducerea sa). Și cînd spun aceasta mă gîndesc la poziția Parlamentului atunci cînd s-a discutat bugetul armatei și la încetineala cu care este eradicată — în mod total — moștenirea unui regim de tristă amintire.

Porcînd de la aceste considerații, cred că este util să se prezinte poporului nostru, cadrelor ostirii și în special conducătorii țării fragmente din MEMORIUL adresat conducerii politice a statului de generalul Ion Antonescu în luna martie 1938, după ce și-a dat demisia din funcția de ministru al Apă-

rării Naționale (funcție deținută din decembrie 1937 pînă în februarie 1938).

Întorcîndu-se din Polonia în toamna anului 1937 și influențat fiind de ce a văzut acolo în privința armatei, M.S. Regele (este vorba de Carol, al II-lea) a spus chiar la granița primului ministru că „OFITERUL POLONEZ ARE SUFLET, ARE TINUTĂ, ESTE INSTRUIT, PE CîND AL NOSTRU NU ARE TINUTĂ ȘI NICI SUFLET”. Iar la manevrele din toamna aceea (adică 1937), tot M.S. Regele a spus în auzul tuturor de aici și de peste graniță că „ARMATA TRECE PRINTR-O CRIZĂ”. Da, este foarte adevărat, cumplit de adevărat că ofițerul nostru nu are suflet și că arma-

ta trece printr-o grea și gravă criză. Cine nu vede adevărul, nu vrea să-l vadă, nu are curajul să-l vadă, sau nu este în stare să-l vadă. Cine-l vede și tace, mai ales cînd este la un loc de conducere, este copărtas, cu voință, ch ar cînd este nevinovat, și se înscrie, numai prin simpla lui tăcere, în fruntea listei vinovaților de catastrofa care ne pîndește, care bate la ușă și care va veni sigur, dacă o mină românească, viguroasă, curată și adevărat pricepută nu va repune cu brutalitate și cu un minut mai devreme, lucrurile pe făgașul lor normal. M.S. Regele, formulînd atît de lapidar, atît de drastic, atît de categoric și atît de just, impresiile, a adăugat uitîndu-se în ochii primului ministru: „AȘA NU MAI MERGE”.

În cele ce urmează îmi iau permisiunea și curajul să arăt, numai în linii foarte mari și numai din memorie de ce „OFITERII NU AU SUFLET” și de ce „ARMATA TRECE PRINTR-O CRIZĂ”.

„Trebuie să se știe că această stare reală de fapt, nu se datorește unor cauze atavice, nici unui proces de degenerare sau de decadență a rasei și nici unei stări de nesimțire colectivă. Doamne ferește, nu. Cine afirmă astfel aduce o ofensă odioasă și gratuită și poporului și fiilor lui, totuși încă vrednici. El se datorește numai unor lovituri groaznice de topor, date succesiv și neîntrerupt de la război și pînă astăzi, unui suflet care altfel tratat, altfel îndrumat, crescînd într-un alt mediu și altfel de exemplu, ar putea urca și trona pe cele mai înalte trepte de înaltă, de distincție, de abnegație și de conștiință. Greșeliile comise, mediul și exemplele, iată cauzele! Aceasta este adevărul și îmi fac o elementară datorie față de toți, de sus pînă jos, a-l spune, fiindcă nu pot lăsa să se arunce ca noroi în cine nu trebuie. Pro-

cedînd astfel, în loc de a îndrepta, am înrăutățit o situație. Să pînem degetul, cu curaj, pe adevărata rană, iar nu pe consecințele ei. La noi, ca și pretutindeni, asăzi ca și întotdeauna, vinovații au fost conducătorii. Faptele lor abuzive, nelegale, nepricepute, de multe ori necorecte, numai ele au dat aceste rele roade”.

Acestea sint cuvintele generalului (pe atunci) Ion Antonescu. Citiți-le și meditați profund asupra lor. Faceți acest lucru toți cei din armată, de la subofițeri pînă la general, precum și dvs. domnule președinte al Republicii, și dvs., domnule prim-ministru, și dvs., domnii parlamentari, alegeți al poporului nostru.

Cerul Euronei este mai înnoirat decît în 1938—1940, sărmana noastră Patrie — așezată de Dumnezeu aici la răscură de vînturi — este mai amenințată ca oricînd în istoria ei. Gîndiți-vă că singura instituție, singura forță chemată să apere acest popor nobil, viteaz, cu un trecut istoric milenar, este ARMATA NOASTRĂ — cea mai încercată de la 1877 încoace. Dați-i mijloacele pentru a putea deveni ceea ce trebuie să fie, sprijiniți-o ferm și cinstiți să devină ceea ce așteaptă poporul nostru de la ea, cereți-i să și selecționeze și să și pregătească cadrele de comandă în spiritul onoarei, cinstel, demnității și competenței, obligați-o să se curețe de tot balastul ce i l-a impus regimul de dictatură. Are un corp minunat de subofițeri și ofițeri tineri și patrioți care sint o garanție a idealurilor noastre și care de abia așteaptă acest sprijin al Patriei lor.

col. (r) ing. MARIN POPESCU ■
— veteran de război —

Pină la readucerea în țară a teritoriilor răpite de Stalin, o anumită parte a urmașilor mustăciosului tătuc vor să le fim recunoscători. Pină în pinzele cabinelor de vot. Pentru că dau ei cale liberă „celor două state românești” spre o integrare culturală. Să însemne aceasta oare măcar că, la toamnă, în republicile domnilor Iliescu și Snegur copiii de școală vor putea învăța după aceleași manuale? Am încercat să aflăm ce șanse există, într-o discuție purtată la Ministerul Învățămîntului și Științei cu dl secretar de stat Sorin Cristea. Și am aflat chiar mai multe.

Nădejdea rămîne în alt Parlament și în alt Guvern. Pină atunci, republicanismul fesenist se poate gudura în voie pe lingă neoimperialismul marelui frate.

Cine decide destinul învățămîntului românesc?

— Cînd am fost numit la Minister de dl Ion Aurel Stoica — pe atunci, viceprim-ministru — mi-a cerut să elaborez o concepție privind reforma învățămîntului preuniversitar. Nu numai că am elaborat-o, dar am verificat-o în discuții cu domnia sa și cu experții pe care i-a desemnat. Am ajuns la un anumit consens. Studiul privind concepția reformei a fost publicat în Buletinul Guvernului. Mai mult, o parte foarte numeroasă a grupului parlamentar majoritar din Camera Deputaților a semnat alături de mine, în septembrie 1991 — eram și deputat la acea dată — o inițiativă legislativă care pleca de la acest concept. Un proiect de lege, făcut împreună cu dînsul.

— Ce s-a ales de el?

— Se află la Camera Deputaților. Atenție, însă, nu trebuie confundat cu alt proiect înaintat Camerei Deputaților de Ministerul Învățămîntului și Științei în vara lui 1991, proiect elaborat de secretarul de stat de atunci pentru învățămîntul universitar, dl Lazăr Vlăsceanu.

— Ce face ministerul nostru pentru ca reforma să ducă și în România și în Republica Moldova la același rezultat: într-un viitor apropiat, școala românească de ambele părți ale Prutului să fie la fel?

— După întîlnirile pe care le-am avut, în ianuarie 1991, la Chișinău și numeroasele contacte la București, cu dl Oleg Bujor, omologul meu, știu că ei au ajuns la această concluzie a sincronizării procesului de reformă. S-a creat chiar, la ora asta, o situație careia i-aș spune paradoxală. Formula europeană de 9 clase, pînă la 16

ani, în învățămîntul preuniversitar ei au inclus-o în proiectul de Lege a învățămîntului. La noi există rezistență mult mai mare față de această schimbare, deși ea este în proiect. Problema e foarte importantă, pentru că metodologia și practica mondială arată că o reformă nu este posibilă fără schimbări la nivelul structurii sistemului de învățămînt.

Diferențele între cele două țări românești sînt mai ales în acest plan. Ei, practic, n-au avut liceu, ci un învățămînt general de zece clase, după care se trecea în învățămîntul profesional sau în învățămîntul superior. În timp ce la noi a existat o proliferație a liceelor, dar cu fărîmîțarea pe foarte multe specializări, caz unic în lume: 94 la sută erau licee de specialitate.

Ambele țări trebuie să revină la o structură care să permită asigurarea unui trunchi comun de cultură generală pînă la 16 ani și, apoi, organizarea de licee care să prelungească acest trunchi de cultură generală în cultura de profil și în cultura opțională (determinată de interesele elevilor, dar și de reacția agenților economici). Este tendința confirmată în plan mondial ca, pînă la 16 ani, învățămîntul să fie obligatoriu în forma învățămîntului secundar inferior, care la noi corespunde gimnaziului. Țările dezvoltate merg chiar pe organizarea de licee aproape în exclusivitate de cultură generală.

— Ce a făcut ministerul de la București în sprijinul celui de la Chișinău pentru unificarea manualelor?

— Unificarea aceasta trebuie să înceapă cu unificarea pro-

gramelor și a planurilor de învățămînt. Care depind, la rîndul lor, de structura sistemului de învățămînt. Totuși, un anumit început s-a făcut: la limba română, la istorie. Prin manualele transmise în Moldova. Experții moldoveni au purtat discuții cu specialiștii Institutului de Științe ale Educației de la București și cu inspectori de la M.I.S.

— Ce șanse sînt ca, la toamnă, la începutul anului școlar, copiii românilor să aibă pe bănci aceleași manuale, oriunde s-ar afla: în Ardeal, în Basarabia sau în Oltenia?

— E posibil. Mai ales la clasele I, a V-a, în general, la început de treaptă de învățămînt. Editura Didactică și Pedagogică are în vedere cererea de manuale din Moldova atunci cînd își elaborează planul.

— Nu vi se pare că domnia voastră și colegii domniei voastre de la București, precum și omologii domniilor voastre de la Chișinău puteți să îmbătățiți tot discutînd?

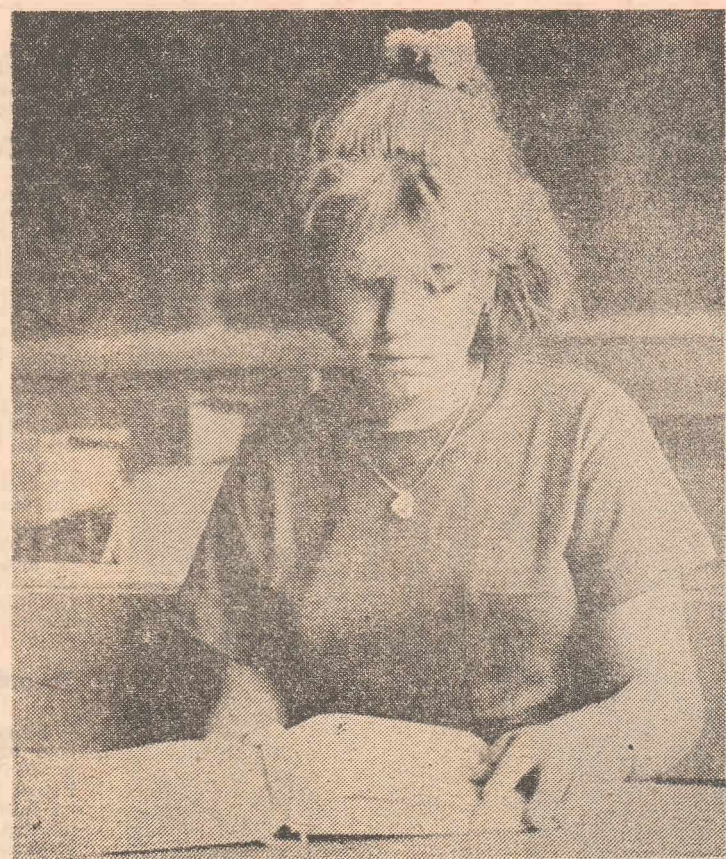
— Există acest risc. Mai ales că există și o confuzie între reformă și proiectele de legi. În special la București. La noi între conceptul inițial al reformei, discutat și aprobat de reprezentanții Guvernului în toamna lui 1990, aici, la masa asta, și textul proiectului de Lege a învățămîntului înaintat Parlamentului în 1992 există diferențe care o probează. Diferențe care pot să ducă chiar la anularea ideii de reformă. Ceea ce s-a și întîmplat la Camera Deputaților. Unde s-a cerut, recent, să păstrăm vechea structură de organizare a învățămîntului. Or, repet, axioma reformei cere o schimbare în structura sistemului de învățămînt. În punctul sau punctele considerate mai vulnerabile.

— Din ce punct de vedere?

— Din acela al eficienței pedagogice și sociale. Deci această teză nu ține de subiectivitatea mea ori a altei persoane, ci de metodologia reformei. Toată lumea a fost de acord, inițial, cu ideea reformei. Am considerat că punctele cele mai vulnerabile sînt la trecerea de la școala generală la liceu. Revenirea la vechea formulă de organizare cu 4+4 clase blochează în mare măsură revoluționarea planurilor și programelor de învățămînt, fiindcă s-ar menține ruptura între cele două trepte. S-ar întîlni, de asemenea, sursa de inegalitate socială și economică printr-un examen de admitere la 14 ani. Sistemele moderne de învățămînt sînt concepute pe ideea unității între învățămîntul secundar inferior dus pînă la 16 ani și învățămîntul secundar superior. O asemenea formulă ar putea determina o reacție pozitivă în lanț la nivelul planurilor și programelor școlare. În fond, nu-i vorba de readucerea liceului, ci de o altă formă de organizare a materiei. Pro-

„Se pare că abia viitorul Parlament va da țării o nouă lege a învățămîntului. Ea va trebui să reinstateze în România învățămîntul românesc. De care destinul țării are nevoie. Să fie o lege care să-și păstreze valabilitatea și după reîntregirea României hăcuite cu sădrușul pactului Ribbentrop-Molotov. „Reforma” din 1948 a pălmuit învățămîntul nostru cu manuale traduse din rusește și cu invadarea școlilor de către activiști ce trimiteau în pușcării pe orice patriot de la catedră. Greu se va tămădui neamul românesc de intoxicația aceasta criminală. Să nu ne biblîim. Toate generațiile viitoare vor privi ce am făcut.”

DORIN GHERGHINESCU ■

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR ■

grama nu trebuie gîndită pentru a acoperi ruptura dintre gimnaziu și liceu, ci în unitatea claselor V—XII. Aici, noi valorificăm, de fapt, tradiția valoroasă a liceului românesc interbelic. Care era organizat pe ideea unității între secundarul inferior și secundarul superior.

— Ce se întîmplă la ora aceasta cu proiectul de lege trimis în 1992 Parlamentului? A fost aruncat la coș? Îl dregem cineva? Cine? S-a apucat cineva să facă altul? Lucrează cumva vreun colectiv de contabili și de ingineri forestieri, hidrotehnicieni ori specialiști în aeronautică un alt proiect? Vă întreb fiindcă vi s-a reproșat că ați făcut un proiect fără o suficientă consultare a specialiștilor domeniului, iar, dacă este așa, ați putea recunoaște; și vă întreb, pur și simplu, fiindcă s-ar putea să știți.

— Punctul meu de vedere l-am exprimat deschis în studiul „Concepția privind reforma pedagogică într-o societate democratică”, publicat în Buletinul Guvernului nr. 24/1991 și în articole săptămînale în „Tribuna Învățămîntului”, de la 17 octombrie 1990, de cînd sînt în funcție. Mai există și un material de sinteză, „Raport privind stadiul reformei”, discutat în ianuarie 1992 cu toți inspectori școlari generali din România. Textul a fost publicat în „Tribuna Învățămîntului”. Criticile la așa numita „Legea Cristea”, cum i s-a zis în unele publicații, nu vizează conținutul acestor materiale, ci proiectul de lege. Asupra căruia și eu am destule semne de întrebare. Trebuie făcută distincția între concepția reformei și prelucrarea juridică finală.

— Adică textul proiectului așa cum a ajuns la Parlament?

— Da. Pentru că eu am fost în 27 de județe și am discutat cu foarte mulți oameni problema, premisele și principiile reformei. S-a crezut că textul final vine din această concepție pentru care pledam. Or, în drumul de la conceptul reformei la forma finală a proiectului de lege intervin, în mod obiectiv, dar și subiectiv, mai mulți factori. Este suficient dacă notați atât.

— Încă o eroare, deci, născută dintr-un neadevăr. Vom publica această felie de adevăr pe care o spuneti. Alți cit o spuneti. Vă rog să continuați.

— Acum totul este la Parlament. După ce comisia parlamentară va definitiva textul proiectului, se va vedea dacă o asemenea lege ar mai putea fi considerată o Lege a reformei învățămîntului.

Mecanica abuzului

VICTIMĂ A PSIHIATRIEI POLITICE

Regimul comunist — însemnat pentru Ion Voichescu din comuna Grădiște, județul Vilcea, un șir neîntrerupt de suferințe și nedreptăți, culminînd cu internarea sa forțată în Spitalul de boli nervoase de la Poiana Mare.

Necazurile acestui țărăn, simplu dar onest, cu mare frică de Dumnezeu, cu iubire pentru dreptate, au început în anul 1962 cînd statul comunist i-a confiscat — sub forma cooperativizării — 2 ha de teren arabil, moștenire de la părinții săi.

Dar Ion Voichescu nu a putut răbda și

a început să vorbească în gura mare. A făcut-o mai înții în ședințele C.A.P., dînd naștere ilegalităților și furturilor conducerii. A trimis apoi memorii organelor județene și centrale cu convingerea (atît de naivă!) că vor fi luate măsuri. Ele, măsurile, au fost luate, dar nu împotriva celor care încăleau legile, ci împotriva celui care denunțase abuzurile.

Astfel, în 1965, conducerea C.A.P. Grădiște a hotărît că Ion Voichescu deține prea mult pămînt; pentru a curma „nedreptatea” a fost constituită ad-hoc o comisie însărcinată cu măsurarea terenului său. Din fericire pentru Ion Voichescu, acest teren avea o suprafață legală, ceea ce a infuriat și mai mult autoritățile comuniste. La județeană de partid s-a hotărît suprimarea fizică a „contrarevoluționarului” din comuna Grădiște. Executarea ordinului a căzut în sarcina lui Virgil Udrea, secretar de partid al comunei și membru în comitetul județean Vilcea al p.c.r. Au fost tocmii, cu arme cu tot, doi pădurari: Vasile Enclu și Ion Constantinescu. Cei doi au fost îmbătați bine de Virgil Udrea, apoi au fost conduși la locuința victimei

încetați la crimă. Pădurarii au tras patru focuri de armă, dar Ion Voichescu și familia sa au scăpat ca prin minune. Sesiizată asupra acestei tentative de omor, Procuratura județeană, prin intermediul procurorului șef Morega, s-a limitat la vagi promisiuni de a cerceta cazul. Bineînțeles că nu s-a întreprins nici un fel de cercetare.

Necazurile nu au încetat însă. Lui Ion Voichescu i-au fost otrăvite animalele din gospodărie (porci, vaci, oi), i-au fost înscenate scandaluri. Disperat, acesta s-a adresat din nou autorităților.

Imediat, i s-a înscenat un proces penal în urma căruia a fost declarat inresponsabil și internat cu forță în Spitalul de boli nervoase de la Poiana Mare. Aici s-a urmărit sistematic uciderea sa prin indicarea unor tratamente inadecvate și în doze mortale. Doctorii, însă, au refuzat să îndeplinească ordinele criminale ale Securității. După externare, a fost victima unei noi înscenări: avîndu-l ca autori pe Nicolae Roșculescu și Ion Tănase, primarul comunei, și, respectiv, președintele C.A.P. Acești doi bătași l-au agresat în plină stradă pe Ion Vo-

ichescu cu intenția de a dovedi că acesta a „provocat” un nou scandal și că deci trebuie reinternat. Manevra nu le-a reușit datorită grădîstienilor care au luat apărarea consăteanului lor.

Pentru a înțelege mai bine caracterul represiv al internării lui Ion Voichescu în Spitalul de la Poiana Mare trebuie să spunem că analizele complexe pe care le-a efectuat în anul 1989 la Spitalul „Dr. Gheorghe Marinescu” din București i-au declarat sănătos din punct de vedere mental.

După 22 decembrie 1989, Ion Voichescu s-a adresat justiției pentru pedepsirea tortionarilor săi, dar instanțele de la Drăgășani și Rimnicu Vilcea nu i-au dat cîștig de cauză. Nici cei de la F.S.N. nu l-au ascultat, iar memoriile trimise președintelui României, Guvernului, Parlamentului, Curții Supreme de Justiție, procurorului general au rămas fără efect.

Și cînd te gîndești că un individ precum Emanoil Valeriu declara recent că în România ceaștită represlunea psihiatrică nu a existat!

LUCIAN TUDORANCEA ■

Fotografie de GHEORGHE IANCU

Mafia din Micăsasa

Comuna Micăsasa se află la aproximativ 15 km de Coasa Mică, orașul cel mai puțin al Europei. Această poartă se re-simte — desigur — și la Micăsasa, dar mai nocivă este menținerea structurilor ceapiste-comuniste. Prezența și acțiunile lor paralizază eforturile oamenilor de aici de a trăi decent și cinstit. Mai tragic este faptul că nimeni nu vrea să-i ajute. Primarul comunei nu se „împlică” (expresia îi aparține). Procuratura se complăce într-o tăcere cel puțin suspectă. Poliția nu vede și nu aude nimic. Prefectura injură oamenii...

În acest timp, abuzurile din Micăsasa proliferază. Autorii își văd nestingherii de „treabă” și treaba lor este aceea de a fura cât mai mult, cât mai organizat, cât mai eficient... Doar trăim în „democrația originală”, nu?

Comisii și comiții

C.A.P. Micăsasa a fost înființată în anul 1932. Metodele folosite: minciuna, abuzul, violența. Unitatea s-a dovedit a fi total nerentabilă și datorită poluării provenită de la furnalele din Coasa Mică. Productiile obținute în decursul anilor au fost nesemnificative, iar calitatea lor grav afectată de aerul infestat. După 22 decembrie 1989, sătenii au hotărât desființarea C.A.P.-ului. Dar nu oricum, ci organizat, în care scop ei au înființat o comisie care să inventarieze patrimoniul unității. S-au lovit însă de refuzul conducerii C.A.P. care încerca astfel să ascundă anumite furturi și ilegalități.

În data de 4 ianuarie 1991, sătenii din Micăsasa au cerut sprijinul Prefecturii Sibiu. Dl prefect Nan a promis ajutor. Acesta s-a materializat în trimiterea în comună a unei delegații formate din domnii Vraciu și Dunăreanu. Conducerea

ceapiste (președinte Ioan Tărită, inginer Dan Raica, contabil șef Sofia Anca) i-a fost stabilit termenul de 14 ianuarie 1991 pentru a definitiva situația financiar-contabilă a unității.

Revenind, domnii Vraciu și Dunăreanu au constatat că acest termen nu fusese respectat. De aceea s-a hotărât formarea unei comisii mixte (3 reprezentanți ai conducerii C.A.P. și 3 reprezentanți ai cetățenilor) care să realizeze inventarierea și evaluarea bunurilor aflate în patrimoniul ceapiste. Comisia a constatat o serie de ilegalități: vânzări de grâu fără chitanțe, doar pe baza unor liste fără nici o semnătură, dispariția a 7 hamuri pentru cai, a unei motopompe, a două cazane pentru rachiu, a unei batoze etc. Urmarea acestor dezvăluiri: funcționarii C.A.P.-ului au refuzat să mai conlucreze cu ceilalți membri ai comisiei. Au urmat înscenările. Astfel, conducerea C.A.P. a chemat pe dl Dunăreanu în comună după ce, anterior, „montase” un grup de câteva femei isterizate să provoace dezordine și să ceară vânzarea a 56 tone de cartofi la fondul de stat. Dl Dunăreanu, în înțelegere cu mafia locală, a îndemnat sătenii să renunțe la ideea împărțirii acestor cartofi pentru a-i vinde statului.

După apariția Legii fondului funciar s-au constituit alte două comisii: una de (re)improprietărire și alta pentru lichidarea patrimoniului C.A.P. Prima comisie s-a făcut vinovată de grave abuzuri în împărțirea terenurilor agricole. De exemplu, Dumitru Streza, membru al acestei comisii, i-a improprietat pe Ion Streza, fratele său, cu 65 ari și pe Ana Polea tot cu 65 ari... dar din suprafețele cuvenite altora.

În ciuda constituirii comisiilor amintite, mafia C.A.P.-ului din Micăsasa nu a prezentat nici până acum situația finan-

ciară a unității, sustrăgându-se acestei obligații legale cu ajutorul direct sau indirect al Prefecturii Sibiu, al Direcției Agricole Județene și al Primăriei.

Cum injură domnul prefect

Prefectul județului Sibiu, dl Nan, a fost din nou sesizat de către sătenii din Micăsasa, dată fiind continuarea abuzurilor. Dovadă stă în acest sens memorial depus la Prefectură și semnat de 139 de cetățeni.

Gurile rele spun că dl Nan a fost, înainte de 22 decembrie 1989, șeful gospodăriei de partid a județului Sibiu și un apropiat al „printisorului”. Nu stim cât adevăr conține acest zvon, dar cert este un lucru: atitudinea dlui prefect amintește de practicile comuniste. Să ne explicăm: sosit în comuna Micăsasa, dl Nan a discutat cu cetățenii și cu primarul. „Să-i ia dracul pe oamenii ăștia! Nu mai vin aici niciodată!” — au fost cuvintele pe care dl prefect le-a rostit la sfârșitul acestor discuții. Nu este greu de înțeles ce i-au spus cei din Micăsasa. De neînțeles rămâne însă comportamentul injurios al dlui Nan. Adică al unui prefect plătit din banii publici pentru a rezolva problemele oamenilor.

Tovarășul primar nu se „împlică”...

Actualul primar al comunei Micăsasa este tovarășul Iacob Mărginean, independent, dar pe listele F.S.N. Apelativul folosit nu constituie o grație pentru că Iacob Mărginean a făcut în prezența noastră, direct și „argumentat”, apologia sistemului comunist.

Discuția noastră cu tov. primar ne-a făcut să înțelegem că acesta pur și simplu nu știe pe ce lume trăiește, mai precis nu știe ce are de făcut în funcția pe care (din nefericire pentru consătenii săi) o detine.

Numerosi locuitori ai Micăsasei (printre care Ion Pănzăan, Maria Moldovan, Vasile Cristea, Maria Marcu, Nicolae Corlea, Maria Idu, Maria Rus, Sinefta Gabra) îl acuză pe tov. primar de a fi implicat în organizarea unor licitații ilegale, în complicitate cu conducerea C.A.P., de atribuirea abuzivă a unor suprafețe de teren agricol și în general de dezințere în rezolvarea problemelor cetățenilor.

Iacob Mărginean, după amintita pledoarie procomunistă a negat toate aceste acuzații: „Mi-am creat numerosi dușmani aici, în comună. Pentru a nu-mi iesi vorbe am hotărât că e mai bine să nu mă implic”. Pentru cine este mai bine nu stim, desi s-ar putea să înțelegem. În orice caz, tov. primar ar trebui

să știe că este obligat prin lege să se implice în rezolvarea problemelor localității pe care o conduce. Trimiterile bibliografice pe care i le propunem în acest sens sînt: Legea fondului funciar, Legea administrației publice, Ordinul Guvernului nr. 18/1991.

...dar nici Poliția și nici Procuratura

Nici aceste organe nu se implică, favorizînd săvîrsirea infracțiunilor. Iată câteva exemple care sprijină afirmația noastră:

Isăilă Vasile a fost surprins în primăvara anului trecut sustrăgînd o carută cu lemne din incinta C.A.P. Micăsasa. Deși sesizată, poliția locală n-a luat nici o măsură. Nici atunci cînd indivizi necunoscuți au furat patru motoare electrice, domnii polițisti n-au întreprins nici un fel de cercetări.

În data de 12 februarie 1991, Izidor Boar a furat doi cai aparținînd C.A.P. Sesizată, Procuratura municipiului Medias a răspuns că autorul nu va fi urmărit penal ci doar civil. La insistența unor membri cooperatori, dl procuror Enescu a afirmat că la dosar se află o declarație semnată de cinci săteni în care se arată că cei doi cai au fost dați de C.A.P. lui Izidor Boar, în custodie. Declarația nu corespunde însă realității. Mai mult, cei cinci semnatați și-au atribuit în mod fals calitatea de membri cooperatori.

Dorina Bacea a licitat un sonron, scos în care a depus un acout de 500 lei. A cistigat licitația dar restul de bani pînă la împlinirea sumei nu a mai depus-o. Poliția locală, condusă de plutonierul maior Vasiliu, nu s-a implicat. Și nici Procuratura municipiului Medias.

Licitații de pomină

După apariția Legii fondului funciar, conducerea C.A.P. Micăsasa a organizat trei licitații. Primele două s-au desfășurat în condiții de totală ilegalitate, în sensul că nu au fost anunțate în presa locală. Și matrapazlicurile nu se opresc aici. Cei care au organizat licitațiile au și licitat. Preturile obținute au fost de-a dreptul ilare: un sopron 200 lei, o mașină de scris 2000 lei, iar în licitarea unui grajd s-a plecat de la valoarea strigată de... 1 leu (!!) și nu de la valoarea de inventar, așa cum ar fi fost legal.

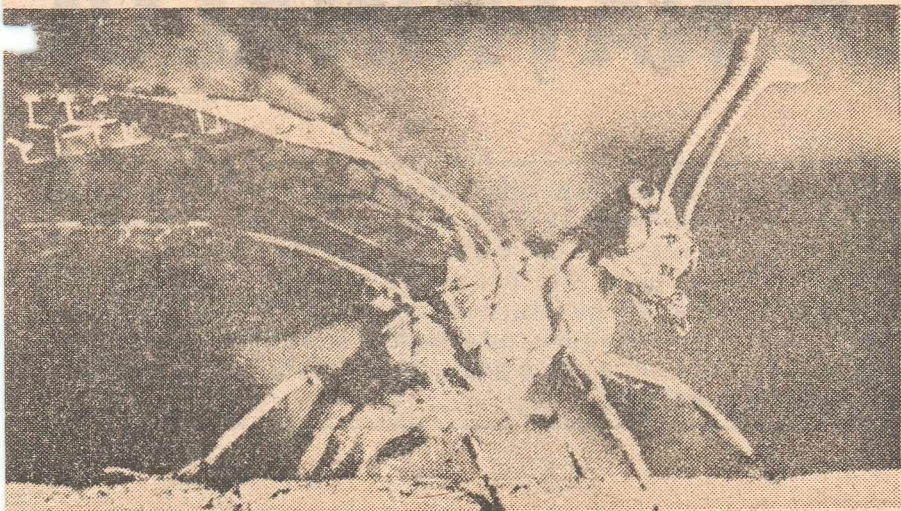
Să mai spunem că un tractor și un camion au fost vîndute fără licitație de Sofia Anca, fost contabil șef al C.A.P. Micăsasa, iar inginerul Dan Raica a depus suma obținută din ultima licitație în contul C.A.P., ci pe un CEC personal...

LUCIAN TUDORANCEA

Fotografie de PAUL AGARICI

NOMENCLATURISTII LA IARBĂ VERDE

**Afacerea vilelor și caselor
din Durău și Piatra Neamț**

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

Între abuzurile, din ultimul deceniu, elicii comuniste, ne reține atenția cu cădere unul întâmplat la Piatra Neamț reparat în întregime nici până acum. Temele acestor samavolnicii au fost 48 familii din municipiul P. Neamț și familii din stațiunea Durău. La inițiativa lui Ceaușescu, s-a instituit atunci o comisie guvernamentală condusă de Gogu-Rădulescu și L. Fazekas, care au prezentat un „raport” având drept secință „confiscarea” locuințelor celor 48 familii, chipurile, cu mișcă-n sac. Decretul nr. 98/1979, a cărei copie o am în față, prevedea, prin art. 1 și 2, „locuințele, garajele și anexele gospodărești din municipiul Piatra Neamț, aparținând persoanelor prevăzute în anexa nr. 1, trec în proprietatea statului și în administrarea Comitetului executiv al municipiului Piatra Neamț și în proprietatea statului și în administrarea Comitetului executiv al municipiului Durău”. În fața, prevedea, prin art. 1 și 2, „locuințele, garajele și anexele gospodărești din municipiul Piatra Neamț, aparținând persoanelor prevăzute în anexa nr. 1, trec în proprietatea statului și în administrarea Comitetului executiv al municipiului Piatra Neamț și în proprietatea statului și în administrarea Comitetului executiv al municipiului Durău”. În fața, prevedea, prin art. 1 și 2, „locuințele, garajele și anexele gospodărești din municipiul Piatra Neamț, aparținând persoanelor prevăzute în anexa nr. 1, trec în proprietatea statului și în administrarea Comitetului executiv al municipiului Piatra Neamț și în proprietatea statului și în administrarea Comitetului executiv al municipiului Durău”.

Activiști, nomenclaturişti sau... „simpli cetățeni” ?

Expropriații au primit, într-adevăr, o păgubire care oscila în jur de 250.000 lei. Sumă care, oarecum însemnată, reprezenta la acea vreme decît prețului al unui apartament cu trei camere — într-un cvartal de blocuri; și, o casă (tip vilă ori nu) cu mai multe camere putea costa chiar dublu sau mai mult. Dealtfel, ulterior această „păgubire” a fost rambursată în întregime, în toate cazurile, statului; iar nici n-au acceptat, în semn de protest, să o ridice de la stat. O întrebare: de ce s-a făcut pe tema că acești „propriați” ar fi fost, chipurile, „nomenclaturişti” (etichetă aplicată de-a valma,

ză dobinzile legale”. Alt caz, cuprins în aceeași celebră „anexă 2” a raportului Fazekas-Rădulescu: „Costea Dan și Crăiescu Ion, str. Ștefan cel Mare, nr. 24, Piatra Neamț: Nu au plătit taxa de timbru la valoarea reală a construcției cumpărate”. Sau un alt caz, la fel de strigător la cer: „Corlăteanu Damian, str. Elena Cuza nr. 9, Piatra Neamț: — A executat fără autorizație o porțiune de gard, în principal, la stradă și a folosit teren peste locul atribuit fără a solicita închirierea”. O altă abatere dintre cele preferate de ex-ministrul comunist în scopul exproprierii: „Vinătoru Liviu, comuna Ceahlău, județul Neamț: A realizat o arie construită la sol mai mare decît aria prevăzută în planurile autorizate”. E drept, mai există și variațiuni pe aceeași temă: „Ioniță Ion, str. Ștefan cel Mare, nr. 16A Piatra Neamț: — A executat fără autorizație o magazie” sau „Krauss Tiberiu, alea Baladei nr. 4, Piatra Neamț: — A executat fără autorizație două încăperi”.

A beneficiat, într-adevăr, „personalul muncitor” ?

Alte abateri din aceeași „familie” mai pretind că diferiți alți proprietari ar fi executat, peste prevederile autorizației, două camere, unele anexe gospodărești, logii și balcoane, sau că ar fi realizat, tot fără autorizație, extinderea sufrageriei, un foisor de lemn și un garaj (cazul Covic Eugen, str. Castanilor, Piatra Neamț). Raportul Fazekas mai menționează că, „în perioada 1968-1978, în municipiul Piatra Neamț au fost construite în regie proprie sau prin unitățile de prestări servicii ale cooperativei meșteșugărești peste 450 de locuințe proprietate personală”. Dintre acestea, numărul celor „rechiziționate” cu atita samavolnicie precum am văzut reprezintă o pondere de aproximativ 11 la sută. Un alt amănunt nu lipsit de importanță: Consiliul de Stat al R.S.R. prevedea, prin decretul nr. 10, la punctul 10, că: „Locuințele trecute în proprietatea statului, potrivit prevederilor art. 1, se vor închiria, în condițiile legii, în termen de 30 de zile de la data publicării decretului, personalului muncitor direct productiv din municipiul Piatra Neamț”. Cit de „muncitor și direct productiv” a fost „personalul” care a locuit, vreme de 10 ani, cu chirie în casele expropriaților nu știm cu siguranță. Apare însă limpede că această „mişcare de culise” a exproprierii avea tendința tactică de liniștire a populației „proletare”, măsură „revoluționară” de exaltare a populismului. Și de „pedească exemplară” pentru alți amatori să încalce legea.

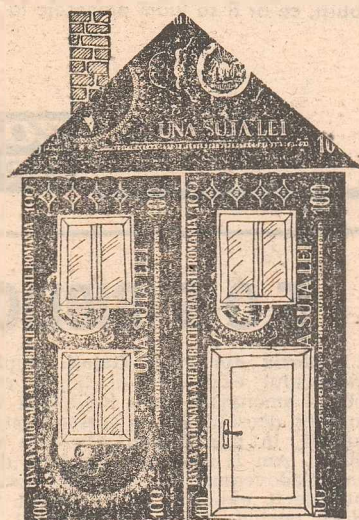
Cu titlul de proprietate-n buzunar și fără casă

După Revoluție, expropriații s-au organizat în „Asociația celor deposezați de locuințe în mod abuziv” și s-au constituit în parte civilă. Decretul nr. 98/1979, ca urmare a demersurilor celor păgubiți, a fost declarat neconstituțional (deoarece atinge dreptul sfînt al proprietății inviolabile, stipulat prin Constituție) — de către Curtea Supremă de Justiție. Timpo de aproape 2 ani, persoanele în cauză au făcut toate demersurile care le-au stat în putință, la toate forurile legislative și executive, pentru a-și recăpăta proprietățile. Pînă la urmă, Senatul și Adunarea Deputaților au reușit să adopte, nu demult, Legea privind restituirea imobilelor trecute în proprietatea Statului prin decretul nr. 98 și 334 din 1979. Ea prevede, la art. 1, ca

„locuințele, garajele, anexele gospodărești și terenurile aferente acestora, situate în județul Neamț și trecute în proprietatea statului prin decretul fostului consiliu de stat (nr. 98 din 7 martie 1979 și 334 din septembrie 1979), se restituie proprietarilor inițiali”. Ca urmare a rămîinerii definitive a sentințelor civile pronunțate în cadrul proceselor care au avut loc cu acest obiect, expropriații au fost respinși în drepturi, dobîndind titlurile de proprietate asupra locuințelor care le-au aparținut, titluri transmise în registrul notariatului de stat, proprietarii achitînd impozitele și taxele asupra clădirilor pe anul 1991.

Chiriași fără chirie ?!

Care este situația actualilor chiriași din casele luate cu japa de stat? Regia Autonomă de Gospodărie Locativă și Termică Piatra Neamț, unitate în a cărei administrare operativă au fost aceste locuințe, a făcut cunoscut actualilor chiriași că, începînd cu data de 1 septembrie 1991, contractele de închiriere încheiate cu această unitate au expirat, urmînd ca aceste raporturi să fie reglementate în continuare cu adevărații proprietari, inclusiv negocierea chiriei. O parte din persoanele cărora le fuseseră închiriate garajele din aceste clădiri (alții decît chiriașii din locuințe) au predaț aceste garaje, proprietarii intrînd în posesiunea efectivă a lor. Proprietarii caselor de odihnă din stațiunea „Durău” care au fost administrate de fostul OJT au intrat, de asemenea, în posesia acestora. Chiriile pe care le plăteau chiriașii care erau (și mai sînt, în parte) încă în locuințe însemnau niște sume aproape derizorii: în jur de 200 de lei. Chiriașii s-au constituit și ei, pe de altă parte, într-o asociație (cu statut propriu!).

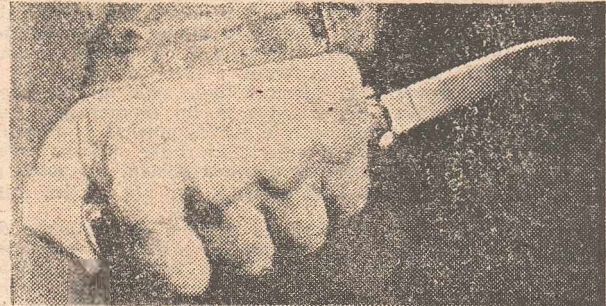

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Printr-o prevedere a statutului lor, ei se declară de acord să se mute din locuințele în litigiu. Prefectura județului Neamț a făcut cunoscut Primăriei municipiului, prin adresa nr. 12069 din 29 noiembrie 1991 că „pune la dispoziția chiriașilor un număr de apartamente în care să se mute fiecare titular. Aceste apartamente repartizate sînt în blocul T3, strada G-ral N. Dăscălescu și în blocul A1, strada Calea Romanului. Totuși, foștii chiriași tergiversează și refuză, în anumite cazuri, această evacuare a imobilelor.

MIHAIL GĂLAȚANU

TREI ASASINI ÎȘI POVESTESC FĂRĂDELEGILE

După-amiaza zilei de 30 aprilie 1991, trei indivizi din Cernica, Huruji Lucian, „Pareiu”, Ristea Ion, zis „Onel” și „Jair” Marin, zis „Jair”, beau bere (fiecare câte 10 sticle!) la bufetul din curtea. În jurul orelor 20.30, părăsesc buful plecînd spre locuința temporară a Huruji Lucian. (Desi, din localitate, urma certurilor repetate cu părintii, mutat la Iordache Victor, din aceeași zonă). Aici-hotărâse să facă o „vizită” tatălui Bădie, pe care, cu cîva timp în urmă, îl mai „usuraseră” de 60.000 lei, pe popa bani”, și-au spus cei trei tîlci. În jurul orelor 21.30 ajung la locuința preotului. Sar gardul, după ce „g” usa, paznicul casei (preotul își era paznic după pătania cu banii lui...) pe să strige „sărîți, hoții!”. Preotul ie apasă pe un buton și alarma intră funcțiune cu un sunet strident. Tîlci rămin blocați. După cîteva secunde se la fugă. Intră în curtea scoli din nătate. Se uită speriați să vadă dacă urmăriți. „Auzi, mă, Onele, să-și alarmă! Cine dracu s-ar fi gîndit la asta! ? Mare șmecher și popa al nostru”, comentează Jair. Dar nu ei oamenii care să se dea bătuti cu cu două „Hai, mă, să mergem la nea Gheorghe. El trebuie să aibă și par vinde tuică și vin”. La mie-noptii, înarmati cu o toporisă și cu nege se îndreaptă spre casa lui Dumitru Gheorghe. Povesteste Ristea Ion „Onel”: „Eu am desfăcut poarta, am trubat becul care lumina în exterior, pus mina pe clanta usii. Era închisă. Împins mai tare și a cedat zăvorul. Iam purta o pereche de mînuși din e, ca cele pentru sudură, și tinea în ea toporisca. Am pătruns în camera și dormeau proprietarii. Într-un pat ina împreună cu un copil (nepotul de 6 ani — n.n.) iar în celălalt pat Dumitru, Lucian s-a repezit la bă-

trîna și a strîns-o de gît, cerîndu-i banii. Dumitru Gheorghe s-a trezit și a început să strige „hoții”, îndemnînd-o pe soție să ia toporisca pe care o avea în casă și să lovească cu ea. Atunci m-am repezit spre bătrîn lovindu-l cu bățul pe unde apucam. Lucian a început să-l trîznească și el cu toporisca. În cele din urmă, bătrînul a spus că are pe masă o casetă în care tîne banii, rugîndu-ne să-i lăsăm în pace”.

Dar cum să se mulțumească ei cu 1.200 de lei! Atîta era în casetă. „Nea Dumitru ne trage pe sfoară”, si-au zis! Pe cînd numărau banii, bătrînul se refugiază într-o cameră alăturată. „Eu m-am luat după el, mai declară Ristea Ion. L-am imobilizat și am continuat să-l lovesc cu toporisca”.

Iată cum descrie și Huruji „lupta” lui cu cei doi bătrîni: „Întrucît eram siguri că în casă se mai află bani, i-am amenințat și i-am lovit de mai multe ori pentru a ne spune cu exactitate unde se află banii. Cu bățul pe care-l aveam în mină am lovit-o și pe bătrînă. Întrucît aceasta m-a zgîrîiat pe față, m-am enervat, lovînd-o și mai tare. Acelasi lucru îl făcea și Onel în camera alăturată cu nea Dumitru. Pînă la urmă pe femeie am băgat-o sub pat continuînd să-i mai dau cîteva picioare. Am tras apoi plapu-

ma pe care am indosat-o între pat și poartă pentru ca bătrîna să nu mai vadă ce se întîmplă. Chirită stătea lîngă usa de la intrare, de pază. „Pe bătrîn l-am lovit cu picioarele și cu toporisca și cînd era cîzut la pămînt, Era plin de sînge și într-o stare gravă. Si pe bătrînă am lovit-o cu toporisca”.

Cei trei tîlhari au întors casa pe dos dar n-au găsit nici măcar un singur leu. Actele de violență comise de cei trei au fost urmărite cu groază și de minorul Velcu Lucian, în vîrstă de 6 ani, care așa cum am mai menționat, dormea în același pat cu bunica sa.

Cum să facă ei atîta tapai doar pentru 1.200 de lei? Atunci s-au hotărît să fure butelia de aragaz, ceva alimente și băutură. Le era foame. Doar munciseră! „Eu cu Jair am luat-o înaintea lui Onel care tinea butelia și ne-am îndreptat spre locuința lui Iordache Victor, precizează banditul Lucian Huruji. Ajunși acolo am desfăcut o conservă de carne, si una de pateu și am început să mîncăm. La un moment dat, l-am sculat și pe Iordache Victor, gazda mea și l-am invitat să servească un pahar de tuică cu noi (generosi bandiții!). Însă acesta era deia beat cui”.

„După ce am mîncat și am băut, ne-am deplasat totii trei în apropierea casei bătrînilor pentru a vedea ce se mai întîmplă... Apoi eu m-am întors la locuința lui Iordache Victor și m-am culcat, iar ceilalți doi s-au dus la casele lor”.

Anunțată telefonic, fiica celor doi bătrîni, Velcu Doina împreună cu sotul, vin la locuința părinților. Îi transportă la Spitalul de Urgență din București. Pe drum, Dumitru Gheorghe decedează. Mama, cu leziuni grave, este salvată.

Cele trei bestii au fost prinse chiar a doua zi, urmînd a fi judecați, în stare de arest preventiv, la Secția I penală a Tribunalului municipal București. Doi dintre criminali mai făcuseră ani grei de puscărie, respectiv „Onel” și „Jair”. „Parnica”, în vîrstă de numai 24 ani, era la primul lui „examen” de infractor în fata maestrilor săi!

Sintem convinși că justitia îi va pedepsi pe măsura faptelor comise. Un singur lucru mă îngrijorează. Cine va sterge din inima și memoria copilului groaza acelei nopți. Pentru trauma psihică comisă asupra acestuia, ce instantă își va spune cuvîntul! Si mai ales, cum?

NICOLAE PENEȘ

PROCESE

Unii nu doresc să înceapă procesul comunismului.
Spun ei: mai întâi să se facă procesul capitalismului. Apoi, mai vedem noi...

De parcă în această parte de lume, timp de mai bine de patru decenii, ba chiar de mai înainte, de peste șapte decenii, nu s-ar fi întocmit din belșug rechiziții capitalismului, nu ar fi fost el făcut de două parale, socotit ca oriunde cea mai odioasă, condamnată de istorie și intrată în putrefacție, după expresiile consacrate ale dascălilor marxiști-leniniști-stalinisti, chiar înainte ca groparul lui să-și facă datoria. Ca și cum n-ar fi fost viriți în pușcării, omorâți, schingiuiți, batjocoriți atîta dintre reprezentanții lui.

Dar de ce să nu pornim mai întâi procesul feudalismului? Nu erau exploatați în timpul său iobagii cu o cruzime înimaginabilă, nu li se luau produsele muncii lor fără ca jefuitoarii să dea cuiva socoteală? Dar ce frumos ar fi procesul sclavagismului care făcea din ființele umane simple unelte vorbitoare? Dar comuna primitivă de ce să scape cu fața curată? Hai să-i trîntim și ei un proces, mai abitir ca altele, fiindcă îi ținea pe oameni într-o mizerie cumplită, oricît ar fi cioplit sau ar fi șlefuit ei la pietre.

De fapt, Omul ar trebui chemat la o înaltă instanță judecătorească. El e vinovat pentru cele mai mari fărâdelegi care s-au comis pe Pămînt. Datorită lui au existat întotdeauna victime și călăi, săraci și bogați, umilire și trufie, beție a puterii și omoruri în masă. Nici o altă ființă nu are o asemenea voluptate a nimicirii și a automicării, de parcă e măcinată de un rău fără leac. Dacă ar fi să ne gîndim numai cît de vinovată este omenirea de distrugerile provocate planetei și ar fi destul pentru a o învinovăți de atentat împotriva vieții născute cu atîta trudă în acest colț de univers.

Totuși, ce-ar fi să luăm procesele la rînd...

GEORGE ARION ■

ZONA DE TANDREȚE

S.O.S.-BIBLIOBUZELE

● **Explozia din Piața Galați.** După cum trădează definiția Dicționarului explicativ al limbii române, bibliobuzele sînt autobuze amenajate cu o bibliotecă volantă.

Un fapt deosebit de interesant este că, în Piața Galați din București, în plină stradă, în fața unui depozit „zac” patru autobuze. Am fi tentați să credem, după inscripția „Biblioteca Mihail Sadoveanu”, că ele sînt ticsite de cărți și că nu așteaptă decît explozia unor cititori. O explozie poate se va produce curînd, din cauza vreunui cauciuc spart, pentru că ele nu au mai fost folosite de doi ani de zile. Aceste bibliobuze, care ne dau în prezent numai o imagine retorică, au pornit pentru prima oară în cursă în cartierul Balta Albă, în anul 1974, transportînd cartea unde nu existau biblioteci stabile. Ele au avut foarte mult succes pentru că se adresau în special bătrînilor, care nu se puteau deplasa, și copiilor.

În anul 1981, Biblioteca „Mihail Sadoveanu” a obținut patru autobuze noi, construite special de Fabrica Autobuzul, ceea ce era un mare succes pentru modul la care era dotată cultura.

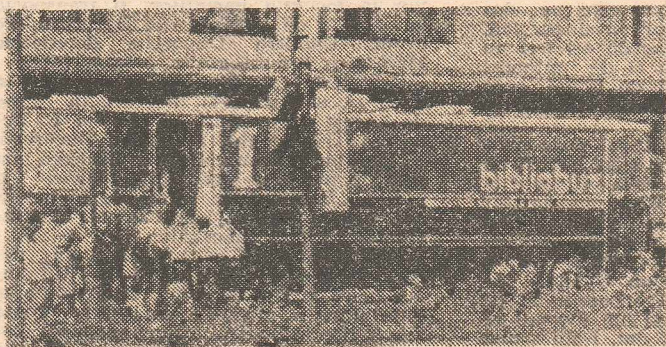
Dar, în anul 1983 a început economia de lumină, de combustibil, de gîndire. Datorită condițiilor grele de lucru pe bibliobuz (iară era frig, neexistînd nici o sursă de încălzire și vara se încălzea tabla, făcîndu-se o căldură insuportabilă) a început criza de forță de muncă. Schimbarea personalului se făcea din trei în trei ani, lucrul pe bibliobuz fiind considerat un loc de pedeapsă. Trebuie menționat că un astfel de bibliobuz avea în medie 3000 de cititori.

Evenimentele din decembrie 1989 nu au produs schimbări fundamentale în funcționarea acestui serviciu atît de util, în penuria de carte actuală și în suferința financiară existentă.

● **Cine răspunde la întrebarea „Unde ne sînt bibliobuzele?”** Dna Doina Guică, șefa serviciului de relații cu publicul al Bibliotecii „Mihail Sadoveanu”: „De la revoluție, am avut numai insuccese. Am pierdut luna asta un bibliotecar, luna trecută un șofer. Am pierdut la un moment dat toată forța de muncă. Pe urmă, șoferii au început să condiționeze salariile, iar noi nu avem salarii în regie pentru conducătorii auto. (Pentru curiozitatea dumneavoastră, un șofer pe bibliobuz are 2500 lei pe lună — n.a.). Iar noi nu am putut să suplînim salariile lor...”

În prezent, este în fază de proiect un bibliobuz de experiment în colaborare cu Societatea „Contempres”. Dna Rodica Cosmăciuc, director adjunct al Bibliotecii „Mihail Sadoveanu”: „În viitor nu pot să vă spun... Dacă noi vom fi mulțumiți de modul în care se vor acoperi cheltuielile materiale, se va desfășura această activitate culturală și vom continua acest experiment...”

Altceva decît o concluzie. Există în București patru bibliobuze. Nu există șoferi, nu există bibliotecari, nu există fonduri, nu există legătură între oamenii care au nevoie de carte — și cei care ar trebui să se ocupe de această problemă. Cine poate oferi situația reglementării? Primăria, I.R.E.B.-ul, forța de muncă, oamenii...?!

SABINA IOLANDA FATI ■

SPAIMA și LA NAȚIONALUL

Dumneavoastră, cei care vă numiți publicul românesc de teatru, așteptați premiera spectacolelor lui ANDREI ȘERBAN aproape convinși că veți asista, din nou, la un eveniment teatral. Ceea ce se întîmplă însă înainte de premieră la Naționalul bucureștean, este cel puțin la fel de interesant ca spectacolul în sine și, în orice caz, cu totul neobișnuit. „Spaimă și bucurie”. Cred că încercații actorii ai primei scene românești — acei citivi cu care am reușit să stău de vorbă — au definit cît se poate de exact atmosfera ce domnește în teatru înainte de premieră.

„Livada cu vișini”

de CEHOV

Leopoldina Bălanuță

Ranevscaia, personajul principal feminin al piesei este... piatra de încercare și simț asta. Încerc soaimă și bucurie... dacă pot să încap amîndouă în sufletul unui om. Dar, încap...

Damian Crișmaru

Spectacolul e o bucurie, a lui, era cu Andrei Șerban e o altă bucurie. Alături de aceste bucurii sînt și foarte multe griji, chiar dacă nu ai avea responsabilitatea rolului lui Gaev. Spectacolul este așteptat, autorul

foarte iubit și apreciat, piesa cunoscută, publicul românesc un public realment de teatru, unul dintre cele mai bune de pe pămînt. Vedeti, deci, că avem și griji și spaimă. Dar avem și speranțe — speranțe în succes.

Ovidiu Iuliu Moldovan

E primul Cehov din cariera mea. Apoi, **Lopahin** e primul rol în totală contradicție cu ceea ce am făcut pînă acum. Bănuiesc că va fi o surpriză. Eu însumi am fost socat cînd Andrei Șerban mi-a comunicat că ar vrea să colaborăm și s-a gîndit la acest rol pentru mine. Nu mi-am imaginat că aș putea să interpretez un astfel de personaj. Lucrul cu Andrei Șerban este, însă, absolut fascinant, e miraculos. Cu foarte puțin timp înainte de premieră vreau să vă spun — indiferent de felul în care va fi receptat, desi cred că va fi un eveniment teatral — că pentru noi a fost o experiență uluitoare și o bucurie irepetabilă.

Carmen Galin

Charlotta Ivanovna, personaj pe care chiar Cehov l-a considerat inedit e, pribaga acuită de lîngă o familie din care nu va face niciodată parte, este

bufonul casei, bufonul feminin căruia toată lumea îi cere să facă „Hocus-pocus”. E un rol inedit, pe care o tentant atacă, chiar dacă e foarte dificil și chiar dacă nu are multe vorbe. De altfel, niciodată n-am numărat cuvintele pe care le are de spus un personaj.

Ana Ciontea

Am o mare bucurie că joc rolul **Aniei**, am o mare bucurie că joc în „Livada cu vișini”, am o mare bucurie că regizorul este Andrei Șerban. Ceea ce se întîmplă cînd ne reunim sub bagheta lui, magică zic eu, este un lucru extraordinar. Sper ca acest flux de emoție și creație să se transmită și publicului.

TELEVIZIUNE

● Vă reamintim — deși mă îndoiesc de faptul că ați putea uita — că „Memorialul durerii”, filmul realizat de Lucia Hossu Longin a fost împărțit, de data aceasta, în două episoade. Joi, 30 aprilie, veți putea urmări la ora 22.10 continuarea mărturiilor venite din Infernul închisorilor comuniste: Baia Sprie, Valea Nistrului, Căvnic — „Triumphul morții”.

● Constatînd succesul de care s-a bucurat în rîndul telespectatorilor concursul inițiat în cadrul emisiunii „Știință și Imaginație” ce se transmite duminică,

nica, l-am căutat pe unul dintre redactorii de specialitate, **Mihail Bădescu** a avut amabilitatea să-mi ofere amănuntele ce mă interesau: „Succesul concursului a fost nebanuit chiar de noi. Ni se pare o continuare firească a acestui emisiunii pe care a inițiat-o Alexandru Mironov după Revoluție. Cea mai mare realizare ni se pare achiziționarea unei părți importante din opera lui Ray Bradbury, compusă din 30 de episoade, reprezentînd dramati-

zarea celor mai însemnate povestiri scrise de acest extraordinar autor al SF. La concursul

inițiat de noi am primit pînă acum peste 5000 de scrisori, din care 70 au răspuns corect la întrebări. Sigur, asta ne pune nițel în încurcătură, premiile fiind în număr de trei. După părerea mea, nu valoarea lor contează ci concursul în sine. Ideea că atît de mulți telespectatori au dorit să-și măsoare forțele și cunoștințele într-un domeniu neglijat pînă acum. Concursul se desfășoară pe parcursul a 30 de săptămîni, iar în final, va fi o tragere la sorți pentru desemnarea cîștigătorilor aleși dintre cei care au răspuns la cele mai multe întrebări.”

● Cine nu are posibilitatea să meargă la cabaret și ar dori să o facă, este invitat de reali-

BUCURIE BUCUREȘTEAN

Adrian Pintea

Sînt la prima colaborare cu Andrei Șerban și sper să fie le bun augur, adică să mai am șansa de a lucra cu acest regizor. Nu pot să-mi explic foarte bine încă ce se întîmplă, dar simt că fac un lucru important cu acest rol — Iasa — și cu acest spectacol.

Eugenia Maci

Rolul Variei a fost o surpriză și o bucurie. Este un lucru deosebit în gama rolurilor pe care le-am interpretat. Cred că a fi un spectacol foarte foarte bun, iar acum avem foarte, foarte mari emoții.

Cecilia Birbora

Interpretez rolul Duniasiei și am fost o bucurie să lucrez cu omul Șerban. Sînt convinsă că publicul va primi cu mult interes acest spectacol. Acum, toți sîntem într-o stare de emoție, încordare dar cred că va fi un lucru absolut minunat.

Andrei Șerban:

„Nu mă gîndesc la gloria personală!”

— Prin spectacolul cu piesa canadiană „Cine are nevoie de teatru?” pareți a vă pune o întrebare. Faptul că reveniți la Nationalul bucureștean cu un nou spectacol poate fi înțeles ca răspuns la interogația de atunci?

— De fiecare dată cînd pun o piesă în scenă imi pun întrebarea: „Cine are nevoie de teatru?” Nu montez un spectacol doar pentru că am o idee în cap, că vreau eu să spun ceva, sau pentru gloria personală.

— De data aceasta — „Livada cu visini”. Cehov scria: „Știu să vorbesc în puține cuvinte, despre lucruri multe” și o făcea „chirurgical”. Desigur, asta reprezintă o dificultate pentru cazul în care piesa nu este jucată în original.

— Eu am ales din traduceri care există în limba română pe

aceea făcută direct din rusește, deci pe cea mai apropiată.

— „Livada cu visini” este o piesă scrisă la începutul secolului. Vi se pare actuală? Mă gîndeam la motivul care v-a determinat să vă opriți tocmai la acest titlu al dramaturgiei universale.

— Cehov fixează, în această ultimă creație a sa, un moment de răsruce. Ca un adevărat medic, privește lucrurile cu o extremă luciditate. Este o lume ce nu s-a sfîrșit cu totul și o altă a viitorului, dar care se naște abia acum, în prezent. Aparent, în tot ceea ce se întîmplă există un zîmbet, în spațiile lui derulîndu-se, însă, drame.

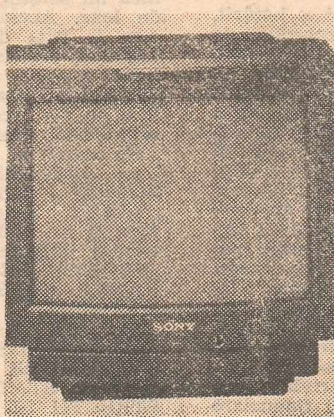
— Nu întîmplător, regizorii pieselor lui Cehov au fost frîmțați dacă se cuvine ca publicul să plîngă sau să rîdă.

— As prefera să vorbim despre asta și despre orice altceva doriți, după premieră.

„Iubire pentru un bărbat total necunoscut” (simbătă, 2 mai, ora 20,45) premieră pe țară, este o recentă producție engleză cu Marilu Henner și Daniel Massey, în regia semnată de Charlotte Bingham și Terence Brady.

Filmul de duminică seară (ora 20,45), este tot o producție a studiourilor din Anglia și tot o premieră pe țară, „Reușita” îi are ca protagoniști pe Helen Mirren și Kenneth Branagh. Regia: Alan Plater.

Grupaj realizat de
LIANA TATOS

Cursa cu obstacole

SĂ NU NE SCAPE NICHITA!

Ne separăm, ne limităm, ne izolăm, ne divizăm. În partide, grupări, fronturi, alianțe, în sfere de influență... Desigur în numele unității și liniștii noastre.

Adoptați de o academie ne adaptăm concepțiile, conform statutului ei modern și riguros. Așa se cere. Așa este bine și mai confortabil. În fazele imediat următoare angajîndu-ne dinamic acționăm pe toate planurile modelînd trecutul, prezentul și viitorul în concordanță cu interesele bine conturate. Și repetăm cit mai des și cu glas tare că demersurile și implementările noastre slujesc armonia și înțelegerea, concilierea și unitatea. Desigur națională, europeană și cea universală sau chiar balcanică.

Sîntem mereu în priză, nu trebuie să ne scape nici un eveniment, nici o aniversare. Demolăm și restabilim, restaurăm și zugrăvim, operăm și (a)sudăm. Decantăm esența, schimbăm vitrina, fatada, dregem scara valorilor. Și demonstrăm cu fermitate că așa este bine și just. Numai noi sîntem în stare să redăm unei opere dimensiunile ei adevărate. Vecinii sînt nepricepuți, veleitari, nechemati, impostori, cabotini, fii și nepoți denaturați, lipsiți de har, niste handicapați cultural, chiar destabilizatori. Numai adevărul nostru este cel adevărit.

Vai, în vîltoarea confruntărilor era să ne scape aniversarea lui Nichita. Trebuie să fie clar pentru mic și mare chiar și la Ploiești în urbea sa natală: Charismaticii denaturează, falsifică și pe deasupra nici nu se pricepe la organizarea sărbătorilor. Dar le arătăm noi cum se fac strigătoare semne cu cerneală simpatice și noduri gordiene din pînză de păianjen. Alarmă! Noi avem prioritatea, noi sîntem academicieni. Puterea este cu noi și basta. Domnilor zugrăvi, bărbosi, visători, decembristi, tărăniști, liberali, regalisti, francmasoni, UDMR-isti, eschimosi, de Nichita vă arde vouă?!

Voi nu aveți nici aripă, nici picior pe măsură și nici nu știți unde să fugiți de acasă. În orice caz nu la Ploiești. De ce ardeți gazul nostru de pomană. Toată lumea e cu noi, deci și Nichita este al nostru. Noi facem totul, scoatem la iveală testamentul lui Nichita și o să dați bir(t) cu fugiții.

BALOGH JÓSEF

LECTURĂ ONORIFICĂ

Teatrul „Urmuz” și Secția de dramaturgie și teatologie a Uniunii Scriitorilor, organizează luni, 4 mai, ora 17,00, în sediul din strada Mihai Eminescu nr. 89, telefon 10 24 04, un spectacol-lectură, urmat de dezbateri, cu piesa Poveste cu un copac de Alexandru Ștefănescu.

Zodia pamfletului

MICII DICTATORI

Nu vreau să vă fac să credeți că pe certificatul lor de naștere scrie 1992. Micii dictatori se tot nasc, cel puțin la noi, de o jumătate de veac încoace, stimulați de comunismul care le face cu degetul, îi scoate de prin unghere și-i crește obilăduitor. Să și-i aibă de rezervă. Așa-zisa pepinieră de caule, lăstari putrezi la rădăcină, de ingrasămîntul fetid care li se tot administrează. Rădăcina putredă nu i-a împiedicat să supraviețuiască dispariției marelui protector. Dimpotrivă. S-au clătinat, ce-l drept, unora li se auzeau trosniturile, dar și-au revenit, întinzîndu-și crengile unul spre celălalt, cuprînzîndu-se într-un fel de horă disperată, care-i ajută să dănuțiască mai departe, pe spinarea tăbăcită a poporului român...

Există-n Televiziunea Română o cucoană, căreia i s-a dat pe mină muzica populară, cam de vreo zece ani, de pe vremea „Cîntării României”. Știa și atunci, știe și acum să țină hăușurile, de parcă s-a născut cu ele-n mină. Și, pe cine-a pus ea hăușurile, înhamat a rămas. Ce-l costă? Acolo, niste bijuterii, niste butoiașe cu brînză (știți, muzica populară vine de la... țară), mielul de Paști, bidonasul cu palincă, niste salamuri de Sibiu (pot să fie și de Alba Iulia), bețioarele astea căptușesc cămarile cucoanei, niste metri de perdea (chiar mai multă decît gîla de Pascari), truse de machiaj (memochiată, cucoana riscă să fie luată drept cadavru, îi răzbat umorile-n obraji), tone de cosmetice și — mai nou — valută...

S-a întors o cîntăreacă din America? Treaba ei cine-a trimis-o, cine-a chemat-o, cum a cîntat ori cum s-a comportat, treaba ei e-a fost expulzată de americani pentru imoralitate (spart familie etc.), cucoana o îmbrățișează, îmbujorată de noul colier și din „americanco” n-o mai scoate pe nevrednica solistă, fostă sol nelegitim al poporului român. O cheamă la filmări, o cheamă la spectacole, acela spectacol, la care mulți aud, dar puțini pricep cînd se cîntă fals, cînd favoriții cucoanei o iau pe arătură. „Americanească” n sus, „americanca” n jos, uite-așa se face carieră artistică sub patronajul cucoanei născută-n zodia micului dictator!

Gurile rele (dar există gură mai rea decît a ei?) spun că n-ar sta bine cu urechea muzicală și, în compensație, își pleacă urechea la zvonuri și la birfe, încît ajunge să prindă o soaptă, cum că X ar fi zis „nu's ce”, încît bietul X se va trezi „fixat” pe lista cîntăreților... Din capriciu-n capriciu, din răzbunare-n răzbunare (armă ei preferată), uscățiva „cucoană în mov” calcă pe meritele multor artiști adevărați, ținîndu-i la distanță de spectatori și de telespectatori. N-ai unde s-o recrimi, zadarnic bat drumurile artistii nedreptățiți cucoana a fost și este bine cu stăpînirea, o leagă de șefii ei pînă și odrasla pe care-o crește singură, de fapt în răsfață datorită de vizitele dese (și mănoase!), ale cîntăreților aflați în grație. Cu risipa de jucării la picioare (una mai sofisticată decît alta, că doar nu-s cumpărate din magazine românești) și cu o mamă autoritară, odrasla are toate șansele să confirme, peste ani, un gînd care mă cutremură: acela că micii dictatori își transmit și urmașilor meteahna...

Sigur, portretul cucoanei poate fi lărgit (o putem face ori cînd, la cerere), deși e destul de greu să-l apropii de modelul monstruos. Ce riscăm? Să-l învețe papagalicește, cum își învață prezentările (de emisiuni și de spectacole) scrise de aceeași grafomani care apoi semnează cronicile și interviurile obediente. Depinde de gust! Iar gustul salamului de Sibiu le stimulează secretele...

DRĂGAN BĂNĂȚEANU

CURIER JURIDIC

ALEXANDRINA BADEA, com. Sadova, jud. Dolj:
a) Părinții dv. au fost de acord să-și vândă casa, fără să țină seama de evoluția generală a prețurilor, fiind ei înșiși răspunzători de prejudiciul ce și l-au creat și care este dificil de reparat.
b) Totuși, dv. ne trimiteți numai o chitanță, despre care înțelegem că ar fi singurul act ce a stat la baza vânzării.

Dacă lucrurile stau așa și nu s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare, înseamnă că, legal, casa nu a fost vândută.

c) Ca atare, urmează să-i solicitați cumpărătorului, restituirea prețului și punerea în posesia dv. a casei sau plata majorării corespunzătoare a prețului și încheierea actelor legale de vânzare-cumpărare.

d) Dacă de bună voie nu acceptă, va trebui să-l obligați, acționându-l în judecată. În acest caz, nu mai scrieți dv. judecătoriei, ci apelați la serviciul unui avocat.

IOSIF JUNE, com. Răpolt, jud. Hunedoara:
a) Suma de 257.000 lei, găsită de strănepotul defunctului, trebuia adusă la masa succesorală și împărțită tuturor moștenitorilor.

Acum, fiindcă n-ați sesizat la vreme, cota-parte respectivă nu mai poate fi cerută, întrucât termenul de revendicare a acesteia este de mult prescrist.

b) Actul de întreținere al unchiului trebuia contestat, în numele său și declarat nul, în timpul vieții acestuia, având în vedere nerespectarea clauzelor stabilite inițial.

Astăzi respectiva solicitare este tardivă.

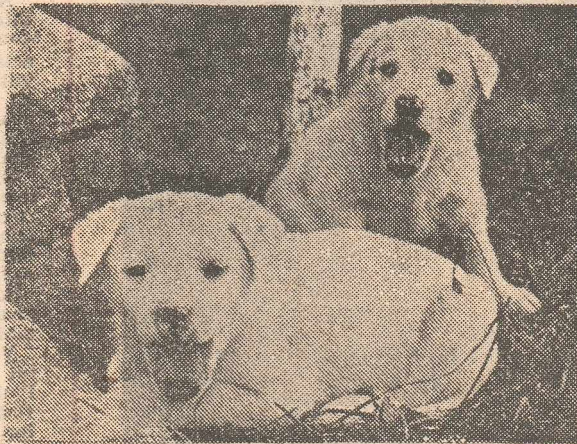
c) Moștenitorul pămintului unchiului decedat este fratele acestuia, care, fiind rudă de grad mai apropiat, înlătură de la moștenire, rudele mai îndepărtate în grad, cum sînteți dv. și ceilalți nepoți.

CORNELIU OLTEANU

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

Veniți cu noi...

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Cine îi ajută?

Doamna Gheorghiu Doina locuiește, împreună cu familia, în Fălcișeni, pe strada Maior Ioan, bloc P 6, scara B, etaj 4, apartament 30. Este o femeie tare necăjită, având 6 copii minori, între 15 și 1 an, doi fiind foarte grav bolnavi. După ce a lucrat 10 ani la CLF Fălcișeni (pînă la data de 14 iulie 1990), a stat acasă un an de zile, pentru creșterea ultimului copil, în condiții legale. Cînd s-a prezentat, din nou, la serviciu, „șefa de cadru” i-a spus să nu se supere, dar „să se ducă în șomaj”. S-a dus și stă de 8 luni „în șomaj”, mai are o lună și pe urmă nu știe ce să facă. Soțul a lucrat la CAP-Sector zootehnic dar, acolo „s-a desflîntat” și „ia și din sul șomaj”, dar cînd se va sfîrși... Cei 6 copii cer mîncare și haine. Chiria și întreținerea sînt de plată. Doamna Gheorghiu Doina solicită să fie ajutați să-și găsească de lucru, ca să-și

poată crește copiii. „Nu putem să fim amîndoi șomeri. Măcar unul dintre noi să fim încadrați undeva.” Sîntem de aceeași părere, doamnă Gheorghiu Doina și, prin intermediul revistei noastre, v-am făcut publică situația disperată. Cine îi ajută?

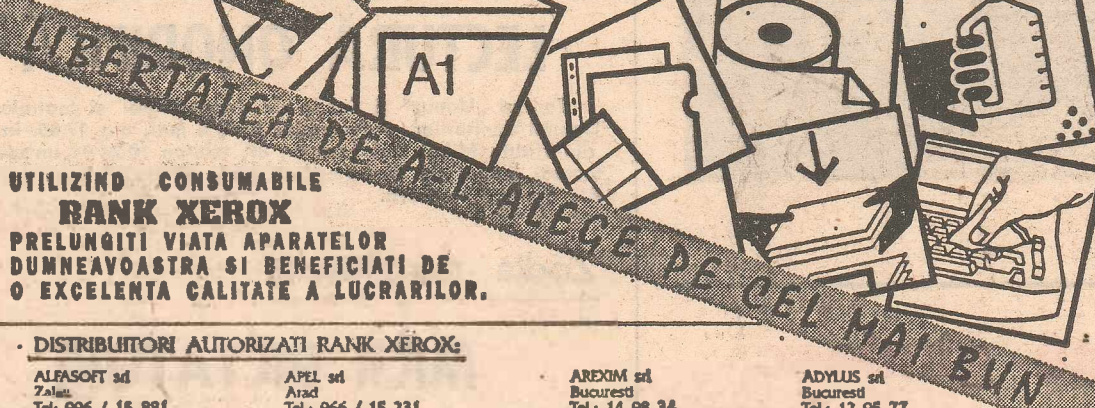
CRISTINA ATANASIU

Viitorul...miine

RANK XEROX

REPREZENTANTA
PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGIȚI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIAȚI DE
O EXCELENȚA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl Zalău Tel: 996 / 15 881	APEL srl Arad Tel: 966 / 15 231	AREDOM srl Bucuresti Tel: 14 98 34	ADYLUS srl Bucuresti Tel: 12 95 77
COMPIEST ANVICO srl Tirgu Mures Tel: 954 / 16 644	COMSER srl Hunedoara Tel: 957 / 12 538-132	COMSERVICE co Bacau Tel: 931 / 46 642	ESTICO srl Brasov Tel: 921 / 19 052
FBA IMPEX srl Ploesti Tel: 971 / 24 717	FBA (NORD) srl Suceava Tel: 987 / 26 996	METRONOM Plata Neamt Tel: 936 / 14 570	METPRIBOR Chisinau Tel: prefix / 47 15 24
ROM TEAM SOLUTIONS srl Bucuresti Tel: 13 43 73	TOP EDGE ENGINEERING srl Cluj Tel: 941 / 63 193	UNIVERSAL L. D. srl Iasi Tel: 981 / 42 110-1209	

CLIP
Publicitate

POSTA REDACTIEI

AUREL SEULEAN — com. Cucerdea, nr. 356, jud. Mureș: Dacă ținem cont de afirmațiile domnului Coman potrivit cărora vindecă orice boală, și cazul dv. este rezolvabil. Oricum este mai bine să-i telefonăm și să-l punem direct întreabările, obținînd în felul acesta și o eventuală programare. Sunați, deci, la 20 75 45.

DINU TOMA — Caracal, str. Petru Maior nr. 6, jud. Olt: Deși am scris despre domnul Hristenco sau poate din cauza acestui lucru, vă sfătuiesc să vă adresați, în situația dv. doamnei Maria Virian, venită de la Chișinău la București și care, prin bio-energoterapie ar putea să vă ajute. Am aflat că listele cu programări sînt deja complete pînă în luna iunie, dar... cu puțin noroc. Telefonați la 26 68 39.

FLORICA ȚIRA — Cimpina, str. Bobilna, nr. 75, jud. Prahova: Problema pe care ne-ați dat-o spre rezolvare este mai grea. Ne vom interesa și în momentul în care vom avea răspunsul vi-l comunicăm prin poștă.

LEONTIN ALBU — Moldova-Nouă, Orașul Nou, bl. 20, sc. 1, et. 4 ap. 19: Ați reținut bine adresa firmei „Hofigal”. Ne-am conformat, însă, rugămintii ce ne-ați adresat-o și am înminat reprezentantului firmei scrisoarea dv.
ELENA GRESCU

Scrisoare deschisă către Parlamentul României

DOMNILOR PARLAMENTARI,

Opinia publică din România a luat cunoștință, mai întîi din coloanele ziarului „Adevărul” din data de 1 aprilie 1992, de vestea că în sesiunea comună din data de 31 III a.c. Parlamentul a luat în dezbatere, prin procedură de urgență, PROIECTUL DE LEGE PRIVIND LOCUIŢELE TRECUTE ABUZIV ÎN PROPRIETATEA STATULUI, dar „după reacții violente, s-a căzut de acord doar asupra titlului”.

Ulterior, altă sursă de informare (revista „Ordinea”, An III nr. 52(70) 2—9 IV 1992) prezentînd răspunsul purtătorului de cuvînt al Guvernului, dna Iolanda Stăniloiu, arată că „problema este în analiză la nivelele respective și sperăm că vom putea, pînă la expirarea mandatului, să înaintăm Parlamentului o inițiativă legislativă în acest sens”.

Dînd crezare acestor stiri autorizate, cei interesați gîndesc că, deoarece Parlamentul a luat, totuși, în dezbatere această problemă mai înainte ca Guvernul să-și fi manifestat inițiativa legislativă corespunzătoare, adică înainte de a fi elaborat propriul proiect de lege în acest sens și, mai ales, s-a folosit și procedura de urgență, înseamnă că Parlamentul a răspuns favorabil și deosebit de prompt solicitării exprese a Asociației Chiriasilor din Casele Nationalizate: a discuta, prin procedură de urgență, a „Proiectului-lege privind vânzarea locuințelor trecute în proprietatea statului și acordarea de despăgubiri foștilor proprietari”. Întocmit de aceasta și publicat în ziarul „Azi” nr. 513/26 II 1992.

Acest proiect de lege, elaborat după poziții egoiste, nedemocratice, anticonstituționale și antisociale, propune ca locuințele nationalizate să „poată fi cumpărate de persoanele care le ocupă în calitate de titulari ai contractelor de închiriere, împreună cu terenul și, după caz, curtea aferentă construcției... în condițiile decretului Lege nr. 61/1990... evaluarea acestora urmînd a se face potrivit normelor tehnice aprobate de Guvern... proprietarilor acordîndu-li-se despăgubiri” (derizorii n.n.).

Dacă Parlamentul României a hotărît, totuși, să dezbată acum, cu procedură de urgență, această problemă (deși dl. Antonie Iorgovan, membru al comisiei cu care delegația unei alte asociații a foștilor proprietari a purtat discuții la Senat în ziua de 19 III a.c., spunea că din cauza agendei de lucru foarte încărcată a Parlamentului rezolvarea ei „nu o vede în scurtă vreme” — ziarul „România liberă” nr. 614 (21—22 III 1992), membrii Filialei București a Ligii Naționale a Expropriaților din România — Mișcare politică — cu sediul central la Cluj, reprezentată prin președinte ing. Traian Florescu. Vă reamintesc însă că Liga noastră v-a înaintat încă de mult timp două proiecte de lege cu acest obiectiv, pe care vă rugăm să le luați în considerare.

Primul „Proiect de lege, privind asigurarea consecințelor juridice și financiare ale exproprierilor și nationalizării construcțiilor și terenurilor din satele, orașele și municipiile din țară” a fost înaintat Parlamentului cu adresa nr. 2/12.

VII.1990. El fusese înaintat cu recomandarea nr. 4281/4.IV.1990 personal președintelui C.P.U.N., domnul Ion Iliescu, iar prin adresa nr. 278/21.IV.1990 am primit răspunsul Comisiei Constituționale. Juridica și pentru Drepturile Omului, comunicîndu-ni-se „înaintarea acestui proiect spre examinare Guvernului României”.

Deși Liga nu avea pretenția ca acel proiect de lege să nu sufere modificări și îmbunătățiri, a sperat, totuși, alături de sutele de mii de oameni deposedați abuziv, care și-au pus speranța în noua conducere a țării, să fie luat serios în discuție, în vederea elaborării unei legi drepte, reparatorii.

Surpriza am avut-o însă în luna Iulie 1990, imediat după formarea Parlamentului căruia Guvernul trebuia să-i înalțeze acest proiect, pentru că la nivelul acestor înalte instituții, după atîta vreme, încă nu se știa nimic despre acel proiect de lege. Acesta a fost motivul pentru care la data de 12.VII.1990 am înaintat din nou proiectul către Guvern (adresa 1702), precum și Senatului și Camerei Deputaților. Însă, nici în următoarele 4—5 luni nu s-a făcut nimic serios în vederea promovării acestei legi reparatorii.

De aceea, la data de 21 noiembrie 1991 Liga Națională a Expropriaților din România a înaintat tuturor factorilor interesați: Senat, Camera Deputaților (adresă nr. 30/21.IX.1990), Guvern, Ministerul Justiției etc., cel de al doilea „PROIECT DE LEGE PRIVIND ASIGURAREA CONSECINTELOR JURIDICE, FINANCIARE ȘI SOCIALE ALE NATIONALIZĂRIILOR, DEMOLĂRIILOR ȘI ALE ALTOR ACȚIUNI DE TRECERE ABUZIVĂ ÎN PROPRIETATEA STATULUI A UNOR CONSTRUCȚII ȘI TERENURI DIN ORAȘELE ȘI SAȚELE ROMÂNIEI”.

Deși avem confirmarea primirii și studierii acestui proiect de lege de către Senat și Ministerul Justiției, precum și

de către Departamentul de analiză politică din cadrul Președinției (adresă nr. 223/11 februarie 1991), care, toate răspund favorabil și ne asigură că sprijini promovarea unei legi reparatorii în sensul proiectului de lege elaborat de Liga Națională a Expropriaților din România, urmînd să fim invitați la discutarea și susținerea lui în comisia specializată a Parlamentului, totuși acum nu am primit această solicitare. În audiența din luna iunie 1991 la sediul, domnul prim-consilier ing. V. Galin ne-a dat asigurări similare dar nu s-au materializat nici în următoarele 10 luni de zile.

De aceea, dacă Parlamentul a a agenda sa de lucru atât de încărcată, cît timp de aproape doi ani de zile n-a găsit vreme și loc pe ordinea de zi de dezbătut această problemă, iar comisia specializată nu ne-a invitat pentru susținerea proiectului însă a răspuns foarte prompt cererii Asociației Chiriasilor din Casele Nationalizate ca proiectul de lege elaborat de aceasta să fie dezbătut și procedură de urgență, solicităm acestor comisii sale de specialitate ca în proiectul final, destinat eventualelor decizii parlamentare urgente, să fie incluză neapărat și concepția „Proiectului-lege” depus de Liga Națională a Expropriaților din România. De asemenea, în considerînd că încă mai este puțin timp, participăm, măcar în comisia de specialitate, la susținerea proiectului ligii noastre, așa cum s-a acceptat d-lui președinte al asociației chiriasilor să asiste la debaterile Senatului pe această temă, ziua de 8 IV a.c., cînd dl. senator Ste. Morcovescu a prezentat informarea noastră.

Președintele Filialei București a Ligii Naționale a Expropriaților din România
Ing. CONSTANTIN TUTUNEA

Ceasornicul îndreptat

DOUĂ STAFII ÎN ȚARA ROMÂNEASCĂ

Domnul Radu Câmpeanu a încălcat două, trei răutăți la oresa „prietenilor” din Constanța. Deocamdată, cu zimbe, pe buze. Qui s'aime, se taie. A făcut-o ascultându-și cea profundă, sigur, incin, de sine. Boieras cu glanț nuzesc, personaj levantin de le mare. Se redeschide ast- încet dar sigur, conflictul lemic dintre liberali și na- nali-tărăniști. Vor urma dis- ele de principiu și apoi în- aturile ca la ușa cortului. ege. Încă nu s-au născut în a asta trei români pentru lee.

Iai plin de tact, de bun simț, înțelegere a momentului po- , domnul Cornelii Copo- infășoară ramura de măslin piruete lexicale. Cel puțin ochii lumii, sau poate cu ranța în izbînda rațiunii, nnul Coposu n-a învățat pînă azi că cîntea e un

lux pe care și-l îngăduie nu- mai naivii. Fiindcă nu e Ra- du Câmpeanu omul concesiilor sentimentale. El folosește tu- nuri cu bătaie lungă, așezate pe poziție încă din perioada exi- lului. Căderea comunismului a fost doar o etapă, și nu cea mai importantă, în declanșarea hold-up-ului politic. Va pierde o sumă de voturi, va cîștiga al- tele. Activul și pasivul au fost cîntărite negustorește. De asta nu ne îndoiim.

Marea masă a electoratului opoziționist urmărește uluit di- honia ce macină luna anticomunistă. Tinerii se miră. Cel ce cunosc trecutul politicianismu- lui național oftează și nu se miră deloc. Dar cînd istoria se repetă, naște caricaturile.

Am citit nu demult despre prezicerile unui vizionar la modă. Asemenea indivizi, aflați în dialog cu sferele superioare ale inteligenței cosmice, se bu-

cură din nou de mult credit în lumea obosită a planetei. Pre- monițiile sale vorbesc despre un nou seism politic în România, din care țara ar ieși purifica- tă, eliberată din cămașa de forță a trecutului, reluî- du-și mersul în cadența seco- lului. O revoluție — îndrăz- nim noi să anticipăm — pleca- tă spre a mîntui trupul și cu- getul național de sechelele co- munismului, cit și de instilații- le politicianismului desuet. Fiindcă nația înțelege din ce în ce mai bine că istoria nu poate fi înnoțată de unde s-a rupt cu 50 de ani în urmă.

Românul va face probabil or- dine dînd cu bîta și cădelnița prin casa lui bîntuită de stafii în haine de gală: bolșevismul degizat și gerontocrația bi- zantină.

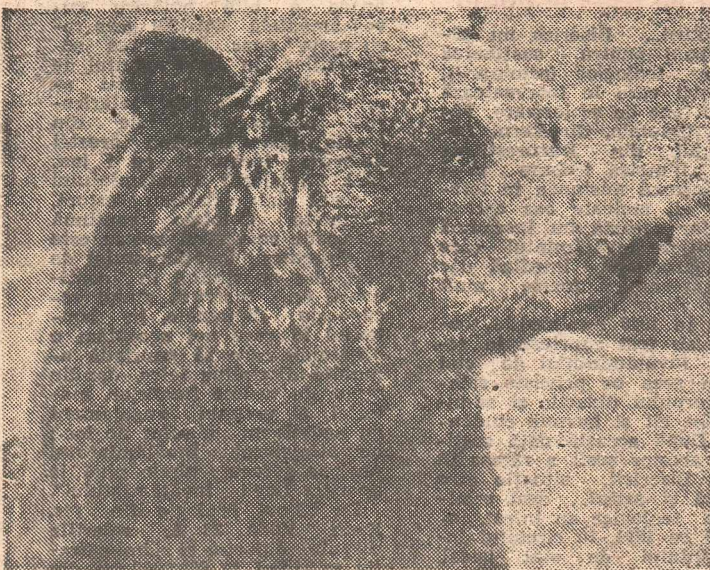
LIVIU TIMBUS ■

om rămîne și fără urși ?

Ala se pare din moment ce dintr-un blana pe un preț de nimica —

revista „Bunte” anunță ama- lor de cinegetică deschiderea șului teren de vînătoare din iritul Europei („Das gigan- este Jagdparadies des Erde 22,4 Mio. qkm”). Pe primul figurează, firește, fosta une Sovietică, întinsele sale uri siberiene. Pe locul doi consemnată, din păcate, ania, țara pe care publica- nană o leagă de numele . Tiriac. Acesta, de altfel, ce într-o fotografie alături un urs carpatin în lungime metri.

omânia dispune, într-adevăr, un bogat patrimoniu faunis- Raportate la suprafața țā- animalele sălbatice sînt mai eroase decît în oricare altă a continentului. Ceaușescu olae s-a dorit singurul vînā- din România și a interzis goric împușcarea vinatului e. Ca urmare, în deceniul ut, efectivele cinegetice i înmulțit considerabil. A

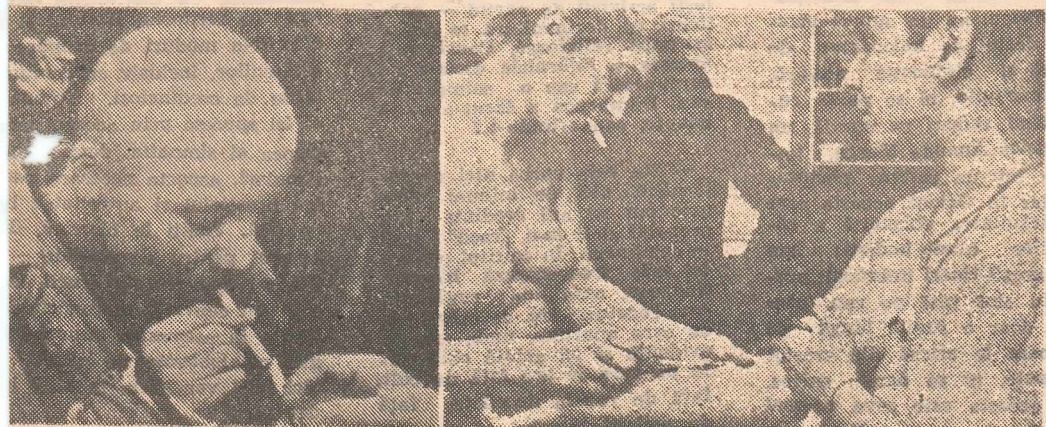

crescut numărul cerbilor, căpri- orilor, caprelor negre, ursilor, mistreților. Au sporit apreciabil și efectivele altor specii: vidra, veverița, cocoșul de munte, ie- runca, fazanul, potirnichea, pā- sările răpitoare și de baltă. Există și excepții: iepurele, dropia și acvila de munte sînt în scădere continuă.

Dar cît va mai dura acest paradis al necuvîntătoarelor din moment ce statul le-a pus din nou sub bătaia puștii? Aceeași revistă germană ne informează că oricine poate vîna în Romā- nia un urs, plătind 2500 de

mărci. O sumă derizorie pen- tru un vînător din Vest, iar nu- mărul acestora este acolo cu zecile de mii. De aici o între- bare. Merită să distrugem fau- na Romāniei numai pentru 2-3 milioane de mărci? Nu este oare mult mai important (și mai rentabil!) să rămînem o țară cu păduri ancestrale pline cu sălbăticiuni de tot felul? Ger- manii își conservă cu strănicie vegetația forestieră și fondul de vînătoare, tocmai fiindcă alții risipesc în neștire aceste bogā- ții greu, aproape imposibil de refăcut. (L. T.).

rogurile de piața Moscovei

N-au mai mult de 16-17 ani și hălăduiesc în bande prin ca- tacombele de sub Piața Puskin. Își petrec vremea vînzînd mār- furi deficitare: cărți, vodcă, țī- gări străine. Cu banii cîștigați își cumpără droguri. Tranzac- țiile se efectuează în locuri dosnice, unul din acestea situat chiar alături de Comandamentul miliției din Moscova. O verita- bilă speluncă se află la citeva sute de metri de celebrul „Bal- soi Teatri”. Acești inrobiti ai pa- timei nu-și pot procura deocam-

dată heroină sau cocaină, ci numai droguri indigene: un fel de combinații din medicamente și substanțe chimice. De mare trecere se bucură un clei, „Mo- ment” al cărui miros, inhalat profund, produce o stare eufo- rică.

Deocamdată forțele de ordine sînt neputincioase în stăvilirea acestui veritabil flagel. Se pre- conizează înființarea unor orga- nisme specializate în combate- rea stupefiantelor și a unor cli- nici de dezintoxicare. (L.T.)

MEGAMIX

CÎND SEMNEZI

NUMAI PENTRU BANI

● Nu degeaba i se spune „Material Girl”. MADONNA a sem- nat de curînd un contract multi-media, în valoare de 60 de milioane de dolari, cu renumita societate „Time Warner”. Con- tractul prevede sume separate pentru înregistrări, compozitie, film, producție TV și înființarea unei noi case de discuri. O- bligația vedetei este de a realiza cel puțin patru albume. Ma- nagerul Madonna, cunoscutul Freddie De Mann a declarat: „semnăm pentru orice ne poate aduce bani”.

● Conform statisticii făcute de „Recording Industry Asso- ciation of America”, vînzările discurilor de country music au atins în anul 1990, cifra de 660 de milioane dolari, însemnînd o creștere cu 50 la sută față de anul '89. Pentru anul 1991 sta- tisticile nu au fost finalizate, iar pentru anul în curs, se esti- mează o creștere de pînă la trei bilioane dolari. Căci, iată, în topurile americane de muzică country a explodat o nouă stea: GARTH BROOKS. Presa de specialitate scrie: „Garth a zgū- duit din temelie orașul Nashville”. Se pare însă că socul este resimțit mult mai departe. În „Top 50” pentru albume, al pu- blicației „Billboard”, Garth Brooks s-a instalat de 18 săptā- mini pe locul 1, cu LP-ul „Ropin' The Wind”, și se pare că, cu greu va fi dat jos de acolo. În același top urcă vertiginos, fiind în prezent pe locul 5, al doilea album al său, „No Fen- ces”, sfîdînd nume celebre ca: Natalie Cole, Nirvana, Michael Jackson, U2, Michael Bolton, MC Hammer. Succesul lui Garth este atît de mare și neastepătat încît îi îngrijorează pînă și pe proprii săi manageri. Acestia au declarat: „Sîntem fericiți să vedem creșterea vertiginosă a vînzărilor, dar trebuie să fim atenți ca vîntul să nu ne zboare pālăria”.

MIRCEA ZANE ■

Există în București un vrăjitor, un magician al artei culi- nare, a cărui împărăție se numește restaurantul „Odobesti”. Numele său este Ion Zidaru, are 72 de ani și este deținătorul a 27 de medalii de aur în arta culinară. Printre ele se află ma- rele premii internaționale „Bucătarul Otto”, obținut în 1972, în fel de „Oscar” al măiestriei gastronomice. Pentru dum- neavoastră, dl Zidaru vă propune o rețetă cit de cit accesibilă.

Cotlet de porc VALDOSTANA

Pentru patru porții: 400 gr. cotlet de porc, 200 gr. șuncă de Praga, 200 gr. ciuperci proaspete, 150 gr. cașcaval Dobrogea, 50 gr. unt, 2 ouă, sare, piper 1 gr. Pentru decor: 50 gr. roșie, 1 bucată salată verde, 1 legătură pătrunjel. Se porționează cotle- tul în patru, la fel și celelalte ingrediente. Se ia o tavă, se unge cu untul respectiv și se prăjește puțin carnea în tîgaie. Pe fiecare bucată de carne se așază, în ordine, cite o felie de șuncă, apoi ciupercile, felia de cașcaval și la sfîrșit se unge totul cu ouăle bătute. Se introduce tava la cuptor circa 20 de minute, cu focul moderat.

UN GURMET ■

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

Unele elemente de grafologie au fost oferite cititorilor noștri în nr. 11 al FLACĂREI, printr-un articol iscalit GRAPHOS. Din textul respectiv a reieșit limpede, credem, că grafologia, pe lingă doza de interes în sine (cine nu vrea să-și privească, fie și pe furis, chipul într-un fel de oglindă fermecată, în care să vadă și acele trăsături care-i erau pînă acum necunoscute?), are și o deosebită importanță practică, mai ales în ceea ce-i privește pe tineri, pentru orientarea lor profesională și de viață. În sensul celor cuprinse în articolul menționat, revista noastră va acorda cititorilor ei, gratuit, consultații grafologice. Cine dorește să beneficieze de aceste servicii va trimite redacției un text scris de mînă, de 8-10 rînduri, împreună cu 4 (patru) taloane de participare (dintre care unul va fi completat cu datele cerute). Plicurile vor fi expediate pe adresa revistei FLACĂRA: București, sect. 1, Piața Presei Libere, nr. 1, cod 71 341. Totodată, pe plic se va face mențiunea: „Pentru rubrica de GRAFOLOGIE”. Răspunsurile vor fi date în ordinea sosirii solicitărilor. Așadar, grafologia la dispoziția dumneavoastră. Vă așteptăm.

P.S. Începînd cu numărul viitor, vom publica doar talonul. De asemenea, vom începe să publicăm răspunsurile.

GRAPHOS ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

Este știut că Biserica Ortodoxă Română, începând cu domnia lui Cuza a fost doborâtă în repetate rânduri de averile sale mobile și imobile. Dar, după actul de secularizare, bisericii i s-a acordat în schimb salarizarea integrală a personalului bisericesc, drept dobândit și respectat până în anul 1948. După această dată personalul bisericesc n-a mai primit de la stat decât o contribuție modestă, care în prezent nu mai acoperă nici chiar cuantumul impozitului pe salariul cuvenit.

Mai puțin decit sub regimul comunist

„În prezent, statul și Guvernul actual alocă sume foarte mici față de cele alocate de statul comunist”, afirmă Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților I. P. S. Pimen.

Pentru a face față propriilor nevoi materiale, Biserica ar trebui să aibă monopolul luminărilor și comercializarea icoanelor (adesea văzute pe teștelele vinzătorilor ambulanți alături de afișe mai mult sau mai puțin decente). O altă problemă acută o reprezintă cărțile de cult (ortodox) — liturghiere, vecerniere, psaltiri, cărți de rugăciune — care ar trebui să fie editate în exclusivitate de Biserica Ortodoxă, pentru că acestea impun o profundă cunoaștere, înțelegere și redare a dogmei.

Cu toate apelurile făcute de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe, până în prezent, Guvernul și statul au reacționat prin amănări și indiferență: astfel nici un imobil bisericesc din cele luate cu forță în regimul trecut nu a fost restituit și nu s-au dat despăgubiri nici pentru cele demolate. Obiectele de cult (icoane și odore bisericești de aur și argint) aflate în muzee sau în visteria statului nu au fost nici ele retrocedate și nici nu s-au propus despăgubiri... deși Biserica le-ar vrea înapoi.

În plus, Legea Fondului Funciar nu a dat decât o reparație simbolică — Biserica, din terenurile deținute înainte de 1948, nu poate primi decât o infimă parte: 10 ha, mănăstirea, 5 ha, schitul și parohia, restul terenurilor confiscate de comuniști rămânând în continuare confiscate.

Poate dacă Biserica și-ar primi înapoi bunurile ce i-au fost expropriate, ar putea să

asigure salariile slujitorilor săi, salarii pe care statul nu le-a mai plătit din 1959 când le-a înlocuit cu un fel de subvenție, care până la 1 apr. 1991 era de 600 lei pentru un preot paroh, iar acum este de... 1.800 lei. Restul fiind asigurat de credincioși.

Greul îl duc enoriașii

Din datele centralizate la Cancelaria Sf. Sinod pe care dl. Costel Stoica — secretar al Biroului de Presă al Patriarhiei ni le-a pus la dispoziție, aflăm că în 1991 au fost începute 124 de noi lăcașuri de cult ortodox și au continuat lucrările de construcție la un număr de 224 de biserici. Pentru toate acestea s-au investit 377 milioane lei din care 358 milioane lei au fost dați de credincioși, 13 milioane de Patriarhie, 2 milioane lei de Ministerul Culturii, 2,5 milioane lei de Secretariatul de Stat pentru Culte și 1,5 milioane lei de Gu-

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

Biserica ortodoxă, marginalizată?

vern, iar pentru restaurarea monumentelor istorice din cuprinsul Patriarhiei Române au fost alocate 46 milioane lei din care 26 milioane au fost date de credincioși, 2 milioane de Ministerul Culturii abia 100 000 lei de Guvern, iar restul a fost suportat de Patriarhie.

Deci „greul” îl duc enoriașii, deși... nici „sumele” cu care participă Guvernul nu pot fi neglijate.

Dumnezeu dă...

În ciuda greutăților financiare prin care trece, Biserica Ortodoxă Română găsește mijloace necesare desfășurării activității caritativ-filantropice: ajutoare în zonele sinistrate (Moldova și Banat): 3.968 tone cereale, 100 tone alimente, îmbrăcăminte, materiale de construcții și 34 milioane lei. În activitatea socială permanentă au fost angajați efectiv 408 preoți după cum urmează: 236 în spitale, 50 în azile de bătrâni, 80 în orfelinate, 33 în închisori. (datele au fost preluate de la Biroul de Presă al Sf. Sinod)

...dar nu bagă în traistă

Și totuși... Biserica nu găsește bani pentru susținerea liceelor teologice (seminariilor), iar elevii care le frecventează plătesc taxe de școlarizare. Părintele Colotelo, directorul Seminarului din București ne spune „Biserica trebuie să-și indeplinească misiunea în totalitatea ei, inclusiv cea caritativă, dar aceasta nu înseamnă să neglijeze învățământul care este neproductiv imediat, dar care înseamnă foarte mult pentru viitor”.

Până în 1948 seminariile teologice au fost cuprinse în rețeaua învățământului de stat atît în ceea ce privește salariile corpului didactic și administrativ, cît și bursele studenților. După această dată susținerea acestor școli a rămas în seama Bisericii, situație care persistă și astăzi, deși seminariile teologice au intrat, începînd cu 1991, în circuitul învățământului de stat liceal. Astfel prin hotărîrea guvernamentală 521/1990 se stabilea și plata profesorilor de cultură

generală (laici) de către Ministerul Învățămîntului. Apoi apare o altă hotărîre guvernamentală 461/1991 care recunoaște doar integrarea seminariilor în învățămîntul de stat, dar care nu mai amintește nimic de salarizarea personalului laic din aceste licee. În urma acestei hotărîri, începînd cu 1 ian. 1992, Ministerul Învățămîntului a sistat plata salariilor acestora, Părintele Colotelo continuă „Teoretic seminarul nostru este în structura învățămîntului de stat, dar aparținînd în continuare de Biserică, statul recunoaște diplomele, în contextul în care noi acceptăm o programă care să cuprindă anumite discipline laice, dar din punct de vedere financiar, material, al vreunui angajament nu aparținem absolut de loc; iar Ministerul Învățămîntului nu poate face nimic pînă la apariția Legii învățămîntului”.

La Liceul Teologic din str. Radu Vodă, 23 A, salariile corpului didactic și administrativ se ridică la 800 000/lună din care 50 000 reprezintă contribuția Secretariatului de Stat pen-

tru Culte (și pînă la 1 ian. Ministerul învățămîntului contribuia cu 200 000 pentru profesorii de la disciplinele laice). Restul de bani trebuie acoperit din taxele școlare impuse elevilor; în trimestrul trecut acestea au fost de 7 000 lei, iar în acest trimestru sînt de 11 000 lei — dară Arhiepiscopia își respectă promisiunea de 2,5 milioane lei făcută liceului — fără acești bani taxele școlare vor fi de 18 000 lei.

Minunile se fac în cooperare

În România, aproximativ 80% din populație este ortodoxă; la acest raport, din totalul celor 44 de seminarii existente, doar 18 sînt ortodoxe, iar din cele 27 de facultăți teologice, doar 12 sînt ortodoxe.

Indiferența față de Biserica națională se constată și în programul televiziunii; aceasta nu oferă un spațiu rezervat în exclusivitate Bisericii Ortodoxe (măcar o dată pe săptămână, deși s-a insistat pentru obținerea a 5 minute în fiecare seară pentru cîte o meditație, „aș cum există în fiecare spațiu pentru emisiunile sportive sau pentru desene animate”, spun părintele N. Buga „pentru emisiunea Viața spirituală nu este făcută de noi și cel mai adesea, nu ne reprezintă”.

SABINA IOLANDA FATI

ROMÂNIA — o țară religioasă?

Domnul Constantin Cuciu este specialist în sociologia religioasă, cercetător științific principal la Institutul de Sociologie al Academiei Române. Va termina, curînd, un „Atlas al cultelor și credințelor religioase din România”, care, dacă va găsi resurse, va fi tipărit în anul următor. A luat cu dăruire la această carte, convins că măcar acum poporul nostru poate să știe mai mult și mai adevărat despre propria sa credință. Cu aceleași demne intenții, începe acum o cercetare științifică pe un eșantion național de aproape 10 000 de subiecți, cu tema „Tendințe și perspective în fenomenul religios din România”.

— După părerea dv., este România o țară religioasă?

— Cred că da, cel puțin prin tradiție, specific spiritual și chiar dotări. Dar este o opinie personală. As vrea să menționez că prin răspunsurile mele nu angajez nici instituția la care lucrez și nici pe colegii sau colaboratori. Cred că în viața spirituală a populației din țara noastră există un suport favorabil pentru religiozitate. Studiarea atentă a diferitelor categorii de populație (diferențiată după criterii variate: ocupație, vîrstă, domiciliu, zone geografice, nivel cultural, grad de pregătire școlară etc.) arată că în rîndul tuturor acestora există credincioși. Numai că sînt aspecte specifice ale religiozității la fiecare din aceste categorii, atît ca intensitate a religiozității, precum și ca preferință pentru un cult sau altul,

pentru anumite credințe sau practici confesionale.

— Cum se explică migrația credincioșilor de la religia ortodoxă către alte culte?

— Frecvent, migrația interculturală este explicată prin prozelitismul perseverent al unor culte, cointerresarea materială, exploatarea unor împrejurări din viața personală („prinde clipe”). Este mult adevăr în aceste explicații dar ele n-au specific religios. Din perspectivă religioasă „migrația” are loc atunci cînd vechea credință nu mai oferă credinciosului suport pentru trebuința sa de religiositate. Sînt părăsite con-

fesiunile prăfuite depășite spiritual, cu un personal de cult laicizat care și-a pierdut vocația. Acolo unde în cultele tradiționale se manifestă penurie de vocație și harismă, scurgerea de credincioși va fi inevitabilă, oricîtă interdicție ar fi impusă.

— Este posibil să ne povestiți cîte ceva despre secta cu cele mai curioase manifestări din România?

— Curioase sînt doar dacă le privim din perspectivă laică sau a altor credințe. Unele credințe sînt cînd prin ideile lor, cele mai multe însă prin anumite exteriorizări practice. Din 1990 s-au înregistrat în România peste 100 de asociații religioase și credințe noi. Unele cum ar fi Baha'i, Sahaja Yoga, Conștiința Krishna, au un suport ideologic destul de îndepărtat de cultura și civilizația noastră. Spre exemplu, ni se pare curios cînd vedem pe stradă un credincios Ananda Marga, îmbrăcat într-un caftan portocaliu, dar în Orient aceasta este îmbrăcăminte obișnuită a călugărilor hindo-budiști; sau dacă acești tineri îmbrăcați portocaliu sînt rasi pe cap, păstrînd doar o suviță lungă de păr care le atîrnă din creștet pe spate, ni se pare curios, deși aceasta este ceva normal pentru cei care aparțin asociației Hare Krishna, care și-a

început activitatea și în România. Oricum, de la sfîrșitul secolului trecut nu mai sînt semnalate sacrificii rituale de copii, iar legea interzice comportamentele religioase extreme (mutilarea, tortura, constrîngerea, prostituția rituală ș.a.). Dar există încă mici grupuri de scapeti (scapeti=care se castrează din motive religioase) sau duhobari (care interzic căsătoria practicînd sporadic homosexualitatea). Ocazional, apar grupuri religioase aberante dar nu reușesc să formeze comunități religioase. Încă nu au apărut și la noi credințe ca: cîclamen (îngerii fluturi), închinătorii la ceapă, adoratorii șerpilor și multe altele pe care dv. le-ați numi „curioase”.

— Actualii oameni politici — foști activiști de partid — participă cu dezinvoltură la multe întruniri religioase. Considerați aceasta o fărmecie dictată de conjunctură sau o minune pe care Dumnezeu a făcut-o peste noapte, convertindu-i?

— Nu este vorba nici de fărmecie, nici de minuni. Fiecare om își are credința lui, probabil unii mai „cred” încă în comunism. În spiritul credinței sale frecventează biserica, sinagoga, casa de rugăciuni, casa regatului etc. de obicei cea de care aparține, unde este în evidență și își achită obligațiile pe care le are față de cult, față de rudele decedate, față de ceilalți membri ai comunității religioase. Politicienii, care

sînt credincioși și aparțin unui cult fac același lucru. Prin virtuțile credinciosului se află modestia și smerenia iar politicienii care vin la biserică pentru a impresiona, însoțiți de păzitori, se mindresc pentru donațiile și darurile făcute, nu sînt credincioși. Prezența la biserică și ceea ce fac în folosul credinței nu exclude ca acea persoană să fie și credincioasă, dar motivele pentru care o persoană oficială vizitează un lăcaș de cult sînt de obicei laice. În general ei nu vin să se roage, nu participă la întreașuri turghești „fac vizite”. De aceea, personalitățile politice vișe la ceremoniile altor credințe (evreii la Patriarhie, creștinii la sinagogă, etc.). În primul rînd sînt obligați prin natura activității politice pe care desfășoară, să-și dovedească solidaritatea cu instituțiile existente pe teritoriul statului și cu diferitele moduri de grupare a cetățenilor, inclusiv cu comunitățile de credincioși. Totodată ei își sporesc prin aceasta adreziunea și simpatia, devin mai populari, aspecte necesare pentru prestigiu și autoritatea lor politică. Veniți la biserică, dar respect pentru comunitate pot face și semnul crucii, de totii sînt convinși că rugăciunile făcute în asemenea împrejurări nici nu izbăvesc de păcat, nici nu-i vor ajuta în ziua de deodată.

RADU POPA

FLACĂRA nr.

Publicăm astăzi ultima parte a studiului dlui Dumitru Sultan consacrat unor acțiuni antiromânești din anii imediat următori întiiului război mondial (primele trei părți ale articolului au apărut, sub titlul „Din culisele iredentismului maghiar”, în numerele 8, 9 și 10 din anul acesta ale revistei noastre). După cum remarcam și în introducerea la primul capitol, materialul publicat atestă fără echivoc că ațitarea ungurilor din România în contra românilor, a statului român era gândită și dirijată din anterior și ea nu coincidea deloc cu interesele și cu poziția imensei majorități a cetățenilor români de naționalitate maghiară. Care era această poziție au spus-o atunci foarte clar reprezentanții maghiarimii de la noi: „Ungurii (din România n.n.) doresc a conlucra cinstit cu românii spre binele țării, fără nici un scop ascuns, cinstit, pe față, între marginile legii”; „Toți dorim să fim cetățeni cinstiți ai României Mari și întotdeauna (românii) vor găsi în noi cetățeni buni”; „Nu voim fericirea noastră afară de hotarele acestei țări”. Avem toate motivele să credem că și în prezent ungurii din România împărtășesc intru totul aceste gânduri și sentimente.

ION D. GOIA ■

"NU VOIM FERICIREA NOASTRĂ AFARĂ DE HOTARELE ACESTEI ȚĂRI"

Curentul socialist era tratat ca o potențială lovitură dizolvantă și deopotrivă statului român. În acest sens, se preciza că ideea socialistă și republicana — inclusiv femeile — să fie așezată în serviciul propagandei maghiare; să fie provocate revolte muncitorești și rebeliuni în cadrul armatei, prin instigarea soldaților contra ofițerilor; se recomandau „relații strânse cu societății extremiste”. Într-un cuvânt, unirii iredentiste erau chemați să fie ricind pregătiți să răstoarne, la semnalul dat din afară, regimul românesc în Transilvania. Într-adevăr, o directivă a cea mai crasă factură sovina și diversionistă, o lucrătură clandestină panregională, care putea să stea în panoplia micărilor fasciste.

„Calendarul iredentei maghiare” — pe anul 1921 —, editat de „Uniunea Ligilor de apărare” din Budapesta („Vedőligak Egyesülete”) și expediat în mod clandestin ungurilor din Ardeal, îi asmuțea să se organizeze, pe cit cu puțința, în cercuri confidente — să-și împartă rolurile subversive, să îngreuneze procesul de consolidare a unității și a țării, să lăte „nemulțumirea între soldații români”, indemnându-i la „răzvrătire”.

La 15.IV.1921, în Ungaria a fost instalat guvernul condus de István Bethlen, ale cărui vederi revizioniste erau notorii. O bună parte din firele diplomației ungare a intrat pe mina secretarului general al Ministerului de Externe, Károly Kánya, care reprezenta, în cadrul acestuia, curentul germanofil, înclinat spre alianță cu Berlinul — observarea legației române din Budapesta prin raportul său nr. 3503 din 13.VIII.1923. Titularul, Miklós Bánffy, era un fost mare moșier din Ardeal.

Dacă existau profeții mincinoși, aceștia a puteau fi decit revizionistii maghiari. La Tirgu-Mureș se puneau bazele unui nou partid democratic, în frunte cu fostul primar Béla Hoffbauer, Karol Osvath și alții la care aderau „intelectualitatea dactilică, negustoriească” și al cărui scop politic era „lupta în tovarășie cu partidele democratice românești”.

Cu prilejul marii adunări a ungurilor în Timna Mică, desfășurate pe 26.VI.1921 la Dicioșmartin, în vederea alegerii delegaților pentru congresul de constituire a Partidului Maghiar de la Cluj, aproape toți vorbitorii — semnalul ubinspectoratului de Siguranță Transilvania prin telegrama nr. 3852/9.VII.1921 — declarau că „voiesc să trăiască acolo unde s-au născut strămoșii lor... să fie redincosii României Mari”; cuvântările erau stors lacrimi din ochii ungurilor — și, de câte ori se făceau referințele la Petru Groza, ministrul Transilvaniei în guvernul Averescu sau „democrații neri” români, un „Elje” („Să trăiască!” n.n.) formidabil cutremura văzduhul; și atunci cind un tărâm bătrîn a rostit cuvinte că „toți dorim... să fim cetățeni cinstiți ai României Mari și întotdeauna vor găsi în noi cetățeni buni”, „apinișii noștri de astăzi nu ne vor îndreptăți...”, asistența le-a aplaudat în od delirant.

Rupte de noile realități transilvănene, revizionistii le luau în răspăr, se băteau morile de vânt, dar voința celor care aveau cu picioarele pe pământ era alta. Nu se fereau să o spună deschis, organizat și oficial. La adunarea de la Coana, din 21.VIII.1921, la care au luat parte 1200 de țărani, baroni, grofi și alte itegorii sociale, destinată afilierei la niumea Maghiară — se sublinia în raportul Siguranței din Cluj nr. 3172/23.III.1921 — președintele manifestării,

Hanko Veres Károly, fost prim-pretor în Cojocna, a declarat că ungurii „doresc a conlucra cinstit cu românii spre binele țării, fără nici un scop ascuns, cinstit, pe față, între marginile legii”. În același sens s-au pronunțat preotul unitarian Sándor Kiss, Peter Bardos, preotul reformat Károly Jozsa și președintele ales al organizației, moșierul Lajos Ferenz.

N-avea dreptate prefectul județului Cluj, Meteș, cind în octombrie 1921 — după cum remarcă ziarul „Izbinda” din 4.XI.1921 — îi aducea la cunoștință baronului Jósika Sámuel că „Poporul maghiar se poate organiza”, dar numai respectind legile și cu oameni de bună credință față de țară?

În toamna anului 1921, guvernul român a cerut Budapestei să pună capăt acțiunilor subversive maghiare, obținind un răspuns sec și neconvingător că „Liga de apărare” a fost dizolvată. Ori, numărul exact al oficinilor revizioniste nu-l știa nici guvernul ungar.

Siguranța din Cluj preciza — în raportul său nr. 2827/9.VIII.1921 — că Uniunea Maghiară, condusă de Jósika Sámuel, fost președinte al Camerei magnaților din Budapesta, care făcea mare tapaj că autoritățile române nu-i dădeau dreptul să se organizeze pe plan politic, stătea — și nu oficial — în legătură cu o organizație străină — și nu una oarecare, ci cu Ministerul de Interne al Ungariei, în ale cărui preocupări figura și trimiterea de agenți revizionisti în Transilvania. De fapt — se menționa în raportul Inspectoratului de Poliție și Siguranță din Transilvania nr. 3109/12.II.1925 — și ideea organizării politice venea tot din afară prin avocatul Imre Gabanyi, reprezentantul Consiliului Național Maghiar din 1918 de la Budapesta. Primul ministru Pál Teleky și István Bethlen îi sfătuiau pe ungurii din Transilvania „să nu-și părăsească căminul, ci să-și asigure existența acomodându-se împrejurărilor noi” (ceea ce românii do-reau din toată inima — n.n.) și să rămână în serviciul culturii maghiare — raporta Siguranța din Transilvania la 29 I 1921.

Că ungurii din România erau împinși de la Budapesta să-și reia activitatea politică, se știa. Ceea ce scandaliza pe orice om de bună credință, atât român cât și ungur, și trimitea în afara legii, era faptul că — așa cum se învedera în raportul Siguranței Cluj nr. 23149/8.IX.1922 — guvernul din Budapesta își per-mitea — iar Uniunea Maghiară, prin tr-unul din conducătorii săi, fostul prefect Emil Grandpierre — consimțea să se stabilească — în mod secret — pină și programul de activitate.

Conform acestor directive, guvernul maghiar le promitea comercianților și industriașilor unguri, din Transilvania și Banat un „sprijin puternic” pentru a contracara pe concurenții lor englezi și germani; rudele țărănilor unguri din Ardeal, aflate în Ungaria, erau scutite de impozite, celor care nu erau membri ai Uniunii Maghiare li se aplica retorsiunea, emigrarea în Ungaria nu era permisă, importantă fiind înrădăcinarea unde se găseau. Depunind — din sârăcia lui — suma de 5 milioane lei la fondul secret al Uniunii Maghiare, statul romano-catolic ungar din Transilvania, al cărui președinte laic era tot Sámuel Jósika, se alătura și el acestui program urzit în taină, puternica biserică romano-catolică fiind unul din susținătorii tradiționali și de nădejde ai partidului și revizionismului maghiar. Nu de dragul lui Dumnezeu, Sámuel Jósika se

ruga la regele Ferdinand — printr-un memoriu din 26.XI.1920 — s-o scutească de reforma agrară!

Pentru șovinismul manifestat față de statul român, pentru „caracterul ei exclusivist, oligarhic, aristocratic”, Uniunea Maghiară — și indeosebi președintele Jósika — se arăta în raportul Inspectoratului de Siguranță Cluj nr. 21181 din 11.VIII.1922 — erau mereu și violent criticați de către gruparea burghezo-democratică condusă de Pál Árpád, Albrecht Lajos, vice-președinte și Károly Kóos, secretar al Uniunii Maghiare, de toată presa acestor formațiuni politice, mai realistă și favorabilă unei apropieri de populația română. Dar acest Partid popular maghiar va fi repede înghițit de Uniunea lui Jósika.

Pál Árpád declara la adunarea generală extraordinară a Uniunii Maghiare de la Cluj, din 5.VIII.1922, că ungurii trebuie să-și dovedească „vitalitatea în cadrele statului român... Trebuie să arătăm că nu voim fericirea noastră afară de hotarele acestei țări” și că îi sînt „cetățeni loiali” — raporta Siguranța Cluj cu nr. 21181/11.VIII.1922.

Pe data de 2.VIII.1922, căpeteniile ebreștilor — care lucrau extrem de secret și de diversificat — au hotărât să întreprindă — semnală o notă a Direcției Siguranței — „o acțiune directă contra persoanelor politice din țările limitrofe cu Ungaria”, pentru a provoca tensiuni interne care „să înlesnească realizarea tendințelor iredentei maghiare”. Aceasta nu înseamnă nimic altceva decit săvîrșirea de atente teroriste împotriva conducătorilor politici, inclusiv a dinastiei române. Propunerea de a se executa o „lovitură de forță” împotriva regelui Ferdinand a fost adresată de către ebreștii — printr-un memorandum din 2.VIII.1922 — și conducerii Partidului Maghiar din România dar aceasta — după consultarea baronului Jósika — le-a răspuns prin scrisoarea nr. 176/15.VIII.1922 — că nu împărtășesc această metodă riscantă, înțelegerea stabilită cu Iuliu Maniu ajutîndu-i în ajungerea scopurilor” sale, asigurîndu-i totodată, pe cei din centrală, că activitatea lor „neclintită” va servi la reanexarea Transilvaniei de către Ungaria.

În suita eforturilor comune pentru statornicirea unei înțelegeri româno-maghiare, Demetrie C. Jancsó, prim-pretor al Județului Trei Scaune, și Paul Bodo, redactor șef al ziarului „Bukarester Kurir”, au întocmit, cu acordul unui membru al guvernului Averescu, un memoriu-program, care a fost definitivat la 30 XI 1921 și predat la 6 XII 1921 pentru a fi înaintat președinției Consiliului de Miniștri. Autorii își exprimau convingerea că, pe baza platformei prezentate, „vom putea ajunge la rezultate în sinul maghiarimii, respectiv a secuimeii în direcțiunea ca acestea să se apropie cit mai mult sufletește de ideea de stat român și să abandoneze organizația condusă de aristocrația și gentrii (nobili — n.n.) maghiari”. Jancsó și Bodo întăreau că Uniunea Maghiară „are tendințe iredentiste și se află sub influența fostei

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

clase dominante maghiare”, că „aristocrația maghiară și elementele asimilate ei sînt dușmani fâțiși sau clandestini ai ideii de stat român”. Pentru a contrabalsansa această activitate antistatală, el scria în documentul supus aprobării guvernului: „Avem însă aici, și stă, țărănimea maghiară, respectiv secuimea, pe care pătura socială de mai sus pe timpul regimului maghiar a exploatat-o și apăsă și al cărei interes de clasă deosebindu-se cu totul de al celei dintîi, ba fiind cu totul contrară”, asigură un punct de sprijin „ce trebuie exploatat pentru a o atrage”. Cei doi frunțași unguri propuneau, ca „pentru îndrumarea intelectuală a maghiarimii”, să fie editate, imediat, broșuri populare. În acest scop, Bodo pune biroul său la dispoziția guvernului. Pentru concretizarea acestor

bune intenții, ei sollicitau fonduri necesare editării unui cotidian maghiar, organizarea unui birou de informații destinat presei ungare din Transilvania și a unui serviciu de informații afectat celei din statele sucesoare „pentru a paraliza propaganda guvernului maghiar și pe acest teren”.

Ebreștii — și nu numai ei — s-au adresat Partidului Maghiar din România, să-i sprijine în activitatea lor revizionistă. Avînd o conducere oligarhică, incapabilă să uite moșiile pierdute, prin democratica reformă agrară înfăptuită după război de statul român, pietrificată din punct de vedere politic și viciată sub raport moral, cu un program social inert și detestat de marea majoritate a populației maghiare, nu putea surprinde pactizarea secretă a partidului cu oficinile budapestane.

Prin scrisoarea confidentială nr. 343 din 27. X. 1922, conducerea organizației din Oradea a Partidului Maghiar răspundea căpeteniilor ebreștilor din Ungaria că, în ședința secretă din 26 X 1922 — după examinarea proiectelor de colaborare, a hotărât — în unanimitate — să dea curs apelului făcut de la Budapesta și — „pe baze comune” — „să ia parte la opera iredentistă și ajută din toate puterile prefacerea integrității Ungariei Mari”, spre a se ajunge la lichidarea Tratatului de la Trianon. Se mai subscria la restaurarea habsburgilor pe tronul Ungariei — o altă variantă revizionistă prin care se încalcău tratatele de pace și se amenințau hotarele României, Cehoslovaciei și Iugoslaviei. Și, pentru ca stăpîniți din Budapesta să fie pe deplin mulțumiți, conducătorii politici ai ungurilor din Crișana le mai raportau, că, întrucît autoritățile române nu îngăduiau decit funcționarea de asociații culturale, în Transilvania s-a fie înființate, „într-o măsură cit mai largă”, „asociații în felul fascist”, cu scopul ca în afară de menirea culturală (halal mesaj!) — „să ducă la bun sfîrșit și opera patriotice” (iredentistă — n.n.). Acest precedent dezastruos — de înhăitare clandestină a mișcărilor revizioniste cu cea fascistă, care va duce de ripă Ungaria horthystă — era de minune confirmat de informațiile Inspectoratului de Siguranță Cluj raportate prin nota nr. 298/73 din 1. XII 1922, care indicau că cercurile conducătoare ebreștilor erau preocupate de „necesitatea unei colaborări cu acțiunea fascistă ce se infiripa și în România”.

Revizionistii maghiari exacerbau deliberat drepturile minorităților, trecînd sub tăcere datoriile lor impuse de statutul juridic — de cetățeni ai unor state străine. Rezoluțiile Adunării Societăților Naționale din 21.IX.1922 — și nu numai acestea — invădeau — se preciza în „Revue de Transilvanie”, tome 3. nr. 2, Cluj 1937, de către Julian M. Peter — învederău că „Adunarea, recunoscînd dreptul fundamental al minorităților de a fi protejate de către Societatea Națiunilor împotriva oricărei opresiuni, insistă asupra datoriei care incumbă persoanelor aparținînd minorităților de rasă, de religie sau de limbă, de a coopera ca cetățeni loiali cu națiunea de care ei aparțin acum”.

Reținerea conducerii oficiale a Uniunii Maghiare de a se angaja în activități așa de periculoase cum era cea teroristă, n-a însemnat și un recul din partea horthystilor. La 15.X.1922 a avut loc — la Budapesta — după cum rezulta din raportul Siguranței nr. 595/18.X.1922 — o consfătuire secretă la care au participat „Delegația celor 5” a „Cruci duble” — secție a organizației ebreștilor și „Delegația celor 12” — secție de propagandă pentru Ardeal — „Szekely Torsz” — a asociației „Gábor Aron”. Cu acest prilej s-au stabilit măsurile ce urmau să fie luate în România și Iugoslavia — pină în aprilie 1923, „pentru ca să se provoace situațiuni politice care să ducă la întregirea Ungariei și restaurarea monarhiei la Pesta”. În context, s-au hotărât: înlăturarea dinastiei din cele două țări; dezvoltarea propagandei republicane pină la proclamarea republicii în locul monarhiei; punerea activității iredentiste pe baze noi și eficace. Comiterea de atente politice a fost încredințată principalelor căpetenii ebreștilor în materie, care compuneau „Delegația celor 5” și anume: Ivan Hejjas, Pál Pronay, György Hir, Laszlo Budvary și Hegedüs. Pronay recunoaște în memoriile sale că, în 1922, spionul István Turoczy a fost trimis la București pentru a suprima pe regele Ferdinand. Stipendiarea diferitelor organizații maghiare din România se continua cu asiduitate. La 28.XII.1922, cu ocazia adunării generale de constituire a Partidului Maghiar de la Cluj, noli săi conducători — între care figurau Sámuel Jósika, președinte, Emil Grandpierre, Elemér Jakabffy, István Ugron și alții au ținut și o consfătuire secretă în cadrul căreia — se specifica în raportul Inspectoratului de Siguranță Cluj nr. 3224/29.XII.1922 — dr. Elemér Ovary a informat că „li s-au dat 10.000.000 coroane de la guvernul maghiar pentru a-și acoperi speșele ce se vor face cu organizarea” iar Laszlo Bocsanzyk — „fabricantul de șampanie Toerley din Budapesta a donat pentru același scop 1.000.000 coroane”. Împotriva celor ce se țineau departe de acțiunile iredentiste, s-a hotărât o măsură draconică: acela „care nu va lua în considerație dispozițiunile Partidului Maghiar va fi introdus în cartea neagră ca negat urmînd să fie judecat de către curțile marțiale” ce se vor înființa în acest scop.

DUMITRU SULTAN ■

Aurul gimnasticii românești

Lavinia Miloșovici — o abonată la titlul suprem (sărituri — 1991, paralele — 1992)

Toate zvonurile încep cu precizarea că informațiile vin din surse neautorizate, dar sigure. Altele, mai primitive, încep cu formula se zice că... Unii, mai inventivi, au scormit formula cu gurile rele spun că... Noi le vom folosi, după cum se vede, pe toate și vom combate cu tărie că n-au dreptate cei care umblă cu tot felul de

me, și asta e o altă problemă. Dar să credem că „Sportul românesc” s-a dat cu puterea numai pentru ca domnul Ioanițoia să meargă pe banii F.R.F. în Insulele Feroe, asta, zău, e o mare prostie, sau, vorba celor de la „Sportul românesc”, asta e curat „rea intenție” la adresa fotbalului românesc și a reprezentanților săi de frunte, fie

Cutia cu zvonuri

VIN INSULELE FEROE

șopirile și afirmă că Ovidiu Ioanițoia, care a luat în numele presei române o piatră în gură, adică a călcat primul pe pământul Insulelor Feroe, ar fi făcut drumul până acolo pe banii F.R.F. Este o minciună sfruntată la care nu subscriem nici în rușul capului. Și tot așa, nu-i credem nici pe cei care argumentează această finanțare a călătoriei cu ideea că ar fi vorba de o răsplată a F.R.F. pentru uriașul sprijin dat de „Sportul românesc” tuturor celor ce s-au simțit lezați de războiul casetelor. Că respectivul sprijin a fost cusut cu ață albă, asta aproape că nu mai trebuie demonstrat. Că scopul era o colaborare mai mult decât apropiată cu conducerea F.R.F., asta ar fi o altă problemă. Că toate șmecheriile astea se practicau înainte vre-

ei chiar și ziariști. Cu totul altfel s-ar pune problema dacă s-ar strecura ideea că, în fond, domnul Ioanițoia și-a început demersurile pentru a fi din nou numit ofițer de presă al Națiunii, funcție pe care a îndeplinit-o cu brio în Italia. Cu brio și cu foloase deloc de neglijat. Folose pe care dînsul le-a numit comisioane și au ciubucuri. Dar să revenim la subiectul zvonului principal: nu, domnul Ioanițoia a făcut călătoria în Insulele Feroe pe banii ziarului pe care-l conduce și al cărui patron asociat este. Să vedem ce-o să ne relateze despre feroezii aocia care, să nu uităm, au bătut Austria cu 1-0 la Lanskrona, în Danemarca, adică pe teren neutru. Atenție, deci, vin Insulele Feroe!

VICTOR NIȚĂ

CENTURA RÎVNITĂ

Motive de tot felul ne obligă ca în locul obișnuitului comentariu despre etapa Diviziei A, pe care îl încredințăm tiparului lună, la ora 10 fix, să ne orientăm spre un alt sport. Ne vom înscrie astfel în programul complicatului proces tehnologic de tipărire a unei reviste. Așadar, de voie de nevoie, dar cu multă plăcere, îi anunțăm pe cititorii noștri că în chiar ziua apariției acestui număr, la Sala Polivalentă a început cea de-a 21-a ediție a Centurii de Aur. Iubitorii boxului vor avea prilejul să asiste la ultima mare verificare a pugiliștilor noștri înaintea plecării lor la Barcelona. Ca și în anii trecuți, la startul a talei ediții vor fi prezenți puternicii boxeri cubanezi, acestora adăugându-li-se sportivi din Bulgaria, Filipine, Turcia, Egipt, Maroc, Iugoslavia, Ucraina și Republica Moldova. În ceea ce ne privește vom fi reprezentati de tot ce are mai bun la ora actuală boxul românesc, capul de afiș reprezentându-l, desigur, Francisc Vastag, campion mondial. Regretăm bineînțeles, absența lui Vasile Nistor, campion european, care s-a supus recent unei operații de apendicită. Dar, în absența sa, speranțele noastre se îndreaptă spre Valentin Barbu, Daniel Dumitrescu, Leonard Doroftei, deja incluși pe lista boxerilor ce au dreptul să urce treptele ringului olimpic. (V.N.).

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

HALTERE. La Campionatele Europene de haltere care s-au desfășurat în Ungaria, la Szekszard, reprezentantul nostru Traian Cihărean (dublu medaliat cu aur, ca și Andrei Socaci la ediția precedentă), evoluând la categoria 52 kg a cucerit trei medalii: aur (la stilul smuls), argint (la total) și bronz (la stilul aruncat). De asemenea, Aurel Sirbu (categoria 56 kg) a obținut două medalii de bronz (la stilul aruncat și la total). În cea de-a doua zi a competiției, Andrei Socaci (75 kg) și-a confirmat valoarea, fiind răsplătit cu aur la stilul aruncat și cu argint la total și la smuls, iar Attila Fery (67,5 kg) — cu argint la stilul aruncat. Totodată, Paul Toroczsoi (60 kg) și Adrian Pop (67,5 kg) au fost distinși cu medalia de maestru internațional al F.I.H.

HANDBAL. Masculin (et. XXI): După ce luaseră o serioasă opțiune pentru titlu prin succesul net obținut la București în fața steliștilor, studenții craioveni au fost stopați la Baia Mare, însă în derbyul de la Timișoara cu „Poli” (actuala campioană) ei au reușit să-și aducă victoria cu 28-26, astfel că, în ultima etapă, pe teren propriu, este greu de presupus că nu vor avea cistig de cauză în disputa cu Hidrotehnica. Acum câștigând 56 de puncte ei sînt tonați la unul singur de Steaua, învingătoare de asemenea, în deplasare (30-27) cu Univ. Cluj, ca și cea de-a treia clasată (53 p.), Minaur Baia Mare

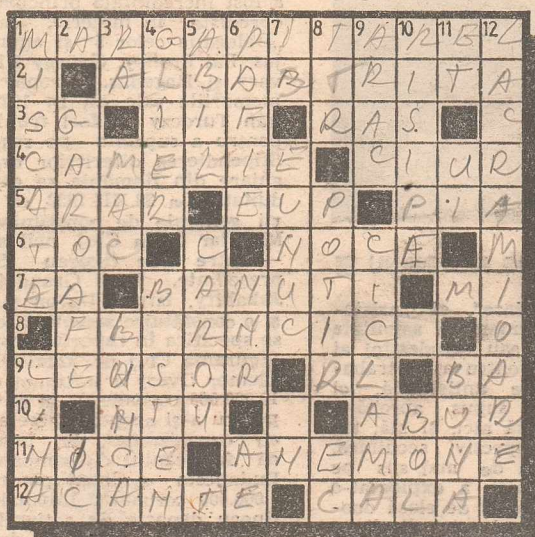
(25-23 cu Știința Bacău. La subsol, remiză salvatoare pentru Relonul Săvinești (20-20) la Tg. Mures, cu ultima clasată A.S.A. Electromureș, care probabil va fi însoțită pe drumul retrogradării de Strungul Arad, învinsă în Capitală de Dinamo cu 35-24. Feminin (et. XVII): Chimistul Rm. Vilcea trece cu bine hopul de la Iași cu TEROM (40-30) și acumulează 48 p., în timp ce Rapid-Mefin București a cedat cu 23-19 la Hidrotehnica Constanța, astfel că poziția a doua (cu 44 p.) le este acum amenințată de Știința Bacău (43 p.), cistigătoare cu 42-22 pe terenul virtualei retrograde CSM Sf. Gheorghe.

TENIS DE MASĂ. Revenind asupra recent încheiatelor Campionate Europene de tenis de masă care s-au desfășurat la Stuttgart, trebuie să menționăm că, din cele 39 de țări participante, România este singura care a cucerit două medalii de aur (echipa feminină și dublul Otilia Bădescu — Călin Creangă). Din păcate, evoluând în grupa a doua valorică, formația masculină a ratat promovarea (obținută dacă s-ar fi clasat pe poziția 13-14), terminând pe locul 22, titlul european intrînd, pentru a 11-a oară, în posesia Suediei (4-1 în finală cu Anglia). De asemenea, în probele individuale, s-au produs numeroase surprize, ca de exemplu, la feminin, unde deținătoarea titlului, bulgăroaica Daniela Gherghelceva a ieșit chiar din primul tur, ca și numărul 1 în „top 12” — unguroaica Csilla Ba-

torfi. Surprizele neplăcute nu le-au ocolit nici pe fetele noastre: calificate între primele 16, Otilia Bădescu și Maria Bogoslov au fost eliminate în turul III de olandeza Gerdie Keen, respectiv, iugoslava Jasna Fazlici, titlul european fiind adjudecat de olandeza B. Vriesekoop. Dar, spunînd acestea, să nu uităm că reprezentantele noastre s-au autodepășit, România ocupînd locul 5 la precedentă întrecere europeană și 6 în ierarhia mondială, iar Otilia Bădescu și Călin Creangă dețineau medaliile de bronz la C.E. 1988 și C.M. 1991, însă la Jocurile Olimpice (pentru care sînt calificate) Otilia Bădescu și Emilia Ciosu-Pascu au un nou prilej spre a-și dovedi măiestria.

RUGBY. Iubitorilor fotbalului le sînt bine cunoscute dificultățile selecționatelor noastre în găsirea unor parteneri valoroși pentru susținerea unor meciuri amicale (recent, Olanda nu a „marșat” pentru data sa liberă din calendar — 22 aprilie, iar Germania nu s-a arătat interesată în acest sens vină în anul 1995). Iată că și lumea rugby-ului cunoaște același fenomen, mai ales după rezultatele nesatisfăcătoare obținute la Cupa Mondială și în actuala ediție a Cupei F.I.R.A. (înfrîngerile umilitoare administrate de Spania și Italia): celebra selecționată „Springboks” a intenționat să-și contramandeze turneul în România, principala motivație fiind lipsa de valoare a rugby-ului pe care-l practicăm. Mde, dacă n-ai cotă, n-ai parte(nor)! **POMPIU L. DUMITRESCU**

RAUL FLORILOR

ORIZONTAL: 1) Lăcrimioară (dim.). 2) Floare de cimp. 3) Smaranda Ghiocel — Siglă pentru „Institutul Internațional al Frigului” — Cu fața curată... 4) Flori mari, albe sau roșii, originare din Japonia (sg.) — Sită. 5) Rareori — Localitate în Franța

— Diminutivul Olimpiei. 6) Pană... pentru flori de stil — Afluent al fluviului Adige (Italia). 7) Dînsa... cu lăleaua! — Flori mici și rotunde, divers colorate, numite și pălăute — Înfloresc mimozele! 8) Strop de parfum și culoare din paleta

primăverii (dim.). 9) Are o gură... ca o floare (dim.) — Romanita Lascu — Brîndusa Alexandrescu. 10) În lanțuri! — Boare de vînt. 11) Pictoriță contemporană, semnată a pinzei „Bucuria primăverii” (Mihaela) — Frumoase flori de primăvară, transpuse pe pinză de Ștefan Luchian. 12) Flori mari, de culoare roz, numite și talpa-ursului — Floare albă de forma unui cornet care înconjoară înflorescența.

VERTICAL: 1) Floarea... din fereastră (pl.) — ...florilor, denumire sub care mai este cunoscut florarul. 2) Florile de la butonieră, acelea care ne amintesc și de o cunoscută melodie de H. Mălineanu — 5, 6 floarele! 3) Răsură abia înflorită! — Floarea lui Morfeu... — „...din Mircești”, cunoscut pastel de Vasile Alecsandri, din care am selectat versurile: „Jos pe la tulpini, la umbră, fluturii, flori zburătoare,

re, / Se-ndrăgesc în părechere pe sin alb de lăcrimioare”. 4) Mare compozitor rus, autor al baletelui „Macul roșu” (Reinhold) — Realizatorul filmului „Lacul cu nuferi” (Ion). 5) Descurcăt — Pătrățul la imprimeuri! 6) Specie de palmier — Cimpie în N-E României — Anemone pe margini! 7) Rădăcină de iris! — Paznic la florile... din harem — Floare albastră. 8) Piesă de teatru de Tudor Mușatescu — Cupa florilor — Elena Constantinescu. 9) Sustine mlađitele tinere — Flori mari, albe sau roșii, originare din sudul Europei (sg.). 10) „...se dedă florarul”, poezie de Lucian Blaga (nom.; pl.) — O vază sferică. 11) 2, 3 petale de petunie! — Cui fără floare! — ...dimineata, alt nume sub care este cunoscută zoreaua. 12) Florile ochilor...
Dicționar: IIF, EDP, NOCE, TTR.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea carenului din numărul trecut

Farul: CHIOARA; LUNA; RAU; BELDIMAN; IM; LUME; MARE; TMA; ZB; BANUS; IAPA; RIA; AIT; CNR; DALEN; TI; A; IMINENTA; N;

INS; DA; SUB; SUS; ATNA; SAL; PRIER; APATIE; RE; FAR; TARAN; ESTIVALA; UTA.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: **GEORGE ARION**

Flacăra

Redactor șef: **ION D. GOIA**

REDACTIA. Actualitatea politică: Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; Realitatea imediată: Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Știință: Liviu Timbus; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera; Secretariat de redacție: Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

REDACTIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ **FINANCIAR, JURIDIC** (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ **ADMINISTRATIV:** Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (175969)

■ **PUBLICITATE:** Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache, tel. 17 48 91.

■ **FAX — 12.82.89**

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ **Tiparul:** Imprimeria CORESI București